

L.J. SMITH
CERCUL SECRET

Ritualul

CORINT

Cercul Secret

Ritualul

V 1.0

1

La Cape Cod n-ar fi trebuit să fie o așa caniculă și umezeală. Cassie citise în ghid: totul ar fi trebuit să fie perfect aici, ca în regatul Camelot.

Asta cu excepția iederii otrăvitoare, a căpușelor, a păduchilor de plante, a moluștelor veninoase și a curenilor submarini din apele aparent liniștite, după cum adăugaseră într-o doară autorii ghidului

Cartea te mai prevenea și împotriva drumețiilor pe înguste peninsule, fiindcă se putea să te prindă fluxul și să te izoleze acolo. Și totuși, în clipa aceea, Cassie ar fi dat orice să fi rămas izolată pe cine știe ce peninsulă care înainta mult în Oceanul Atlantic — atâta timp cât Portia Bainbridge se afla de cealaltă parte.

Cassie nu se mai simțise niciodată în halul ăsta.

— ... și celălalt frate al meu, cel din echipa pentru dezbateri de la MIT¹, care a fost acum doi ani la Olimpiada Mondială de Dezbateri din Scoția... zicea Portia.

Cassie simți cum i se încețoșează privirea, alunecând din nou în deprimanta ei transă. Ambii frați ai Portiei erau studenți la MIT și înfricoșător de plini de împliniri, nu doar în privința îndeletnicirilor intelectuale, ci și în sport. Portia însăși era înfricoșător de plină de împliniri, chiar dacă de-abia intra în clasa a unsprezecea, aidoma lui Cassie. Și, din moment ce subiectul favorit al Portiei era Portia, își petrecuse cea mai mare parte a ultimei luni povestindu-i totul lui Cassie.

— ... și pe urmă, după ce am ieșit a cincea la pledoariile improvizate, la Olimpiada Națională de Retorică, anul trecut, iubitul meu mi-a zis: „Păi, sigur o să fii cea mai bună din țară...”

Încă o săptămână, își zise Cassie. Încă o săptămână și-o să pot să merg acasă. Simplul gând o umplea de un dor atât de intens, încât îi dădeau lacrimile. Acasă, unde-i erau prietenii. Unde nu se simțea străină, nici neîmplinită, nici plictisitoare, nici proastă doar pentru că nu știa ce-s alea scoici Saint Jacques. Unde putea să râdă de toate astea: de minunata ei vacanță petrecută pe litoralul estic.

— ... așa că tata mi-a zis: „Dar ce-ar fi să ți-o cumpăr?” Însă eu

¹ Massachusetts Institute of Technology, universitate din Cambridge, Massachusetts, SUA, cotată pe locul 4 în topul mondial al universităților (n. Red.).

am spus: „Nu... mă rog, poate...”

Cassie fixă cu privirea largul oceanului.

Nu că n-ar fi fost frumos la Cape. Micile căsuțe cu șindrilă din lemn de cedru, cu gardurile albe din uluci, acoperite de trandafiri, cu balansoarele din răchită pe verande și mușcatele atârând de grinzi erau frumoase ca-n cărțile poștale ilustrate. Și pajiștile și turlele înalte ale bisericilor și clădirile de modă veche ale școlilor, toate acestea o făceau pe Cassie să se simtă ca și cum ar fi ajuns într-o altă epocă.

Numai că în fiecare zi avea de-a face cu Portia. Și chiar dacă în fiecare seară se gândea la câte-o remarcă devastator de spirituală pe care să i-o servească, niciodată nu izbutea să rostească vreuna. Iar sentimentul de *neapartenență* era mult mai rău decât orice i-ar fi putut face Portia. Senzația de a fi străină acolo, izolată pe un țărm nepotrivit, complet scoasă din elementul ei. Micul duplex de acasă, din California, începuse să-i pară lui Cassie raiul pe Pământ.

Încă o săptămână, își repetă în gând. Trebuie s-o mai suporti doar o săptămână.

Și, pe urmă, mai era și mama, atât de palidă în ultima vreme și atât de tăcută... O străbătu un val de neliniște, dar și-l alungă repede. Mama n-are nimic, își zise cu înverșunare. Probabil că doar se simte nefericită aici, exact la fel ca tine, chiar dacă e în statul ei natal. Probabil că și ea numără zilele până când vom putea să plecăm acasă, la fel ca tine.

Sigur că asta era și tocmai de-asta părea mama ei atât de nefericită atunci când Cassie îi spunea că-i e dor de casă. Mama se simțea vinovată pentru c-o adusese aici, pentru că-i prezentase șederea ca pe o vacanță paradisiacă. Totul avea să revină pentru amândouă la normal după ce se vor întoarce acasă.

— Cassie! Ești atentă? Sau visezi iar cu ochii deschiși?

— A, te-ascult, răspunse la repezeală Cassie.

— Ce ziceam acum?

Cassie se încurcă. Despre iubiții ei, își zise disperată, despre echipa pentru dezbateri, despre facultate, despre Olimpiada Națională de Retorică... Lumea spunea uneori că e o visătoare, dar asta nu i se întâmplase niciodată atât de des ca aici.

— *Ziceam* că n-ar trebui să lase astfel de persoane pe plajă, repetă Portia. Mai ales cu câini. Adică, știu bine că nu suntem la Oyster

Harbors² dar, cel puțin, e curat. Și iată!

Cassie se uită și ea în direcția în care privea Portia. Tot ce putea să vadă era un băiat care se plimba pe plajă, își întoarse ochii, nedumerită, spre Portia.

— Lucrează pe o barcă de *pescuit*, adăugă Portia, cu nările fremătându-i de parcă ar fi simțit un miros urât. L-am văzut dimineață la cherhana, descărcând prada. Nici măcar nu cred că și-a schimbat *hainele*. Indescriptibil de scandalos și de greșos.

Lui Cassie nu i se părea că ar arăta chiar atât de scandalos. Avea părul de un roșu-închis, era înalt și, chiar de la o asemenea distanță, își dădea seama că zâmbea. Era urmat îndeaproape de un câine.

— Nu stăm niciodată de vorbă cu tipii de pe bărcile de pescari. Nici măcar nu ne uităm la ei, decretă Portia.

Și Cassie observă că avea dreptate. Pe plajă se mai aflau cam vreo douăsprezece fete, în grupuri de câte două, trei, unele însoțite de băieți, dar cele mai multe, nu. În timp ce băiatul acela înalt trecea pe lângă ele, își abăteau privirile, răsucindu-și capetele în direcția opusă.

Dar nu flirtau în genul privesc-în-altă-parte-și-pe-urmă-mă-întorc-la-loc-și-chicotesc. Era o respingere disprețuitoare. Și, în timp ce băiatul se apropia de ea, Cassie constată că zâmbetul i se întuneca tot mai mult.

Acum, fu rândul celor două fete care stăteau cel mai aproape de Portia și Cassie să-și întoarcă privirile, aproape pufnind. Cassie văzu cum băiatul ridică ușor din umeri, ca și când nici nu s-ar fi așteptat la mai mult din partea lor. Și tot nu vedea la el nimic care să i se pară atât de dezgustător. Purta pantaloni scurți jerpeliți și un tricou care cunoscuse și vremuri mai bune, dar mulți băieți arătau așa. Iar câinele tropăia imediat în urma lui, fluturând din coadă, prietenos și vigilant. Nu deranja pe nimeni. Cassie își ridică privirea spre fața băiatului, curioasă să-i vadă ochii.

— Uită-te în jos, îi șopti Portia.

Băiatul trecea chiar prin fața lor. Cassie se grăbi să-i urmeze îndemnul, supunându-se automat, cu toate că în suflet simți un

² Comunitate cu statut special de pe Grand Island, SUA (n. Red.).

imbold spre revoltă. I se părea un gest ieftin, urâcios, inutil și crud. Se rușina să ia parte la așa ceva, însă nu se putea împiedica să facă orice i-ar fi cerut Portia.

Își privi fix degetele cu care mătura nisipul. Putea să vadă fiecare grăunță în lumina puternică a soarelui. Din depărtare, nisipul părea alb, dar de-aici, de aproape, era foarte colorat: fărâme de mică negru-verzuie, frânturi de cochilii pastelate, cioburi de cuarț roșu, părând granate miniaturale. E nedrept, își îndreptă ea gândul spre băiatul acela, care firește că nu putea s-o audă. Îmi pare rău; toate astea sunt, pur și simplu, nedrepte. Mi-aș dori să pot face ceva, dar nu pot.

Un bot umed îi împunse palma.

Gestul neașteptat o făcu să icnească, și chicotul îi rămase în gât. Câinele o împunse încă o dată: nu rugător, ci imperativ. Cassie îl mângâie, scărpinându-i blana scurtă, țepos-mătăsoasă, de deasupra nasului. Era un ciobănesc german, cel puțin în mare parte, un câine masiv și frumos, cu ochi câprui, apoși și inteligenți și un bot care părea să rădă. Cassie simți cum i se fisurează masca rigidă și rușinată și râse la rândul ei.

Apoi, își ridică repede privirea spre proprietarul câinelui, incapabilă să se stăpânească. Se uită fix în ochii lui.

Mai târziu, Cassie avea să se tot gândească la momentul acela, în care ea își ridicase privirea spre el, iar el și-o coborâse spre ea. Avea ochii albaștri-cenușii, ca marea în clipele ei cele mai misterioase. Chipul îi era în obișnuit: de o frumusețe neconvențională, captivantă și fascinantă, cu pomeți înalți și gura exprimând hotărâre. Mândru și independent și amuzant și sensibil, toate laolaltă. În vreme ce o privea, zâmbetul mohorât i se însenină și în ochii albaștri-cenușii scânteie ceva, ca o rază de soare sclipind pe valuri.

În mod normal, Cassie se intimidă în prezența băieților, mai ales a celor pe care nu-i cunoștea, însă acesta nu era decât un muncitor de pe o barcă de pescuit și i se făcu milă de el și-și dori să se poarte drăguț, plus că nu se putea abține. Așa că, atunci când simți că începe să scânteieze la rândul ei și că răsul i se accentuează drept răspuns la zâmbetul lui, nu se mai înfrână. În clipa aceea, se simți de parcă ar împărtăși un secret, ceva ce nimeni dintre cei aflați pe plajă nu putea înțelege. Câinele dădu entuziast din coadă, ca și cum

ar fi fost și el părtaș.

— *Cassie*, auzi șuieratul furios al Portiei.

Cassie simți cum se înroșește și-și desprinsese privirea de pe chipul băiatului. Portia părea a fi în pragul unei crize de nervi.

— Raj! strigă el, oprindu-se din răs. La picior!

Șovăind, câinele plecă de lângă Cassie, dând în continuare din coadă. Apoi, împrôșcând nisipul, porni în salturi spre stăpânul lui. E nedrept, își zise încă o dată Cassie. Și atunci, vocea băiatului o luă prin surprindere.

— *Viața e nedreaptă*, rosti el.

Socată, îi privi iar chipul.

Ochii băiatului erau acum întunecați ca marea pe furtună. Văzu asta limpede și, pentru o clipă, aproape că se înfricoșă, ca și cum ar fi întrezărit ceva interzis, ceva mai presus de puterea ei de înțelegere. Ceva puternic. Puternic și straniu.

Pe urmă, el se îndepărtă, cu dulăul zburdând în urma lui. Nu mai privi înapoi.

Cassie se uita după el, uluită. Nu vorbise cu voce tare; era sigură că nu vorbise cu voce tare. Dar atunci, cum de putuse s-o audă?

Gândurile i se spulberară la auzul șuieratului de alături. Cassie bătu în retragere, știind precis ce avea să-i spună Portia. Câinele acela probabil că avea râie, purici, viermi intestinali și scrofuloză. Prosopul lui Cassie probabil că mișuna deja de paraziți.

Însă Portia nu zise nimic. Și ea urmărea cu privirea siluetele tot mai îndepărtate ale băiatului și câinelui, în timp ce urcau o dună, apoi coteau pe o mică potecă din zona cu iarbă a plajei. Și, cu toate că era în mod evident dezgustată, pe chip i se citea ceva: un soi de presupunere și suspiciune întunecată, cum Cassie nu mai văzuse până atunci.

— Ce s-a întâmplat, Portia?

Portia miji ochii.

— Cred, rosti ea târăgănat, printre buzele strânse, că l-am mai văzut.

— Mi-ai zis deja. L-ai văzut la cherhana.

Portia clătină nerăbdătoare din cap.

— Nu *atunci*. Taci odată și lasă-mă să mă gândesc.

Năucită, Cassie tăcu.

Portia se uită în gol și, după câteva clipe, începu să dea ușor din

cap, ca și cum și-ar fi confirmat o presupunere. Fața i se umplu de pete roșii, și nu din cauza soarelui.

Brusc, continuând să dea din cap, mormăi ceva și se ridică. Respirația i se accelerase.

— Portia?

— Am ceva de făcut, îi răspunse, fluturând din mână fără s-o privească. Tu rămâi aici.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimic! o repezi Portia, aruncându-i o privire tăioasă. Nu s-a întâmplat nimic. Uită de toate astea. Ne vedem mai târziu.

Și plecă, mergând repede spre dunele dincolo de care se afla căsuța de vacanță a familiei ei.

Cu zece minute mai devreme, Cassie ar fi fost nespuse de fericită dacă Portia ar fi lăsat-o singură, indiferent de motiv. Însă acum nu se mai putea bucura de asta. Gândurile îi erau involburate, la fel ca apa albastră-cenușie și agitată de dinaintea unei furtuni. Se simțea neliniștită, abătută și aproape înspăimântată.

Cel mai ciudat era însă ce mormăise Portia înainte să se ridice. Vorbise doar pentru sine, iar Cassie nu credea că înțelesese corect. Trebuie să fi fost altceva, de genul „înjositoare” sau „copleșitoare” sau „înăbușitoare”.

Sigur nu înțelesese corect. Doar nu aveai cum să spui despre un *băiat* că e vrăjitoare, pentru numele lui Dumnezeu!

Calmează-te, se îndemnă singură. Nu-ți face probleme, bucură-te. În sfârșit, ești singură.

Numai că, din cine știe ce motiv, nu izbutea să se liniștească. Se ridică și-și luă prosopul de jos. Apoi, înfășurându-se în el, porni pe plajă, în direcția în care dispăruse băiatul.

2

Când ajunsese în locul în care cotise băiatul, Cassie porni să urce dunele, printre jalnicele smocuri de iarbă prăpădită de pe plajă. Ajungând în vârf, privi în jur, însă nu era nimic de văzut, în afara pinilor și a stejarilor piperniciți. Nici urmă de băiat. Nici urmă de câine. Tăcere.

Îi era cald.

Foarte bine; perfect. Se întoarse spre mare, neluând în seamă junghiul dezamăgirii, strania pustietate pe care-o simțea deodată. Se va duce să se bălăcească și să se răcorească. Problemele Portiei o priveau pe Portia. Cât despre băiatul roșcat, probabil că nu-l va mai vedea niciodată și nici el nu era problema ei.

O străbătu un mic fior; nu de genul celor care se văd, ci unul care te face să te întrebi dacă nu cumva ți-e rău. Probabil că mi-e *prea* cald, trase ea concluzia; într-atât de cald, încât începe să-mi fie frig. Trebuie să mă scald un pic.

Apa era rece, fiindcă se afla pe partea din Cape în care Atlanticul se întindea nestingherit. Lipăi prin apă până la genunchi, după care își continuă plimbarea paralel cu plaja.

Când ajunsese la un ponton, ieși din apă și se cațără pe el. Doar trei bărci erau legate acolo: două cu vâsle și una cu motor. În rest, pustiu.

Exact ce-i trebuia lui Cassie.

Desfăcu din cârlig frânghia groasă și uzată, menită să împiedice pătrunderea pe ponton a celor ca ea, și trecu dincolo. Merse până departe, scândurile încercate de vreme scârțâindu-i sub tălpi și apa întinzându-se de-o parte și de cealaltă. Când privi înapoi spre plajă, constată că-i lăsase pe toți ceilalți cu mult în urmă. O ușoară briză îi adie pe față, răvășindu-i părul și stârnindu-i furnicături pe gambele ude. Deodată, se simți... nu putu să-și explice cum anume. Ca un balon prins în bătaia vântului și ridicat. Se simți ușoară, se simți dilatată. Se simți liberă.

Ar fi vrut să-și întindă brațele către briză și către ocean, însă nu prea îndrăznea. Nu era chiar *atât* de liberă. Dar zâmbi în clipa în care ajunsese la capătul pontonului.

Cerul și oceanul aveau aceeași profundă nuanță de safir, doar că văzduhul se mai lumina spre orizont. Cassie avu impresia că vede

curbura planetei, dar probabil că era numai rodul imaginației. Rândunelele de mare și pescărușii i se roteau pe deasupra capului.

Ar trebui să scriu un poem, se gândi. Acasă, ascuns. sub pat, avea un carnețel plin cu poeme mângălite. Rareori le arăta cuiva, însă seara le mai răsfoia. Totuși, în clipa de față, nu-i venea în minte niciun cuvânt.

Cu toate acestea, era minunat doar să fie acolo, să simtă mirosul sărat al apei și căldura scândurilor sub tălpi și să audă clipocitul ușor al apei în contact cu stâlpii pontonului.

Era un sunet hipnotic, ritmic ca pulsul unui uriaș sau ca răsuflarea planetei și straniu de familiar. Stătu și privi și ascultă și, în acest timp, își simți propria respirație încetinindu-și ritmul. Pentru prima dată de când venise în New England, se simțea acasă. Era parte a vastității cerului, a pământului și a oceanului: o părticică infimă în toată acea imensitate, însă, oricum, o părticică.

Și, încetul cu încetul, îi trecu prin minte că, poate, partea ei nu era chiar atât de mărunț. Se lăsase cufundată în ritmurile planetei, însă acum aproape avea impresia că ar controla acele ritmuri. Ca și cum elementele ar fi fost una cu ea și toate sub comanda ei. Simțea în ea pulsația vieții de pe planetă, puternică, profundă și vibrantă. Pulsul creștea încet, de încordare și nerăbdare, ca și cum ar fi așteptat... ceva.

Dar ce anume?

Privind fix în larg, simți cum îi apar cuvintele în minte. Doar un cântecel, ca unul pentru copii, dar, orișicât, un poem.

Cer și mare, îndepărtați de mine răul.

Ciudățenia era că nu o simțea ca pe o născocire a ei. Mai degrabă, ca pe ceva citit — sau auzit — cu multă vreme în urmă. În minte îi apăru subit o imagine: ea, ținută de cineva în brațe, privind oceanul. Ținută sus și auzind cuvinte.

Cer și mare, îndepărtați de mine râul. Pământ și foc, aduceți-mi...

Nu.

Simți cum o furnică toată pielea. Simți, așa cum nu simțise niciodată, bolta cerească și duritatea de granit a pământului și nemărginita întindere a oceanului, val după val după val, până la orizont și dincolo de el. Și parcă toate acestea o așteptau, o priveau, o ascultau pe ea.

Nu-l încheia, își zise. Nu mai spune nimic. O bruscă și irațională

convingere pusese stăpânire pe ea. Atât timp cât nu avea să găsească ultimele cuvinte ale poemului, era la adăpost. Totul urma să fie așa cum fusese dintotdeauna: o să se întoarcă la ea acasă și o să-și ducă viața în liniște, o viață obișnuită și tihnită. Atât timp cât putea să se abțină de la pronunțarea cuvintelor, totul urma să fie bine.

Însă poemul îi gonia prin minte, precum clinchetul unei îndepărtate muzici a ghețurilor, și cel din urmă cuvânt își ocupă locul. Nu îl putu stăvili.

*Cer și mare; îndepărtați de mine râul. Pământ și foc, aduceți-mi...
dorul.*

Da.

Of, ce-am făcut?

Parcă plesnise o coardă. Cassie se pomeni în picioare, săgetând apele oceanului cu o privire sălbatică. Se petrecuse ceva; o simțise, iar acum simțea elementele retrăgându-se din ea, iar legătura rupându-se.

Acum nu se mai simțea ușoară și liberă, ci discordantă, disonantă și încărcată de electricitate statică. Dintr-odată, oceanul i se părea mai vast ca oricând și nu neapărat prietenos. Răsucindu-se scurt pe călcâie, porni înapoi spre țarm.

Tâmpită mai ești, își zise în sinea ei în timp ce se apropia din nou de nisipurile albe ale plajei, iar senzația aceea înfricoșătoare o părăsea. De ce ți-a fost frică? De faptul că oceanul și cerul chiar ar fi putut să te asculte? Că vorbele acelea aveau cu adevărat să *schimbe* ceva?

Acum, aproape că-i venea să rătă de întâmplare și se simțea jenată și iritată de ea însăși. Asta da imaginație prea înfierbântată. În definitiv, era în continuare la adăpost, iar lumea era tot una obișnuită. Cuvintele nu erau nimic mai mult decât cuvinte.

Dar atunci când o mișcare îi atrase privirea, avea să-și amintească toată viața că asta nu o luase prin surprindere.

Ceva se *întâmpla*. Era agitație pe mal.

Era tipul roșcovan. Țâșnise dintre pini și cobora în fugă panta unei dune. Dintr-odată, stăpânită de un calm inexplicabil, Cassie se grăbi să parcurgă restul drumului pe ponton, ieșindu-i în întâmpinare când ajungea pe plajă.

Căinele ȋopăia într-o doară lângă el, uitându-se la chipul băiatului de parcă ar fi vrut să-i spună că era un joc pe cinste — ce mai urma? Înșă, judecând după expresia băiatului și după cum fugea, Cassie putea să-și dea seama că nu era un joc.

Tânărul privi într-o parte și-n cealaltă a plajei pustii. La o sută de metri spre stânga, se proiecta o ridicătură de pământ, așa că nu puteai să vezi ce este dincolo de ea. Ochii i se opriră asupra lui Cassie și privirile li se întâlniră. Apoi, întorcându-se brusc, el porni spre ridicătură.

Inima lui Cassie bătea cu putere.

— Stai! Ți strigă pe un ton imperativ.

El se întoarse, scrutând-o în grabă cu ochii lui albaștri-cenușii.

— Cine te urmărește? Țl întrebă, deși credea că știe deja răspunsul.

Vocea lui sună aspră, iar cuvintele, concise.

— Doi tipi care seamănă cu niște fundași de la echipa New York Giants.

Cassie încuviință, simțind cum i se accelerează pulsul. Cu toate acestea, vocea îi rămase calmă.

Se numesc Jordan și Logan Bainbridge.

— Mi-am închipuit.

— Ai auzit de ei?

— Nu. Dar mi-am închipuit că trebuie să aibă nume de acest gen.

Lui Cassie aproape că-i veni să rādă. Ți plăcea cum arăta el, atât de rāvășit și de alert, respirând aproape normal, deși alergase zdravăn. Și-i plăcea scānteia temerară din ochii lui, ca și faptul că glumea, cu toate că era la ananghie.

— Eu și Raj am fi putut să ne ocupăm de ei, dar și-au mai adus vreo doi prieteni, zise el, întorcându-se din nou. Mergând de-a-ndăratelea, adăugă: Mai bine te-ai duce în direcția cealaltă; nu ți-ai dori să dai peste ei. Și ar fi drăguț din partea ta dacă te-ai preface că nu m-ai văzut.

— Stai! Strigă iarăși Cassie.

Indiferent ce se-ntâmpla, nu era treaba ei... totuși, se pomeni vorbind fără urmă, de șovăială. Era ceva cu băiatul āsta, ceva care o determina să-l ajute.

— În partea aia e o fundătură: treci de ridicătură și dai peste stānci. O să fii prins în capcană.

— Dar în cealaltă e prea deschis. Tot o să mă vadă când o s-ajungă aici. Nu erau cu mult în urma mea.

Gândurile lui Cassie păreau să zboare și, deodată, știu.

— Ascunde-te în barcă.

— Unde?

— În *barcă*. În cea cu motor. Pe ponton, preciză, arătându-i într-acolo. Poți să intri în cabină și nu te mai vede nimeni.

Privirea lui o urmări pe-a ei; totuși, băiatul clătină din cap.

— Aș fi prins de-a binelea în capcană dacă dau peste mine acolo. Și lui Raj nu-i place să înoate.

— N-o să te găsească, zise Cassie. Nici n-o să se apropie. O să le spun eu că te-ai dus mai departe pe plajă, în direcția aia.

El o privi fix, iar zâmbetul îi dispăru din ochi.

— Tu nu înțelegi, zise el încetișor. Tipii ăia sunt periculoși.

— Nu-mi *pasă*, răspunse Cassie, aproape împingându-l spre ponton. Repede, repede, repede, o îmboldea o parte din creierul ei. Timiditatea îi dispăruse. Tot ce mai conta acum era ca el să nu fie văzut. În definitiv, adăugă ea, ce-o să-mi facă, o să mă ia la bătaie? Nu sunt decât o martoră nevinovată.

— Dar...

— A, *te rog*. Nu te mai împotrivi. Fă-o și gata!

El o mai fixă încă o dată cu privirea, după care se întoarse, bătându-și coapsa cu palma, ca să-și cheme câinele.

— Hai, băiete!

Alergă de-a lungul pontonului și sări cu ușurință în barcă, strecurându-se în cabină și dispărând din vedere. Câinele îl urmă dintr-un singur salt viguros și lătră.

Șșt! îl admonestă în gând Cassie. Acum, cei doi erau ascunși în barcă, dar, dacă se aventura cineva pe ponton, avea să-i vadă limpede. Prinse frânghia roasă înapoi în cârligul ei, în vârful ultimului stâlp, în timp ce scruta pontonul.

Pe urmă, rotindu-și privirea agitată în jur, intră în apă, iscând stropi. Se aplecă și luă o mână de nisip umed de scoici. Lăsă apa să-i spele nisipul de pe degetele răsfirate și păstră cele două sau trei scoici care rămăseseră. Se aplecă să mai ia o mână.

Auzi strigăte dinspre dune.

Adun scoici, nu fac decât să adun scoici, își repetă în gând. Deocamdată, nu e nevoie să-mi ridic privirea. Nu sunt îngrijorată.

— Hei!

Cassie își ridică privirea.

Erau patru, cei doi din față fiind frații Portiei. Jordan era cel din echipa de dezbateri, iar Logan, cel de la clubul de tir. Sau să fi fost invers?

— Hei, n-ai văzut un tip venind fuga pe-aici? O întrebă Jordan. Se uitau în toate direcțiile, stârniți ca o haită de câini care adulmecaseră o urmă și lui Cassie îi răsări deodată în minte un nou vers. *Patru ogari supli, ghemuiți la pândă, rânjind*. Numai că băieții din față ei nu erau deloc supli: erau musculoși și asudați. Și rămăseseră fără suflu, după cum constată Cassie, cu un oarecare dispreț.

— E prietena Portiei... Cathy, zise Logan. Hei, Cathy, n-ai văzut un tip fugind pe-aici?

Cassie se apropie încet de el, cu mâinile pline de scoici. Inima îi bătea atât de tare în piept, încât era convinsă că pot s-o vadă și ei, iar limba parcă-i înghețase.

— Nu știi să vorbești? Ce faci aici?

Cassie întinse mâinile pe mutește, desfăcându-le.

Băieții schimbară între ei priviri și pufnete, iar Cassie își dădu seama cum trebuie să fi arătat în ochii lor de băieți de facultate: o fată neînsemnată, cu un păr șaten deloc remarcabil și ochi albaștri banali. Nimic altceva decât o mucoasă de liceu din California, care-și închipuia că distracția însemna să culeagă scoici fără valoare.

— Ai văzut pe cineva *trecând* pe-aici? Rosti Jordan, nerăbdător, dar târăganat, ca și cum ar fi crezut-o tare de urechi.

Simțindu-și gura uscată, Cassie încuviință din cap și privi de-a lungul plajei, spre ridicătură de pământ. Jordan purta o bluză din fâș descheiată pe deasupra tricoului, ceea ce era ciudat pe o vreme atât de caldă. Chiar mai ciudată era umflătura de dedesubt, dar, în clipa în care el se întoarse într-o parte, Cassie zări o strălucire de metal.

O armă?

Jordan trebuie să fi fost cel din clubul de tir, se gândi ea.

Acum, că avea cu adevărat de ce să se teamă, își regăsi vocea și rosti răgușită:

— Un tip cu un câine s-a îndreptat într-acolo acum câteva

minute.

— L-am prins! O să se împotmolească printre stânci! strigă Logan.

Și, împreună cu ceilalți doi băieți pe care Cassie nu-i cunoștea, porni deja mai departe pe plajă; în schimb, Jordan se întoarse din nou spre Cassie.

— Ești sigură?

Uimită, își ridică privirea spre el. De ce-o mai întreba? În mod intenționat, făcu ochii mari și se strădui să pară cât mai copilăroasă și mai proastă cu putință.

— Da...

— Pentru că e *important*.

Și, deodată, o apucă de încheietură. Cassie își privi uluită mâna, din care se risipeau scoicile, prea surprinsă ca să mai poată spune ceva.

— E foarte important, accentuă Jordan, iar ea îi simți încordarea din întregul corp și mirosul transpirației.

O străbătu un val de repulsie și se strădui să-și mențină chipul impasibil și ochii mari și mirați. Îi era teamă c-o s-o tragă spre el, însă Jordan doar îi suci mâna.

N-ar fi vrut să țipe, dar nu se putu abține. În parte, de durere, dar și ca o reacție la ceva întrezărit în ochii lui, ceva fanatic și urât și înfierbântat ca focul. Se pomeni cu răsufierea tăiată, mai înfricoșată decât își amintea să fi fost din copilărie încoace.

— Da, sunt sigură, îi răspunse pe nerăsuflăte, privind fix în urâtenia aceea, nepermițându-și să-și întoarcă ochii de la ea. S-a dus pe-acolo, adăugă ea și a dat ocol ridicăturii.

— Hai, Jordan, las-o în pace! Strigă Logan. E doar o puștoaică! Hai să mergem!

Jordan șovăi. Știe că mint, se gândi Cassie, cuprinsă de o stranie fascinație. Știe, dar îi e frică să se încreadă în asta, pentru că nu înțelege *cum* de știe.

Crede-mă, îl rugă în gând, privindu-l drept în ochi, încercând să-și impună voința. Crede-mă și du-te. Crede-mă. *Crede-mă*.

Jordan îi dădu drumul.

— Scuză-mă, murmură el, total lipsit de grație.

Apoi, îi întoarse spatele și porni după ceilalți.

— Nu-i nimic, șopti Cassie, rămânând complet nemișcată.

Simțind furnicături în tot corpul, îl privi alergând pe nisipul umed, îi privi coatele și genunchii pistonând de zor și scurta din fâș fâlfâind în urma lui. Slăbiciunea din stomac i se întinse spre picioare și, deodată, își simți genunchii ca de plastilină.

Dintr-odată, redeveni conștientă de sunetul oceanului. Un sunet reconfortant, care părea c-o învăluie. După ce siluetele trecură în fugă de ridicătură de pământ și dispărură din vedere, se întoarse pe ponton, vrând să-l anunțe pe tipul roșcat că putea să iasă.

Însă el apăruse deja.

Încetul cu încetul, reuși să-și convingă picioarele gelatinoase s-o poarte spre ponton. El aștepta acolo, iar expresia feței lui îi produse o senzație ciudată.

— Ai face bine să pleci de-aici... sau, poate, să te ascunzi iar, îl sfătui ea, cu o voce ezitantă. E posibil să se întoarcă...

— Nu prea cred.

— Păi... Cassie șovăi iar, îl privi și aproape că se înfricoșă. Câinele tău a fost foarte cuminte, roști nesigură într-un final. Adică, n-a lătrat sau altceva.

— Știe el ce știe.

— Aha. Cassie își cobori privirea spre nisip, căutând în minte altceva de spus. Vocea lui era blândă, nu aspră, însă expresia aceea îndârjită nu-i dispăruse nicio clipă din ochi, iar buzele îi erau strânse. Cred că de-acum chiar s-au dus, zise ea.

— Mulțumită ție, comentă el. Se întoarse spre ea și privirile li se întâlniră. Nu știi *cum* să-ți mulțumesc, adăugă, pentru că i-ai ținut piept. Nici măcar nu mă cunoști.

Cassie se simți și mai ciudat. În momentul în care-și ridicase privirea spre el, aproape că ameușe, însă nu și-o mai putea dezlipi din ochii lui. Acum, în ei nu se mai zărea nicio scânteie: semănau cu un oțel albastru-cenușiu. Fascinant... hipnotic. Atrăgând-o tot mai aproape, atrăgând-o în ei.

Ba te cunosc, îi răspunse în gând. În clipa aceea, o imagine stranie îi apără în minte. Parcă ar fi plutit în afara propriului trup și i-ar fi văzut pe ei doi stând pe plajă. Observa cum sclipește soarele în părul lui, își zărea fața înălțată spre el. Erau legați printr-o strună de argint care vibra și cânta, plină de energie.

O panglică de energie care-i unea. Atât de reală, încât aproape că putea să întindă mâna și s-o atingă. Îi lega, inimă de inimă și încerca

să-i atragă mai aproape unul de celălalt.

Un gând i se strecură în minte, ca și cum i s-ar fi adresat o voce interioară. *Struna din argint nu se poate rupe niciodată. Viețile voastre sunt legate. Nu puteți fugi unul de celălalt, așa cum nu poți fugi de destin.*

Deodată, la fel de repede pe cât apăruseră, imaginea și vocea dispărură. Cassie clipi și clătină din cap, încercând să redevină rațională. El o privea încă, așteptând răspuns la întrebare.

— Mă bucur că te-am putut ajuta, îi zise, conștientă de cât de stângace și de nepotrivite îi erau cuvintele. Și nu m-a deranjat... ce s-a petrecut.

El se uită la încheietura lui Cassie și din ochi îi țâșni un fulger aproape ca argintul.

— Pe mine, *da*, spuse el. Trebuia să fi ieșit mai devreme.

Cassie clătină încă o dată din cap. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost ca el să fie prins și rănit.

— N-am vrut decât să te ajut, repetă încetșor, tulburată. Dar de ce te urmăreau?

El își abătu privirea, inspirând adânc. Cassie avu senzația că pătrundea într-un teritoriu interzis.

Nu-i nimic, începu ea. N-ar fi trebuit să întreb...

— Nu, o întrerupse, privind-o din nou și afișând zâmbetul acela asimetric. Dacă are cineva dreptul să întrebe, tu ești aceea. Totuși, e un pic mai greu de explicat. Aici, eu sunt... într-o zonă străină. Dacă eram acasă, n-ar fi îndrăznit să se ia după mine. Nici măcar să se uite *chiorâș* n-ar fi îndrăznit. Aici, în schimb, sunt un vânat permis.

Ea tot nu înțelegea.

— Nu le plac persoanele care sunt... diferite, explică el, pe un ton care acum redevenise liniștit. Iar eu sunt diferit de ei. Sunt foarte, foarte diferit.

Da, îl aprobă ea în gând. Oricum ar fi fost, nu era ca Jordan sau ca Logan. Nu era ca nimeni dintre cei pe care-i cunoscuse ea vreodată.

— Îmi pare rău. N-a fost cine știe ce explicație, știu, zise el. Mai ales după tot ce-ai făcut. M-ai ajutat și n-o să uit asta. Se cercetă din priviri și hohoti scurt. Sigur, se pare că *eu* nu pot face mare lucru pentru *tine*, nu? Cel puțin, nu aici. Deși... Stai un pic.

Își vârî mâna în buzunar, scotocind după ceva. Într-o clipă, pe Cassie o cuprinse amețeala și tot sângele îi năvăli în obraji. Căuta bani? Credea că putea s-o *plătească* pentru că-l ajutase? Se simți umilită și mai îndurerată decât când Jordan îi sucise încheietura; îi dădură lacrimile.

Însă el scoase din buzunar o piatră, una dintre cele pe care puteai să le culegi de pe fundul oceanului. Cel puțin, așa arăta la prima vedere. Una dintre fețe era aspră și cenușie, cu mici spirale negre încastate în ea, ca niște mici cochilii. În clipa în care el o întoarse pe cealaltă față, văzu un cenușiu cu vârtejuri albastre, cristalizate, scânteind în bătaia soarelui ca și cum ar fi fost glazurată cu frânturi de rocă. Era superbă.

El i-o îndesă în palmă, strângându-i degetele în jurul ei. Atingerea lui o făcu să simtă un șoc electric care îi urcă în sus, pe braț. Piatra părea *vie*, într-un fel pe care nu și-l putea explica. Prin bubuiturile pulsului din timpane, îl auzi vorbind, cu glas scăzut și grăbit.

— E o calcedonie. E o piatră... norocoasă. Dacă dai vreodată de necaz sau ești în primejdie, dacă vreodată te simți foarte singură și nimeni altcineva nu poate să te ajute, ține-o strâns — *strâns* — degetele lui le apăsară pe ale ei și gândește-te la mine.

Îl privi țintă, vrăjită. Abia mai respira și-și simțea pieptul prea plin. Era atât de aproape de ea și putea să-i vadă ochii, de aceeași culoare cu a cristalului, îi simțea răsuflarea pe pielea ei și căldura trupului reflectând văpaia soarelui. Părul nu-i era numai roșu, ci avea tot felul de culori, cu unele șuvițe atât de închise, încât păreau mov, altele, grenă, iar altele, aurii.

Diferit, își zise din nou; era diferit de toți băieții pe care-i cunoscuse vreodată. Prin ea curgea un râu fierbinte, plăcut, un sentiment sălbatic, încărcat de așteptări. Tremura toată și-și simțea degetele pulsându-i, însă nu putea să-și dea seama dacă era pulsul ei sau al lui. Mai devreme, îi dăduse impresia că-i aude gândurile; acum, simțea de parcă el i-ar fi pătruns în minte. Era atât de aproape și o privea...

— Și-atunci ce-o să se-ntâmples? șopti ea.

— Și-atunci... poate că norocul ți se va schimba.

Brusc, el făcu un pas în spate, de parcă și-ar fi amintit ceva, iar tonul i se modifică. Momentul trecuse.

— Merită să încerci, nu crezi? rosti el într-o doară.

Incapabilă să vorbească, fata aprobă din cap. Acum, el o tachina. Însă mai devreme nu fusese așa.

— Ar fi cazul să plec. Nu trebuia să zăbovesc atât, zise el.

Cassie înghiți în sec.

— Să ai grijă. Cred că Jordan avea o armă la el...

— Nu m-ar mira. Încheie subiectul, împiedicând-o să mai spună și altceva. Nu-ți face probleme, o să plec din Cape. Cel puțin deocamdată. O să vin înapoi; poate c-o să ne mai vedem atunci.

Dădu să se întoarcă, după care se opri și-o apucă din nou de mână. Cassie fu într-atât de surprinsă să-i simtă iar atingerea, încât nu i se putu împotrivi. El îi întoarse mâna și-i privi urmele roșii de pe încheietură, după care le mângâie ușurel cu buricele degetelor. Duritatea oțelului îi revenise în ochi când își ridică privirea.

— Crede-mă, șopti el, într-o zi, o să plătească pentru asta. Îți garantez.

Și atunci, făcu ceva care o șocă pe Cassie mai mult decât orice altceva din ziua aceea atât de șocantă. Îi ridică mâna la buze și i-o sărută. Fusese cea mai blândă și mai ușoară atingere posibilă, însă o străbătu pe Cassie ca o vâpaie. Se holbă la el, buimăcită și nevenindu-i să creadă, rămasă fără grai. Nu putea nici să se miște, nici să gândească; nu putea decât să stea acolo și să *simtă*.

Apoi, el plecă, fluierându-și câinele, care zburdă în jurul lui Cassie, înjurând-o de câteva ori înainte s-o rupă la fugă. Ea rămase singură, privind în urma lui, cu degetele încleștate pe mica piatră aspră din palmă.

Abia atunci își dădu seama că nu-l întrebasese cum îl cheamă.

3

O clipă mai târziu, Cassie își reveni din uluială. Ar fi bine s-o pornească din loc: Logan și Jordan puteau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Și, dacă-și dădeau seama că-i mințise cu intenție...

Cassie tresări în timp ce se cățara pe panta dunei. Lumea din jurul ei i se părea din nou banală, lipsită de magie și mister. Parcă ar fi traversat un vis, iar acum s-ar fi trezit. Unde i-o fi fost capul? Prostii despre strune din argint, despre destin și despre un tip diferit de oricare altul. Dar toate acestea erau ridicole. Piatra din mâna ei nu era altceva decât o piatră. Iar cuvintele nu erau decât cuvinte și-atât. Până și băiatul acela... Firește că n-ar fi avut cum să-i audă gândurile. Nimeni nu era capabil de așa ceva; trebuie să fi existat o explicație rațională...

Strânse mai tare pietricica în pumn. Mâna de care o apucase el încă o furnica, iar pielea pe care i-o atinsese cu vârfurile degetelor se *simțea* altfel față de oricare altă parte a corpului. Îi trecu prin minte că, indiferent ce avea să i se mai întâmple pe viitor, îi va simți mereu atingerea.

Imediat ce ajunsese în căsuța de vară închiriată de mama ei, încuie ușa de la intrare. Apoi, se opri. Auzi vocea mamei în bucătărie și, după cum suna, își dădu seama că era ceva în neregulă.

Doamna Blake vorbea la telefon, stând cu spatele la ușă și ținându-și capul ușor înclinat, cu receptorul lipit de ureche. Ca de fiecare dată, Cassie fu uimită de subțirimea ca de trestie a siluetei mamei. Luând în considerare asta, ca și revărsarea părului lung și negru, pe care-l purta strâns într-o coadă simplă, pe spate, doamna Blake putea să fie luată ea însăși drept o adolescentă. O determina pe Cassie să adopte o atitudine protectoare față de ea. De fapt, uneori aproape avea impresia că ea ar fi fost mama, iar mama ei, copilul.

În clipa de față, o făcu să tragă concluzia că nu e bine să-i întrerupă conversația telefonică. Doamna Blake părea necăjită, iar la răstimpuri rostea câte un „Da” sau nu „Știu”, pe un ton plin de încordare.

Cassie se întoarse și porni spre camera ei.

Se duse la fereastră și privi afară, întrebându-se într-o doară ce se întâmpla cu mama ei. Totuși, nu-i stătea mintea la nimic altceva

în afara băiatului de pe plajă.

Chiar dacă Portia i-ar fi cunoscut numele, tot nu i l-ar fi spus, Cassie era convinsă de asta. Dar, fără să-i știe numele, cum ar putea să-l mai găsească?

N-ar putea. Acesta era crudul adevăr și era de preferat să-l înfrunte chiar de-acum. Chiar și *dacă* i-ar fi aflat numele, tot nu era genul care să fugă după băieți. Nici n-ar fi știut cum să procedeze.

— Și peste o săptămână plec înapoi acasă, șopti ea.

Numai că, pentru prima oară, cuvintele acestea nu aduseră odată cu ele un val de liniște și de speranță. Își așeză calcedonia pe noptieră, cu un pocnet decisiv.

— Cassie? Ai spus ceva?

Cassie se întoarse repede și-și zări mama în prag.

— Mami! Nu știam c-ai terminat de vorbit la telefon. Și, văzând că mama ei continuă s-o privească întrebătoare, adăugă: Doar gândeam cu voce tare. Spuneam că săptămâna viitoare o să ne-ntoarcem acasă.

O expresie neobișnuită apăru pe chipul mamei, ca un fulger de suferință stăpânită. Sub ochii mari și negri avea cearcăne întunecate. Privirea îi rătăcea prin încăpere.

— Mami, ce s-a întâmplat? se interesă Cassie.

— Tocmai am vorbit cu bunica ta. Ți-aduci aminte că aveam de gând să ne rezezim cu mașina până la ea, într-o zi, săptămâna viitoare?

Cassie își aducea aminte foarte bine. Îi și spusese Portiei că avea să facă o plimbare cu mașina, cu mama ei, de-a lungul coastei, iar Portia îi atrăsese atenția, pe un ton răstit, că nu se numea coastă. De la Boston până jos, la Cape, era țărmul sudic, iar de la Boston în sus, spre New Hampshire, era țărmul nordic și, dacă te duceai spre Maine, însemna că te îndrepti spre est. În definitiv, unde locuia bunica ei? Cassie nu fusese în măsură să-i răspundă, din cauză că mama ei nu-i destăinuise niciodată numele orașului.

— Da, zise. Mi-aduc aminte.

— Tocmai am discutat cu ea la telefon. E bătrână, Cassie și n-o duce prea bine. Ba chiar mai rău decât am crezut.

— Of, mami. Îmi pare rău.

Cassie nu-și cunoscuse niciodată bunica, n-o văzuse nici măcar în vreo fotografie, dar tot se simțea îngrozitor. Mama și bunica ei se

înstrăinaseră una de cealaltă de multă vreme, încă de când se născuse Cassie. Fusesse ceva legat de plecarea mamei din casa părintească, însă nu-i mai dezvăluise și altceva. Totuși, în ultimii câțiva ani, își trimiseseră câteva scrisori, iar Cassie se gândea că, în adâncul sufletului, cele două femei tot se mai iubeau. În orice caz, așa *spera* și abia aștepta să-și vadă bunica pentru prima dată.

— Îmi pare foarte rău, mami, repetă ea. O să se facă bine?

— Nu știu. E singură în casa aia mare și-i e urât... iar. acum, cu flebita ei, îi e greu să se descurce în unele zile.

Soarele proiecta dungi de lumină și de umbră pe fața mamei. Vorbea încet, dar aproape chinuit, ca și cum și-ar fi stăpânit cu mare greutate o emoție puternică.

— Cassie, e adevărat că între bunica ta și mine există anumite probleme, dar tot o familie rămânem, iar ea nu mai are pe altcineva. A venit vremea să ne dăm uitării neînțelegerile.

Mama ei nu mai vorbise niciodată atât de deschis despre acea răcire a relațiilor.

— Despre ce a fost vorba, mami?

Acum nu mai are importanță. Ea voia ca eu... să urmez o cale pe care nu mi-o doream. Credea că face bine... iar acum e singură și are nevoie de ajutor.

Măhnirea începu să pună stăpânire pe Cassie. Îngrijorarea față de bunica pe care n-o cunoscuse niciodată...dar și altceva. Un firicel de alarmă, stârnit de expresia de pe fața mamei, aceea a cuiva care se pregătește să dea o veste proastă, dar își găsește cu greu cuvintele.

— Cassie, m-am gândit mult la asta și nu avem decât un singur lucru de făcut. Îmi pare foarte rău, fiindcă va reprezenta o mare schimbare în viața ta și-ți va fi atât de greu... dar ești tânără. O să te adaptezi. Știu că așa o să fie.

Un junghi de panică o străbătu pe Cassie.

— Mamă, nu-i nimic, zise repede. Rămâi aici și fă ceea ce trebuie. Eu pot să mă pregătesc și singură pentru școală. O să fie ușor: doar mă ajută Beth și doamna Freeman...

Mama lui Cassie clătina însă din cap și, deodată, Cassie simți că trebuie să continue, să inunde totul cu un potop de cuvinte.

— Nu am nevoie de prea multe haine noi pentru școală...

— Cassie, nici nu știi cât de rău îmi pare. Încearcă să înțelegi,

iubito și să te porți ca un adult. Știu c-o să-ți lipsească prietenele tale. Dar va trebui să ne străduim amândouă să ne împăcăm cât mai bine cu situația.

Mama privea fix spre fereastră, ca și cum n-ar fi suportat să se uite la Cassie.

Cassie înțepeni.

— Mami, ce vrei să spui?

— Îți spun că nu ne întoarcem acasă; sau, cel puțin, ni acasă, în Reseda. Mergem acasă la *mine*, ne mutăm cu bunica ta. Ea are nevoie de noi. Și o să locuim acolo.

Cassie nu mai simțea altceva decât o paralizie uluită. Nu putu decât să întrebe prostește, de parcă asta ar fi contat:

— Ce înseamnă „acolo”? Unde stă bunica?

Pentru prima oară, mama își dezlipi privirea de fereastră. Ochii ei păreau și mai mari și mai întunecați față de cum îi știa Cassie.

— New Salem, răspunse încetișor. Orașul se numește New Salem.

Câteva ore mai târziu, Cassie stătea tot lângă fereastră, privind în gol. Gândurile îi alergau întruna, în cercuri neputincioase, inutile.

Să rămână acolo... să rămână în New England...

Fu străbătută de un șoc electric. *El. Știam eu c-o să-l mai văd*, declara cu bucurie ceva dinăuntru ei. Numai că vocea aceea era una singură pe lângă multe altele, care vorbeau toate odată.

Să rămân. Să nu mă mai întorc acasă. Și ce dacă băiatul acela e pe-aici, pe undeva, prin Massachusetts? Nu-i știu nici numele, nici unde locuiește. N-o să-l mai găsești niciodată.

Totuși, există o șansă, se gândi cu disperare. Iar vocea aceea, cea mai profundă, cea care se bucurase mai devreme, îi șopti: *E mai mult decât o șansă. E destinul tău.*

Destinul! pufniră batjocoritoare celorlalte voci. Nu fi tâmpită! Destinul tău este să-ți petreci clasa a unsprezecea în New England, atât și nimic mai mult. Unde nu cunoști pe nimeni. Unde o să fii singură.

Singură, singură, singură, încuviințară toate celelalte voci.

Iar vocea din adânc fu înăbușită și se stinse. Cassie simți cum orice speranță de a-l mai revedea vreodată pe băiatul roșcat se îndepărtează. Iar ceea ce-i rămase era disperarea.

Nici măcar n-o să mai ajung să-mi iau rămas-bun de la prietenele

mele de acasă, se gândi. Își implorase mama să-i dea șansa unei revederi, însă doamna Blake îi răspunsese că nu aveau nici bani, nici timp. Biletele de avion fuseseră deja returnate. Toate lucrurile lor urmau să fie expediate acasă la bunica lui Cassie de o prietenă a mamei.

— Dacă te-ai mai întoarce acolo, îi explicase cu blândețe mama ei, te-ai simți și mai rău la gândul plecării. Așa, măcar vei rupe pisica-n două. Și-o să-ți poți vedea prietenele vara viitoare.

Vara viitoare? Până la vara viitoare mai erau o sută de ani. Cassie se gândi la prietenele ei: la Beth cea sufletistă și la Clover cea tăcută și la Miriam, deșteapta clasei. Adăugați-o pe timida și visătoarea Cassie și-o să aveți imaginea întregului grup. Prin urmare, poate n-or fi fost ele o gașcă numeroasă, dar se simțeau bine împreună și prietenia lor strânsă dăinuia încă din școala primară. Cum avea să se descurce fără ele până vara viitoare?

Tonul mamei fusese însă atât de moale și de absent, iar privirea îi rătăcise prin cameră într-un fel atât de tulbure și de preocupat, încât Cassie nu mai avusese tăria să tune și să fulgere, așa cum i-ar fi plăcut.

Realitatea era că, preț de o clipă, Cassie își dorise să se ducă la mama ei, s-o cuprindă în brațe și să-i spună că totul urma să fie bine. Dar nu fusese în stare. Micul tăciune înfierbântat de revoltă care-i ardea pieptul n-o lăsase. Oricât de îngrijorată ar fi fost mama, nu ea avea de înfruntat perspectiva frecventării unei școli noi și străine, dintr-un stat aflat la cinci mii de kilometri distanță față de locul de baștină.

Cassie, în schimb, da. Alte coridoare, alte vestiare, alte săli de clasă, alte bănci, enumeră în sinea ei. Alte fețe, în locul celor ale prietenilor pe care-i cunoștea încă din gimnaziu. Of, așa ceva nu putea să fie adevărat!

Cassie nu țipase la mama ei în după-amiaza aceea, dar nici n-o îmbrățișase. Nu făcuse altceva decât să se întoarcă tăcută spre fereastră și acolo rămăsese până în acel moment, când lumina de afară începuse să scadă, iar cerul se făcuse mai întâi roz-somon, apoi violet și, în cele din urmă, negru.

Trecu mult timp până să se suie în pat. Și abia atunci își dădu seama că uitase complet de calcedonia aducătoare de noroc. Întinse o mână, o luă de pe noptieră și și-o strecură sub pernă.

Portia trecu pe-acolo chiar în timp ce Cassie și mama ei își încărcau bagajele în automobilul închiriat.

— Plecați acasă? se interesă ea.

Cassie dădu un ultim brânci voluminoasei ei genți, îndesând-o în portbagaj. Tocmai își dăduse seama că nu-și dorea ca Portia să afle că rămânea în New England. Nu putea suporta ca Portia să știe cât era de nefericită; asta i-ar fi oferit Portiei un motiv de triumf.

Când își ridică privirea, se strădui să afișeze un zâmbet plăcut.

— Da, răspunse, după care privi pe furiș spre portiera din dreptul volanului, unde mama ei stătea aplecată înăuntru, aranjând diverse lucruri pe bancheta din spate.

— Credeam c-o să rămâneți până la sfârșitul săptămânii viitoare.

— Ne-am răzgândit, afirmă Cassie. Privi în ochii căprui ai Portiei și rămase uimită de răceala pe care-o întâlni acolo. Nu că nu m-aș fi simțit bine aici. A fost distractiv, adăugă, pripită și nesăbuită.

Portia își dădu la o parte de pe frunte părul blond-deschis.

— Poate c-ar fi mai bine ca, de-acum încolo, să rămâi în vest, zise. Nouă, celor de pe-aici, nu ne plac minciñoșii.

Cassie deschise gura, dar apoi o închise la loc, cu obrajii îmbujorați. Prin urmare, știau că-i înșelase atunci, pe plajă. Era momentul potrivit pentru una dintre replicile acelea devastator de spirituale pe care le clocea seara, ca să i le servească Portiei... și, desigur, nu putu să lege două vorbe. În schimb, strânse din buze.

— Drum bun, încheie Portia și, aruncându-i o ultimă privire înghețată, îi întoarse spatele.

— Portia!

Cassie simțea în stomac un nod de încordare, de jenă și de furie, însă nu putea să rateze ocazia.

— Înainte să plec, vrei să-mi mai spui un singur lucru?

— Ce anume?

— Acum nu mai contează... și voiam doar să știu...doar mă întrebam... dacă-i cunoști numele...

— Numele cui?

Cassie își simți obrajii inundați de un nou val de sânge, însă continuă, perseverentă.

— Numele *lui*. Al băiatului cu părul roșu. Cel de pe plajă.

Ochii căprui ai fetei nici nu clipiră. Priviră în continuare fix în cei

ai lui Cassie, cu pupilele contractate, ca două punctulețe răutăcioase. Uitându-se în ochii aceia, Cassie înțelese că nu avea nicio speranță.

Și nu se înșela.

— Care băiat cu păr roșu de pe plajă? Rosti Portia, răspicat și fără intonație, după care se răsuci încă o dată pe călcăie și plecă.

Iar, de data asta, Cassie o lăsă să plece.

Verdeață. Asta observă Cassie în timpul călătoriei spre nord, pornind din Cape. De-o parte și de cealaltă a șoselei era *pădure*. În California, trebuia să te duci până într-unui dintre parcurile naționale, dacă voiai să vezi copaci atât de înalți...

— Aceștia sunt arțari canadieni, pentru sirop, o informă mama ei, cu o voioșie forțată, văzând-o pe Cassie că întoarce puțin capul, urmărind cu privirea un pâlcc de copaci deosebit de grațioși. Iar cei mai scunzi sunt arțari roșii. Toamna, frunzele li se înroșesc... un roșu frumos, strălucitor, ca al amurgului. Așteaptă doar și-o să-i vezi atunci.

Cassie nu-i răspunse. Nu-și dorea să vadă copacii toamna, fiindcă nu-și dorea să *se afle* acolo.

Străbătură orașul Boston și-și continuară drumul de-a lungul coastei – de-a lungul *țărmlui nordic*, se corectă în sinea ei, cu înverșunare –, iar Cassie privi cum trec de tot felul de orășele bizare, cheiuri și plaje stâncoase. Bănuia că mergeau pe drumul mai pitoresc și simți cum îi clocotește iritarea în piept. De ce nu ajungeau mai repede, să scape odată de toate astea?

— Nu există un drum mai scurt? întrebă, deschizând torpedoul și scoțând de-acolo harta pusă la dispoziție de firma de închirieri auto. De ce nu mergem pe autostrada 1? Sau pe șoseaua interstatală 95?

Mama ei nu-și abătu privirea de la drum.

— A trecut multă vreme de când n-am mai fost cu mașina pe-aici, Cassie. Și e drumul pe care-l știu eu.

— Dar dac-ai scurta pe aici, prin Salem... Cassie privi cum trec de ieșirea de pe șosea. Bine, lasă, zise apoi. Dintre toate locurile din Massachusetts, Salem era singurul pe care-și închipuia că ar vrea să-l vadă. La cum se simțea acum, istoria lui macabră o atrăgea. Acolo le-au ars pe vrăjitoare, nu? întrebă ea. New Salem de-aici își trage numele? Și acolo au ars vrăjitoare pe rug?

— N-au ars pe nimeni pe rug; doar le-au spânzurat. Și nu erau vrăjitoare. Doar persoane nevinovate, care nu erau în relații bune cu vecinii, îi explică mama ei, cu o voce obosită, dar răbdătoare. Salem a fost un nume des întâlnit în perioada colonială: provine de la „Ierusalim”.

Harta se încețoșă sub ochii lui Cassie.

— Dar unde e orașul ăsta, în definitiv? Nici măcar nu e trecut aici!

Se lăsă tăcerea, apoi mama ei îi răspunse:

— E un orașel mic; în multe hărți nici nu apare. Dar, de fapt, e pe o insulă.

— Pe o *insulă*?

— Nu-ți face griji. Există un pod care o leagă de continent.

Cu toate acestea, în mintea lui Cassie rămase un sigur gând: o *insulă*. O să locuiesc pe o insulă. Într-un oraș care nici măcar nu există pe hartă.

Drumul nu era marcat. Doamna Blake coti pe el, după care automobilul intră pe pod și, deodată, ajunseră pe insulă. Cassie se așteptase să fie una micuță, dar starea de spirit i se mai amelioră puțin când își dădu seama că nu era așa. Zări magazine normale, nu doar dintre cele pentru turiști, îngrămădite laolaltă în ceea ce trebuie să fi reprezentat centrul orașului. Se vedeau și un *Dunkin' Donuts* și un *International House of Pancakes*, pe care trona un anunț cu MAREA DESCHIDERE. În fața acestuia dansa cineva îmbrăcat într-un costum de clătită uriașă.

Cassie simți cum îi mai slăbește nodul din stomac. Un oraș în care dansează o clătită nu poate să fie chiar atât de rău, nu?

Tocmai atunci, mama ei coti pe un alt drum, care tot urca și devenea din ce în ce mai pustiu, pe măsură ce orașul rămânea în urmă.

Era clar că se îndreptau spre capătul cel mai îndepărtat al insulei, înțelese Cassie. Îl și vedea, cu soarele scânteind roșiat în ferestrele unui grup de case din vârful unei faleze. Le privi apropiindu-se, la început stingherită, apoi nerăbdătoare, iar, în cele din urmă, cu o groază bolnăvicioasă.

Fiindcă erau *vechi*. Înspăimântător de vechi, nu doar pitorești sau îmbătrânite cu grație, ci doar *străvechi*. Și, cu toate că unele erau în

stare bună, altele păreau gata să se prăbușească într-un iureș de țândări și de așchii.

Te rog, zi-mi că e asta, își spuse Cassie în gând, fixând cu privirea o casă galbenă, drăguță, cu câteva turnulețe și bovindouri. Numai că mașina trecu pe lângă ea fără să încetinească. Și pe lângă următoarea și pe lângă cea de după.

Nu mai rămăsese decât o singură casă, ultima casă de pe faleză, iar automobilul se îndrepta direct spre ea. Cu inima frântă, Cassie o privi apropiindu-se. Avea forma unui T gros și răsturnat, cu o aripă spre drum și cealaltă întinzându-se în spate. În timp ce o ocoleau, Cassie observă că aripa din spate nu semăna deloc cu cea din față. Avea un acoperiș abrupt și ferestre mici, amplasate neregulat, alcătuite din mici ochiuri de geam în forma unor diamante. Nici măcar nu era vopsită, ci doar acoperită cu o șindrilă cenușie, alterată de vreme.

Aripa din față fusese vopsită... odinioară. Acum, ceea ce mai rămăsese se cojea fâșie cu fâșie. Cele două hornuri păreau instabile, gata să se năruiască, și întregul acoperiș din țiglă dădea impresia că s-a lăsat. Ferestrele de pe fațadă erau la distanțe egale una de alta, însă majoritatea arătau nespălate de mult timp.

Cassie se uita fără să rostească un cuvânt. Niciodată, toată viața ei, nu mai văzuse o casă atât de deprimantă. Era *imposibil* să fie tocmai asta.

— Ei, rosti mama pe același ton de veselie forțată, în timp ce cotea pe o alee acoperită cu pietriș, asta e, asta-i casa în care am crescut. Suntem acasă.

Cassie nu putu să spună nimic. Balonul de oroare, de furie și de revoltă din ea se umfla tot mai mult, dându-i impresia că e pe cale să explodeze.

4

Mama ei vorbea în continuare pe tonul acela de veselie prefăcută, însă Cassie nu putea să audă decât frânturi de fraze, „... aripa originală, de fapt din perioada pre-revoluționară, un nivel și plinătate... aripa din față este în stil georgian, post-revoluționar...”

Și așa mai departe. Cassie deschise portiera automobilului, obținând în sfârșit o imagine clară, neobstrucționată, a casei. Și, cu cât vedea mai mult din ea, cu atât mai rău i se părea că arată.

Mama ei tocmai spunea ceva despre un luminator de deasupra ușii, vorbind repede, pe nerăsuflăte, „... dreptunghiular, nu ca ferestrele-avantaj arcuite, care au apărut ulterior...”

— *O urăsc!* Țipă Cassie, întrerupând-o, cu o voce care răsună prea puternic, tulburător de puternic, în tăcerea din jur. Nu se referea la luminator, ce-o mai fi fost și acela. *O urăsc!* Țipă încă o dată, cu patimă.

Mama ei nu spuse nimic, însă nici Cassie nu se întoarse s-o privească: se holba la casă, la șirurile de geamuri nespălate, la streșinile lăsate, la pura monstruoșitate, banalitate și oribilitate a mătăhăloasei clădiri și tremura de nervi.

E cea mai urâtă chestie pe care-am văzut-o în viața mea și o *urăsc!* Vreau să merg acasă. Vreau să merg acasă!

Se întoarse, observă chipul palid și șocul din ochii mamei sale și izbucni în plâns.

— Of, Cassie, rosti mama, întinzând mâna spre ea pe deasupra plafonului din vinilin. Cassie, iubito...

Și ea avea lacrimi în ochi, iar, în clipa în care și-i ridică spre casă, pe Cassie o uimi ce citi în ei. Era o expresie de ură și de teamă la fel de intensă ca sentimentele lui Cassie.

— Cassie, iubito, ascultă-mă, îi ceru ea. Dacă tu chiar n-o să vrei să rămâi...

Se întrerupse. Cassie plângea încă, dar tot auzi zgomotul din spatele ei. Întorcându-se, constată că ușa casei se deschisese. În prag stătea o bătrână cu părul cărunt, sprijinită într-un baston.

Cassie se întoarse la loc.

— Mami? rosti ea implorator.

Însă mama ei rămăsese cu privirea îndreptată spre ușă. Și, încetul cu încetul, pe chip i se așternu o expresie de resemnare

mohorâtă. Când își întoarse iar fața spre Cassie, în voce îi reveni tonul acela de veselie fragilă și falsă.

— E bunica ta, dragă, zise. Hai să n-o lăsăm să aștepte.

— Mami... șopti Cassie.

Era o rugă fierbinte, disperată. Însă ochii mamei deveniseră pustiți, opaci.

— Hai, Cassie, o îndemnă ea.

Prin mintea lui Cassie trecu nebuneasca idee de a se arunca înapoi în mașină, de a se încuia pe dinăuntru și de a sta așa până când va veni cineva s-o salveze. Însă aceeași epuizare abătută asupra mamei ei părea s-o învăluie și pe ea. Ajunseseră acolo. Nu mai era nimic de făcut. Împinse portiera, închizând-o, și-și urmă tăcută mama spre casă.

Femeia care stătea în pragul ușii era extrem de bătrână. Oricum, destul cât să-i poată fi bunică. Încercă să găsească o asemănare cu mama ei, dar nu izbuti să depisteze vreuna.

— Cassie, ea e bunica ta, doamna Howard.

Cassie izbuti să murmure ceva. Bătrâna sprijinită în baston făcu câțiva pași înainte, fixându-și ochii înfundați în orbite asupra chipului lui Cassie. În clipa aceea, un gând bizar trecu prin mintea fetei: *O să mă bage în cuptor.* Dar apoi simți două brațe cuprinzând-o într-o îmbrățișare surprinzător de fermă. Instinctiv, își ridică și ea brațele, ca răspuns.

Bunica se trase puțin înapoi, ca s-o privească mai bine.

— Cassie! În sfârșit. După atâția ani...

Spre stinghereala lui Cassie, continuă s-o privească fix, cu un amestec de îngrijorare aprigă și speranță neliniștită.

— În sfârșit, șopti încă o dată, parcă pentru sine.

— Mă bucur să te văd, mamă, spuse atunci mama lui Cassie, cu o voce scăzută și convențională, iar privirea bătrânilor ochi se dezlipi de Cassie.

— Alexandra. Of, draga mea, ce mult a trecut...

Cele două femei se îmbrățișară, însă în atmosferă se simțea încă o încordare vagă.

— Dar ce facem, stăm toate aici, afară? Intrați, intrați amândouă, le invită femeia, ștergându-și ochii. Mă tem că bătrâna casă e cam părăginită, dar am ales pentru voi cele mai bune camere. Hai s-o ducem pe Cassie în camera ei.

În lumina roșiatică, din ce în ce mai slabă, a amurgului, interiorul casei părea cavernos și întunecat. Totul arăta într-adevăr dărăpănat, de la tapițeria roasă a fotoliilor până la covorul persan decolorat de pe podeaua din lemn de pin.

Urcară un rând de trepte – încetișor, bunica lui Cassie sprijinindu-se de balustradă – și apoi străbătură un coridor lung. Scândurile scârțâiau sub adidașii marca Reebok ai lui Cassie, iar lămpile montate sus pe pereți pâlpâiau în timp ce treceau pe lângă ele. Una dintre noi ar trebui să țină un sfeșnic, își zise Cassie. Se aștepta ca, dintr-o clipă în alta, să-l vadă pe Lurch sau pe Vărul Itt³ venind spre ele pe coridor.

— Lămpile astea — e din pricina instalației electrice făcute de bunicul tău, se scuză bunica. A insistat să se ocupe singur de ea. Iată camera ta, Cassie. Sper că-ți place rozul.

Cassie făcu ochii mari în clipa în care bunica ei deschise ușa. Parcă era un dormitor reconstituit într-un muzeu. Avea un pat cu baldachin, cu draperiile revărsându-se la capul și la picioarele lui, toate din același material înflorat, de un roz prăfuit. Erau acolo și fotolii, cu spătarele înalte, sculptate, tapițate într-un damasc de un roz asortat. Pe polița de deasupra șemineului se odihneau un sfeșnic din cositor și un ceas din porțelan și mai văzu și alte piese de mobilier masiv, cu străluciri somptuoase. Ansamblul era superb, însă atât de mareț...

— Poți să-ți pui hainele aici – cufărul e din lemn masiv de mahon, o anunță bunica. Modelul se numește *bombé* și a fost fabricat chiar aici, în Massachusetts – e singura zonă din toate coloniile în care se produce așa ceva.

Coloniile? Se miră Cassie, în timp ce se holba la ornamentul de pe capacul pliabil al cufărului.

— Aici e măsuța pentru toaletă, iar aici, garderoba...Te-ai uitat afară, pe fereastră? M-am gândit că ți-ar plăcea să ai camera pe colț, fiindcă poți să vezi atât spre miazăzi, cât și spre răsărit.

Cassie privi afară. Printr-una dintre ferestre putea să vadă șoseaua. Cealaltă dădea spre ocean. În clipa de față, nu se vedea decât o întindere de un plumburiu mohorât, dedesubtul cerului din

³ Personaje din *Familia Addams* (n. trad.).

ce în ce mai întunecat, potrivitându-se perfect cu starea de spirit a lui Cassie.

— Te las să te aranjezi, îi zise bunica. Alexandra, ție ți-am pregătit camera verde, din capătul celălalt al culoarului...

Mama o strânse ușurel de umăr, cu un gest grăbit și aproape timid. Iar apoi Cassie rămase singură. Singură, cu afurisita aia de mobilă masivă, cu șemineul ăla rece și cu draperiile alea grele. Se așeză cu precauție pe un fotoliu, fiindcă de pat îi era frică.

Gândul îi zbură spre camera ei de acasă, cu mobilierul ei alb, din pal, cu posterele cu *Fantoma de la Operă* și cu noul ei CD-player, pe care și-l cumpăraseră din banii câștigați făcând pe bona. Vopsise biblioteca într-un albastru-deschis, ca să scoată în evidență colecția de unicorni. Colecționa orice fel de unicorn: din pluș, din sticlă, din ceramică, din cositor. Când era acasă, Clover îi spusese odată că ea însăși era ca un unicorn: cu ochi albaștri, timidă și diferită față de oricine altcineva. Acum, toate astea păreau să facă parte dintr-o altă viață.

Habar n-avu cât timp stătu acolo, însă, la un moment dat, se pomeni că ține în mână bucata de calcedonie.

Probabil că și-o scosese din buzunar între timp, iar acum se agăța practic de ea.

Dacă dai vreodată de necaz sau ești în primejdie, își aminti, străbătută de un val de dor. Urmă unul de furie. Nu fi tâmpită, se apostrofă tăios. Nu ești în primejdie. Și nicio *piatră* n-are cum să te ajute. Fu ispășită s-o arunce, însă, în loc de asta, și-o frecă de obraz, simțind netezimea rece, colțuroasă, a cristalelor. Îi amintea de atingerea lui: de cât fusese de blândă, de felul în care o străpunsese până în adâncul sufletului. Îndrăzneată, își frecă buzele cu piatra și simți cum îi zvâcnesc deodată toate părțile de piele pe care i le atinsese el. Mâna pe care i-o ținuse într-a lui – îi simțea încă amprenta în palmă. Încheietura – simțea ușoara mângâiere a vârfurilor degetelor, zbârlindu-i firicelele de păr. Și dosul palmei – închise ochii și i se tăie respirația la amintirea sărutării. Ce ar fi simțit, se întrebă, dacă buzele lui ar fi atins locul de care se lipeau acum cristalele calcedoniei? Își lăsă capul pe spate, luându-și piatra rece de pe buze și lăsând-o să se odihnească în scobitura gâtului, acolo unde-i zvâcnea pulsul. Aproape că-l simți sărutând-o, așa cum n-o sărutase vreodată alt băiat; aproape că-și putea imagina

buzele lui lipite cu adevărat în locul acela. Te-aș lăsa, zise gând, chiar dacă n-aș lăsa pe nimeni altul... în tine aș avea încredere...

Totuși, el o părăsise. Brusc, străbătută de un șoc, își aminti. O părăsise și plecase departe, exact la fel cum făcuse și celălalt bărbat important din viața lui Cassie.

Se gândea rareori la tatăl ei. Rareori își permitea s-o facă. Plecase când ea era mică; le părăsise, pe ea și pe mama ei, lăsându-le să-și poarte singure de grijă. Mama lui Cassie le spunea celorlalți că murise, însă față de Cassie recunoscuse adevărul: plecase, pur și simplu. Poate chiar murise între timp sau poate că trăia altundeva, alături de o altă familie, de o altă fiică. Ea și mama ei n-aveau să afle niciodată. Și, cu toate că mama nu vorbea despre el decât dac-o întreba cineva, Cassie știa că-i frânsese inima.

Bărbații pleacă mereu, se gândi Cassie, simțind o durere în gât. Amândoi m-au părăsit. Iar acum sunt singură... aici. Măcar dac-aș fi avut pe cineva cu care să vorbesc... o soră, pe oricine...

Ținând încă ochii închiși, își coborî mâna în care ținea cristalul și și-o odihni în poală. Era atât de istovită din cauza emoțiilor, încât nici măcar nu putu să se ridice și să se ducă în pat. Nu făcu altceva decât să rămână acolo și să se lase atrasă în întunericul singurătății, până când respirația îi încetini și adormi.

În noaptea aceea, Cassie avu un vis – sau poate că nu fusese chiar un vis. Se făcea că mama și bunica ei intraseră în cameră, mișcându-se fără zgomot, aproape plutind deasupra podelei. În vis, era conștientă de prezența lor, însă nu se putu mișca atunci când ele o ridicară de pe scaun, o dezbrăcară și o întinseră pe pat. Apoi, filmaseră lângă pat și o priviră. Ochii mamei ei păreau stranii, întunecați și de nepătruns.

— Micuța Cassie, rosti bunica și oftă. În sfârșit. Dar ce păcat...

— Șșt! O opri scurt mama. O să se trezească.

Bunica oftă din nou.

— Dar îți dai seama că e singura cale...

— Da, zise mama, cu o voce goală și resemnată. Îmi dau seama că nu poți să fugi de destin. N-ar fi trebuit să încerc.

„Exact ce ziceam și eu”, recunoscu Cassie când visul începu să se risipească. Nu poți să fugi de destin. Își zări nedeslușit mama și bunica îndreptându-se spre ușă și le auzi vocile șoptite. Totuși, nu

putu să deslușească o iotă până când un cuvânt șuierat ajunse la urechile ei.

— ...*sacrificiu*...

Nu știa sigur care dintre femei îl pronunțase, însă îi răsună întruna în minte. Chiar și în timp ce o învăluia întunericul, tot îl mai auzea. *Sacrificiu... sacrificiu... sacrificiu...*

Era dimineată. Stătea întinsă pe patul cu baldachin, iar lumina soarelui se revărsa înăuntru prin fereastra dinspre răsărit. Razele lui făceau ca încăperea aceea roz să semene cu o petală de trandafir, ridicată spre lumină. Ceva cald și strălucitor. Undeva, afară, o pasăre cânta.

Cassie se ridică în șezut. Își amintea vag un soi de vis, însă era doar ceva încețoșat și tulbure. Nasul i se înfundase – probabil, din cauza plânsului – și se simțea puțin amețită, dar nu foarte rău. Ca după ce ai trecut printr-o boală grea sau printr-o mare supărare, iar apoi ai avut parte de un somn adânc, odihnitor: un ciudat sentiment aerian și liniștit. Liniștea de dinaintea furtunii.

Se îmbracă. Tocmai când se pregătea să iasă din cameră, observă calcedonia aducătoare de noroc, căzută pe podea, și și-o strecură în buzunar.

Nu părea să se fi trezit și altcineva. Chiar și ziua, coridorul era întunecos și rece, luminat doar de ferestrele din capete. Cassie se pomeni că tremură în timp ce înainta pe hol și avu impresia că lumina slabă a lămpilor de pe pereți pâlpâie parcă a înțelegere.

La parter era mai multă lumină. Însă și încăperile erau atât de multe, încât, atunci când încercă să le exploreze, se rătăci repede. În cele din urmă, ajunse în antreu și se hotărî să iasă.

Nici măcar nu se gândi de ce voia să iasă: presupuse că dorea să vadă vecinătățile. Pașii o purtară pe lungul și strămtul drum de țară, trecând pe lângă casă după casă. Era atât de devreme, încât nu se vedea nimeni pe afară. Și, în cele din urmă, ajunse în dreptul casei aceleia galbene, drăguțe, cu turnulețe.

Sus, într-unul dintre turnulețele acelea, fereastra scânteia.

Cassie o privea, întrebându-se oare din ce cauză făcea așa, când observă mișcare la parter, printr-un geam aflat mult mai aproape de ea. Era o bibliotecă sau o cameră pentru studiu, iar înăuntru vedea o fată stând în picioare.

Era înaltă și suplă, cu o cascadă de păr incredibil de lung, care-i acoperea fața în timp ce se apleca deasupra a ceva aflat pe biroul din dreptul ferestrei. Părul acela – Cassie nu putea să-și ia ochii de la el. Parcă razele soarelui și ale lunii ar fi fost împletite în el – și totul era natural. Nu se vedeau rădăcini mai închise la culoare. Cassie nu mai observase nicicând ceva atât de frumos.

Erau atât de aproape – Cassie se afla lângă gardul viu, bine îngrijit, din dreptul ferestrei, iar fata, înăuntru, cu fața spre ea, însă privind în jos. Cassie urmări fascinată ceea ce făcea fata la birou. Degetele i se mișcau cu grație, zdrobind ceva într-un mojar, cu un pisălog. Mirodenii? Dar, indiferent ce-ar fi fost, mișcările fetei erau iuți și îndemânaticе, iar mâinile, suple și frumoase.

Și Cassie avu o senzație dintre cele mai neobișnuite... Dacă ea și-ar *ridica* măcar privirea, își zise. Doar să se uite afară, pe fereastră. Și, dac-ar face asta, atunci s-ar întâmpla ceva. Cassie nu știa ce anume, însă i se făcuse pielea de găină. Avea o senzație atât de puternică de legătură, de... *înrudire*. Dacă fata și-ar ridica măcar privirea...

Țipă. Aruncă o piatră în geam. Cassie chiar căuta o piatră când zări din nou mișcare. Fata cu părul strălucitor întorcea capul, parcă reacționând la o chemare a cuiva dinăuntru. Zări în treacăt un chip fermecător, proaspăt – dar numai pentru o fracțiune de secundă. După aceea, fata se întoarse cu totul și plecă grăbită, cu părul fluturând în urma ei ca mătasea.

Cassie răsufală adânc.

Ar fi fost oricum o prostie, își zise, în timp ce se întorcea spre casă. Frumoasă modalitate prin care să te prezinți vecinilor: să le azvârli cu pietre în geam. Dar sentimentul zdrobitor al dezamăgirii persista. Simțea, cumva, că nu va mai avea o a doua șansă, că nu-și va mai aduna curajul necesar ca să i se prezinte fetei aceleia. Cineva binecuvântat cu atâta frumusețe avea, desigur, prieteni cu duiumul, chiar și fără Cassie. Fără îndoială, era foarte departe de orbita pe care gravita ea.

Casa bunicii, atât de plată și de pătrătoasă, arăta chiar mai rău după ce-o văzuse pe cea însorită, clădită în stil victorian. Neconsolată, Cassie își lăsă pașii s-o poarte pe faleză, de unde să privească în jos, spre apele oceanului.

Albastru. O culoare atât de intensă, încât nici nu știa cum s-o

descrie. Privi cum apele spală o stâncă întunecată și o străbătu un fior. Vântul îi flutura părul pe spate, în timp ce privea cum soarele dimineții făcea valurile să sclipească. Se simți din nou... înrudită. Ca și cum ceva ar fi comunicat cu sângele ei, cu ceva din străfundurile ei. Dar ce *era* cu locul acesta, ce era cu fata aceea? Era pe punctul să priceapă...

— Cassie!

Tresărind, privi în jur. Era bunica și-o striga din ușa vechii aripi a casei.

— Te simți bine? Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta așa de aproape de margine!

Cassie privi în jos și simți imediat că o apucă amețeala. Degetele picioarelor aproape că depășeau muchia falezei.

— Nu mi-am dat seama că eram atât de aproape, zise în timp ce se retrăgea.

Bunica o privi țintă, apoi încuviință.

— Bine, acum vino încoace, să-ți pregătesc micul dejun, propuse ea. Îți plac clătitele?

Ușor intimidată, Cassie făcu semn că da. Își amintea vag un vis care-i dăduse o senzație incomodă, însă în dimineța aceea se simțea mai bine decât cu o zi în urmă. Intră în casă printr-o ușă mult mai groasă și mai grea decât cele moderne.

— Este ușa casei inițiale, îi explică bunica. Nu părea s-o necăjească piciorul astăzi, observă Cassie. Ciudat că dă direct în bucătărie, nu? Dar așa se obișnuia pe vremea aceea. Stai jos, bine? Cât timp fac eu clătitele.

Însă Cassie rămăsese cu ochii mari de uimire. Bucătăria nu semăna cu nimic din câte văzuse vreodată. Erau acolo un aragaz și un frigider — ba chiar și un cuptor cu microunde, împins spre spatele unui blat de lemn —, însă restul părea desprins dintr-un decor de film. Încăperea era dominată de o enormă vatră descoperită, mare cât o garderobă, și, cu toate că acum nu ardea focul în ea, stratul gros de cenușă de pe fund arăta că era uneori folosită. Înăuntru, un ceaun de fier stătea atârnat pe o bară. Deasupra vetrei se vedeau mănunchiuri de flori și de plante uscate, care răspândeau o mireasmă plăcută.

Cât despre femeia din fața vetrei...

Bunicile trebuiau să fie rumene la față și simpatice, cu poale

primitoare și conturi în bancă. Femeia aceasta, în schimb, era încovoiată și aspră, cu părul încăruntit și un neg proeminent pe obraz. Cassie aproape că se aștepta s-o vadă aplecându-se peste ceauș, amestecând în el și bolborosind: „Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare...”⁴

Imediat ce-i trecu prin minte acest gând, o cuprinse rușinea. E *bunica* ta, se muștră singură cu asprime. Singura ta rudă în viață, în afară de mama. Nu e ea de vină că a ajuns bătrână și urâtă. Așa că nu sta pur și simplu. Spune și tu ceva drăguț.

— A, mulțumesc, zise, în timp ce bunica îi așeza în față o farfurie cu clătite aburinde. Apoi, adăugă: Hm, cele de deasupra căminului sunt flori uscate? Mirosoasă.

— Levănțică și isop, îi răspunse bunica. După ce termină de mâncat, îți arată grădina, dac-o să vrei.

— Cu mare plăcere, fu de acord Cassie, din toată inima.

Numai că, atunci când bunica o conduse afară, după ce termină de mâncat, zări o curte cu totul altă priveliște decât cea la care se așteptase. Erau acolo *câteva* flori, însă, în cea mai mare parte, „grădina” părea să cuprindă numai buruieni și tufe: rânduri peste rânduri de buruieni și de tufe, crescute peste măsură și neîngrijite.

— O... ce drăguț, rosti ea, gândindu-se că bătrâna poate chiar era senilă, la urma urmei. Ce plante... neobișnuite.

Bunica îi aruncă o privire șireată, amuzată.

— Sunt plante de leac, îi explică. Uite, asta-i roiniță. Mirosoasă.

Cassie luă frunza în formă de inimă, creată ca una de mentă, dar puțin mai mare, și-o adulmecă. Avea mireasma unei lămâi proaspăt coajă.

— Mirosoasă, remarcă uimită.

— Iar asta-i măcriș francezesc... gustos.

Cassie luă cu prudență mica frunză rotundă și-o ciuguli la o margine. Avea un gust înțepător și răcoritor.

— E bun... ca glicina! Exclamă, ridicându-și privirea către bunica ei, care-i răspunse cu un zâmbet. Dar astea ce sunt? se interesă Cassie, mușcând din nou din măcriș și arătându-i câteva flori de un galben-aprins, în formă de nasturei.

4 Incantație a vrăjitoarelor din piesa „Macbeth” de William Shakespeare (traducere de Ion Vinea, Editura Univers Enciclopedic, 1998) (n. red.).

— Calomfir. Iar cele care seamănă cu părăluțele albe sunt granați. Frunzele de granat sunt bune în salate.

Cassie era fascinată.

— Și alea? întrebă, arătând spre un buchet de flori alb-bejulii, întreșute deasupra altor tufe.

— Caprifoi. L-am păstrat numai pentru că miroase bine. Albinelor le place la nebunie, ca și fluturilor. Primăvara, aici e ca în gara Grand Central.

Cassie întinse mâna să rupă aromata tulpină a unui delicat boboc de floare, dar se opri.

— Pot să... mă gândeam să iau câteva în cameră. Dacă nu te superi, adică.

— Of, Doamne, Dumnezeule, dar ia câte poștești. De-aia și sunt aici.

De fapt, nu e deloc bătrână și urâtă, se gândi Cassie, rupând tulpinile florilor crem. E doar... diferită. Iar diferit nu înseamnă neapărat și ceva rău.

— Mulțumesc... bunico, îi zise în timp ce se întorceau în casă.

Apoi, deschise iarăși gura, pregătindu-se s-o întrebe despre casa galbenă și despre cine locuia acolo.

Numai că bunica ei tocmai lua ceva de lângă cuptorul cu microunde.

— Uite, Cassie. A sosit ieri la poștă, pentru tine.

Și-i întinse două broșuri învelite în hârtie pentru împachetat, una roșie, iar cealaltă albă.

Îndrumarul elevilor și părinților pentru Liceul New Salem, scria pe una dintre ele. Iar pe cealaltă: *Programa de învățământ a Liceului New Salem*.

O Doamne, își zise în sinea ei Cassie. Școală.

Alte coridoare, alte vestiare, alte săli de clasă, alte fețe. Între broșuri era o foaie de hârtie, având imprimat în partea de sus, cu litere groase, cuvântul *Orar*. Și, dedesubt, numele ei, cu adresa de pe strada Crowhaven⁵, numărul doisprezece, New Salem.

Poate că bunica ei nu era atât de rea pe cât crezuse; până și casa putea să se dovedească, la urma urmei, a nu fi chiar așa de

5 În traducere aproximativă, *Cuibul ciorii* (n. trad.).

groaznică. Dar cum rămânea cu școala? Cum o să facă față școlii de aici, din New Salem?

5

Puloverul din cașmir gri sau cardiganul albastru cu alb? Aceea era întrebarea. Cassie stătea în fața oglinzii cu ramă aurită, ducându-și în fața ei când o haină, când pe cealaltă. Cardiganul albastru, se hotări: albastrul era culoarea ei preferată și-i scotea în evidență azuriul ochilor. Heruvimii dolofani din partea de sus a oglinzii demodate păreau să fie de acord, zâmbindu-i aprobator.

Acum, că prima zi de școală sosise cu adevărat, Cassie se pomeni emoționată. Sigur, era și agitată, însă nu resimțea acea groază dezolantă și deznădăjduită la care se așteptase. Era și ceva interesant în a începe școala într-un loc complet nou. Parcă și-ar fi reluat viața de la zero. Poate că va adopta o nouă personalitate. Acasă, probabil că prietenii o descriau ca fiind „drăguță, dar timidă” sau „simpatică, dar cam tăcută”. În schimb, aici nimeni nu știa asta. Poate că, din acest an, avea să devină Cassie Extravertita sau chiar Cassie cea Petrecăreață. Poate chiar o să fie suficient de bună și pentru fata cu părul strălucitor. La gândul acesta, inima ei își accelerează bătăile.

Totul depindea de prima impresie. Era foarte important să înceapă cu dreptul. Își trase pe ea cardiganul albastru și-și verifică din nou, neliniștită, aspectul în oglindă.

Și-ar fi dorit să mai fi putut face ceva cu părul ei. Era moale și ușor vălurit, cu șuvițe mai deschise la culoare, însă i-ar fi plăcut să-i poată da un aspect mai spectaculos. Ca al fetei din reclama asta, exemplifică în gând, aruncând o privire revistei rămasă deschise pe măsuta de toaletă. O cumpărase special când fusese în oraș, săptămâna trecută, ca să vadă care erau cele mai noi tendințe pentru începutul școlii. Nu își mai adunase curajul necesar unei noi plimbări până la casa galbenă, în stil victorian, deși trecuse încet pe lângă ea, în Volkswagen-ul Rabbit⁶ al mamei, sperând în zadar că va nimeri „întâmplător” peste fata aceea.

Da, mâine o să-și dea părul pe spate, ca modelul din reclamă, se hotări.

Tocmai când se pregătea să plece, privirea îi fu atrasă de ceva de

⁶ Numele sub care a fost comercializat în Statele Unite și în Canada vechiul modelul Golf MK1 al Volkswagen (n. trad.).

pe pagina cealaltă. Rubrica horoscopului. Semnul ei zodiacal, Racul, părea s-o privească fix. Instinctiv, ochii îi căzură pe cuvintele care urmau.

Senzația aceea acută de nesiguranță te învăluie din nou. A sosit vremea să gândești pozitiv! Dacă nu dă rezultate, amintește-ți că nimic nu durează la infinit. Încearcă să nu faci valuri în relațiile personale, măcar luna aceasta. Și-așa ai destule cu care să-ți bați capul.

Ce prostii, horoscoapele astea, își zise Cassie, închizând cu zgomot revista. Mama ei fusese mereu de această părere și avea dreptate. *Senzația aceea acută de nesiguranță* — doar spunându-i cuiva că se simte nesigur e suficient ca să-l faci să se simtă așa! Nu exista absolut nimic supranatural în asta.

Dar, dacă nu credea în supranatural, atunci ce căuta calcedonia aducătoare de noroc în buzunarul închis cu fermoar al ghiozdanului? Strângând din dinți, o scoase de-acolo și-o puse în cutiuța ei cu bijuterii, după care coborî, să-și ia la revedere.

Școala era o impresionantă clădire din cărămidă roșie, cu trei niveluri. Atât de impresionantă, încât, după ce parcă mașina, Cassie aproape că se temu să se mai apropie. Mai multe cărări înguste urcau spre ea, la deal, așa că, în cele din urmă, își regăsi curajul și alese una dintre ele. Când ajunse sus, i se puse un nod în gât și o privi fix.

Dumnezeule, arăta ca o *facultate* sau ceva de genul. Ca un monument istoric. Pe placa de piatră montată pe fațadă scria cu litere în relief LICEUL NEW SALEM, iar dedesubt se afla un soi de efigie, conținând cuvintele *Orașul New Salem, întemeiat în 1693*. Atât de vechi să fi fost orașul? Trei sute de ani? Păi acasă, în Reseda, cele mai vechi clădiri fuseseră ridicate de cel mult cincizeci de ani.

Eu nu sunt timidă, își zise Cassie, forțându-se să meargă înainte. Eu sunt Cassie cea Încrezătoare.

Întoarse brusc capul când auzi un răget incredibil de puternic și doar purul instinct o determină să sară într-o parte, la timp ca să evite să fie călcată. Cu inima bubuindu-i în piept, se ridică și căscă gura spre ceea ce fusese pe cale s-o lovească. Era o motocicletă, sosită pe cărarea specială pentru vehiculele pe două roți. Dar și mai uluitor arăta posesoarea ei: o fată. Purta o pereche strâmtă de blugi

negri și o geacă de motor, iar trupul ferm, athletic, părea oțelit. Când își întoarse fața spre ea, după ce-și parcă motocicleta lângă un rastez pentru biciclete, Cassie văzu că era de o frumusețe răpitoare. Avea fața mică și feminină, încadrată de bucle negre, încurcate, ansamblul fiind stricat numai de expresia ursuză, beligerantă.

— La ce te holbezi? o repezi deodată motociclista.

Cassie tresări, bănuind că, într-adevăr, se holba. Fata cealaltă înaintă cu un pas, iar Cassie se pomeni retrăgându-se.

— Îmi pare rău... n-am vrut să...

Încercă să-și smulgă privirea de la ea, însă-i venea greu. Pe sub geacă, fata purta un minuscul top negru, care-i lăsa buricul descoperit, și Cassie întrezări ceea ce părea să fie un mic tatuaj, imediat deasupra beteliei blugilor. Un tatuaj în formă de semilună.

— Îmi pare rău, repetă ea, neajutorată.

— Ar fi și cazul. Stai deoparte din drumul meu, ai înțeles?

Dar tu ai fost cea care aproape c-a dat peste *mine*, ripostă Cassie în gând. Încuviință însă în grabă și, spre imensa ei ușurare, fata îi întoarse spatele și plecă.

Doamne, ce mod oribil de a-ți începe prima zi de școală, medită ea, grăbindu-se spre intrare. Ce *persoană* oribilă cu care schimbi primele vorbe! În fine, după un astfel de început, lucrurile nu pot să meargă decât spre bine.

Peste tot, adolescenții se salutau între ei, strigându-se; fetele chicoteau și se îmbrățișau, iar băieții se zbenguiau zgomotos. Era o forfotă entuziastă și toată lumea părea să cunoască pe toată lumea.

Cu excepția lui Cassie. Ea doar privea tunsorile proaspete ale băieților și hainele nou-nouțe ale fetelor, adulmea mirosul excesiv de parfum și de aftershave deloc necesar și se simțea mai singură ca oricând.

Mergi mai departe, se îmboldi cu asprime. Nu te uita în jur după fata aia: caută-ți clasa pentru prima oră. Poate o să vezi și vreo fată singură și-o să poți să vorbești cu ea. Trebuie să *arăți* extravertită, dacă așa vrei să te considere lumea.

Prima ei oră era de redactare în vederea publicării, o materie opțională la engleză, și Cassie se bucura că avea așa ceva. Îi plăceau compunerile creative și în *Programa de învățământ* scria că elevilor care studiază această materie li se va oferi ocazia să publice în revista literară și în ziarul școlii. Ea lucrase la ziar și în fosta ei

școală; poate că avea să reușească și aici.

Desigur, *Programa* mai susținea și că trebuia să te înscrii pentru această materie încă din primăvara precedentă, iar Cassie nu izbutise să înțeleagă cum de reușise bunica ei s-o înscrie cu puțin înainte de începerea anului școlar. Poate că bunica avea o influență aparte asupra conducerii liceului sau ceva asemănător.

Găsi sala fără prea multe probleme și-și alege o bancă mai puțin bătătoare la ochi, spre fund. Încăperea se umplea treptat și toată lumea părea să aibă pe câte cineva cu care să stea de vorbă. Nimeni n-o lua câtuși de puțin în seamă pe Cassie.

Începu să mângâiească înverșunată coperta caietului, străduindu-se să pară total absorbită de această indeletnicire și silindu-se să nu dea impresia că numai ea era singură, din toată clasa.

— Tu ești nouă, așa-i?

Băiatul din față se întorsese spre ea. Zâmbetul îi era prietenos, neprefăcut, însă, în același timp, și orbitor, iar Cassie avea senzația că el știa precis cât de orbitor era. Avea părul șaten și creș și se vedea clar că, atunci când se ridica în picioare, era foarte înalt.

— Ești nouă, repetă el.

— Da, răspunse Cassie și se înfurie când își auzi vocea tremurându-i. Însă băiatul arăta atât de bine... Eu sunt Cassie Blake. Tocmai m-am mutat aici, din California.

— Eu sunt Jeffrey Lovejoy, se prezentă și el.

— Aha, zise Cassie, încercând să dea impresia că auzise de el, din moment ce băiatul părea să se aștepte la asta.

— Coordonatorul echipei de baschet, adăugă el. Și căpitanul ei.

— O, ce grozav.

O, ce *ridicol*. Nu, trebuia să se descurce mai bine decât atât. Părea lipsită de creier.

— Adică... trebuie să fie ceva cu adevărat interesant, adăugă ea.

— Te interesează baschetul? Poate stăm de vorbă cândva pe tema asta.

Deodată, Cassie îi fu extrem de recunoscătoare. El nu-i lua în seamă balmăjelile, stângăcia. OK, poate că-i plăcea să fie admirat, dar ce era rău în asta? În definitiv, era drăguț, iar faptul de a fi văzută în preajma lui prin școală avea să-i îmbunătățească statutul, cu siguranță.

O umbră se abătu asupra ei. Sau, cel puțin, așa o percepu. În orice caz, deveni dintr-odată conștientă de o *prezență* alături de ea, de o prezență care o făcu să amuțească în timp ce-și ridica privirea, cu ochii mari.

Lângă ea stătea în picioare o fată, cea mai izbitoare din câte văzuse în viața ei. Mare și frumoasă, atât înaltă, cât și voluptuoasă. Avea o coamă de păr negru ca smoala, iar tenul ei palid strălucea a încredere în sine și a forță.

— Bună, Jeffrey, salută ea.

Avea o voce joasă pentru o fată, rezonantă și aproape răgușită.

— Faye. Vocea lui, prin contrast, era evident lipsită de entuziasm. Pe chip i se citea încordarea. Bună, răspunse Jeffrey.

Fata se aplecă asupra lui, punându-i o mână pe spătarul scaunului, iar Cassie simți izul unui parfum îmbătător.

— Nu prea te-am văzut în vacanța de vară, zise Faye. Unde-ai fost?

— Pe-aici, răspunse nepăsător Jeffrey.

Cu toate acestea, zâmbetul îi era forțat și întregul trup i se încordase.

— Nu trebuia să stai așa, ascuns. Răutate ce ești!

Faye se aplecă și mai mult spre el. Purta o bluză cu umeri căzuți, dezgolindu-i complet pe amândoi. O suprafață foarte mare de piele vizibilă, exact la nivelul ochilor lui Jeffrey. Însă Cassie nu putea să-și dezlipească privirea de la fața ei. Avea o gură senzuală, bosumflată, și ochii de culoarea mierii. O lumină stranie, aurie, părea să strălucească în ei.

— Știi, e un film nou de groază la Capri, săptămâna asta, adăugă ea. Îmi plac filmele de groază, Jeffrey.

— Mie îmi sunt indiferente, ripostă Jeffrey.

Faye chicoti — un sunet plin, tulburător.

— Poate pentru că nu le-ai văzut împreună cu fata potrivită, murmură ea. În condiții corespunzătoare, cred că pot să fie foarte... stimulative.

Cassie simți cum i se urcă tot sângele în obraji de jenă, deși nu prea știa de ce. Jeffrey își umezi buzele, părând fascinat fără voia lui, dar și înspăimântat. Ca un iepure prins în capcană.

— Trebuia s-o duc pe Sally în Gloucester, în weekend-ul ăsta... începu el, cu o voce tensionată.

— Ei bine, o să trebuiască să-i spui lui Sally că... a intervenit ceva, replică Faye, sfredelindu-l cu privirea. Poți să vii să mă iei sâmbătă seară, la șapte.

— Faye, eu...

— A, și să *nu* întârzii, bine? Nu pot să sufăr băieții care întârzie.

În tot acest timp, fata cu părul negru nu se uită deloc la Cassie. În schimb, acum, în timp ce-și îndrepta spinarea, pregătindu-se să plece, făcu și asta. Privirea ei îndreptată spre Cassie fu una vicleană și secretoasă, de parcă ar fi fost perfect conștientă că ea auzise tot și asta îi făcea plăcere. Apoi, se uită iar la Jeffrey.

— A, și apropo, zise, ridicând o mână cu un gest languros, menit să-i scoată în evidență unghiile lungi și roșii. Și *ea* stă pe strada Crowhaven.

Lui Jeffrey îi pică falca. Se holbă câteva clipe la Cassie, cu o expresie de șoc și de neplăcere, după care se întoarse repede spre partea din față a clasei. Faye chicoti și se îndreptă spre o bancă aflată chiar în fundul clasei.

Ce se-ntâmplă *aici*? Se întrebă înnebunită Cassie. Ce importanță avea unde locuia ea? Acum, din Jeffrey-cel- cu-zâmbetul-orbitor nu mai putea să vadă decât o spinare țepăună.

Nu mai avu timp să se gândească la toate astea, fiindcă profesorul începuse deja să vorbească. Era un bărbat cu înfățișare blajină, cu barbă căruntă și ochelari. Se prezentă ca fiind domnul Humphries.

— Și, din moment ce ați avut toți ocazia să vorbiți în timpul vacanței de vară, acum vă voi oferi ocazia să scrieți, spuse el. Vreau ca fiecare dintre voi să compună câte un poem, imediat, spontan. Vom citi pe urmă cu voce tare câteva dintre ele. Poemul poate să fie despre orice, însă, dacă găsirea unui subiect vă creează probleme, scrieți despre visele voastre.

Se auziră câteva gemete din clasă, însă și acestea se stinseră treptat, lăsând locul tăcerii întretăiate de zgomotele ronțăielii pixurilor. Cassie se aplecă însă deasupra caietului, în timp ce inima îi bătea cu repeziciune. Amintirea nedeslușită a visului ei de săptămâna trecută îi tulbură gândurile: visul în care mama și bunica ei stătuseră lângă pat, privind-o. Însă nu voia să scrie despre așa ceva. Voia să scrie despre *el*...

După câteva minute, izbutise să mângălească un vers. În clipa în care domnul Humphries anunță expirarea timpului, poemul era

gata și recitirea lui îi stârni un fior înghețat de emoție. Era bun — sau, cel puțin, așa i se părea ei.

Dacă profesorul o ruga să-l citească în fața clasei, cu voce tare? Ea n-ar fi vrut, firește, dar dacă o *obliga* și dacă altcuiva din clasă i s-ar părea bun și va dori să stea apoi de vorbă cu ea? Poate că o vor întreba despre tipul din poem și-atunci ea ar putea să le istorisească toată povestea aceea misterioasă și romantică, legată de el. Poate se va alege cu reputația de persoană misterioasă și romantică. Poate că fata din casa în stil victorian ar auzi vorbindu-se despre ea...

Domnul Humphries întrebă dacă se oferea cineva. Previzibil, nu se ridică nicio mână... până când țâșni una, din fundul clasei.

Profesorul ezită. Cassie se întoarse și constată că mâna ridicată avea unghii lungi și roșii.

— Faye Chamberlain, rosti domnul Humphries, în cele din urmă.

Se așază pe marginea catedrei, în timp ce fata aceea înaltă și izbitoare înainta, oprindu-se lângă el, însă Cassie avu strania senzație că, dac-ar fi putut, el s-ar fi tras mai departe. O atmosferă de încordare aproape tangibilă umpluse sala și toți ochii erau îndreptați spre Faye.

Fata își azvârli pe spate superba coamă neagră și ridică din umeri, făcând ca bluza să-i alunece și mai jos. Ridicându-și bărbia, își destinsese lent buzele într-un zâmbet adresat clasei și ridică mâinile în care ținea o bucată de hârtie.

— Acesta este poemul meu, anunță, cu vocea ei lenevoasă, răgușită. Este despre foc.

Șocată, Cassie își coborî privirea spre propriul poem. Apoi, vocea lui Faye îi captă atenția.

Visez despre foc...

Limbile flăcărilor lingându-mi trupul.

Părul ca o torță-mi arde

Și toată ard de dorul tău.

Atinge-mă și degetele ți se vor lipi...

Te vei înnegri ca un tăciune,

Dar vei muri zâmbind;

Atunci, și tu vei fi parte a focului meu.

Sub privirile fermecate ale întregii clase, Faye scoase la iveală un

băț de chibrit și cumva, nu se știe cum — cel puțin, Cassie nu reuși să observe — îl aprinse. Atinse cu el hârtia, care luă foc. Apoi, înaintând lent, se opri drept în fața lui Jeffrey Lovejoy, fluturându-i ușurel hârtia aprinsă prin fața ochilor.

Dinspre public se auziră zbierete, fluierături și bubuituri în bănci. Destui arătau înfricoșați, dar cei mai mulți dintre băieții păreau și entuziasmați. Câteva fete dădeau impresia că și-ar fi dorit să fi îndrăznit și ele o ispravă ca asta.

Unele voci strigară:

— Vezi, Jeffrey, așa-ți trebuie, dacă ești atât de drăguț!

— Dă-i bătaie, fratele!

— Ai grijă, Jeff, o s-audă și Sally de faza asta!

Jeffrey nu făcu altceva decât să stea pe loc, iar Cassie observă cum ceafa i se colorează treptat într-un roșu pal.

Când foaia tocmai ajungea să-i ardă degetele, Faye plecă din nou de lângă Jeffrey, mergând ca la o paradă de modă, și o lăsă să cadă în coșul metalic de gunoi de lângă catedra profesorului. Domnul Humphries nici nu tresări în clipa în care altceva din coș se aprinse, stărnindu-i admirația lui Cassie pentru stăpânirea lui de sine.

— Mulțumesc, Faye, rosti el pe un ton egal. Clasă, cred că ceea ce tocmai am văzut e un exemplu de... poezie concretă. Măine vom studia alte câteva metode mai tradiționale. Sunteți liberi.

Faye ieși pe coridor. Pe moment, toată lumea rămase nemișcată; pe urmă, de parcă ar fi fost eliberați de un resort, se produse un brusc exod în masă. Jeffrey își inhăță caietul și dispăru grăbit.

Cassie rămase să-și privească propriul poem. Focul. Ea și Faye scriseseră despre același lucru.

Deodată, rupse foaia din caiet și, făcând-o ghem, și-o azvârli în ghiozdan. Ce atâtea visuri de a fi percepută ca romantică și misterioasă? Cât timp era prin preajmă o fată ca *asta*, cine avea să-i acorde vreodată atenție lui Cassie?

Totuși, tuturor părea să le fie teamă de ea, își zise. Până și profesorului. De ce n-o pedepsise reținând-o după cursuri? Sau să dai foc lucrurilor din coșul de gunoi era ceva normal în New Salem?

Și de ce se lăsase Jeffrey terorizat de ea? De ce-i păsa atât de mult unde *locuiesc* eu, pentru numele lui Dumnezeu?

Ajunsă pe coridor, își adună curajul necesar ca să oprească o fată și s-o întrebe unde e sala C310.

— La etajul al doilea, i se răspunse. Toate orele de matematică sunt acolo. Urci pe scara aia...

— Hei! Păzea! Capul sus, toată lumea! o întrerupse un strigăt.

Cineva venea vâjâind pe coridor, făcându-i pe ceilalți elevi să se împrăștie în stânga și-n dreapta. Cineva în dublu exemplar. Uluită, Cassie constată că era vorba despre doi băieți alergând pe role, râzând și zbierând în timp ce spintecau mulțimea. Cassie zări în treacă un păr blond încâlcit, lung până la umeri, și o pereche de ochi migdalați, verzi-albăstrui, ușor pieziși, când unul dintre ei trecu pe lângă ea — după care observă aceleași lucruri la cel de-al doilea. Cei doi băieți arătau identic, doar că unul purta un tricou cu Megadeth, iar al doilea, cu Motley Crüe.

Stârneau haos pe oriunde treceau, dărâmând cărțile din brațele celorlalți și apucându-se de hainele fetelor. În clipa în care ajunseră în capătul coridorului, unul dintre ei prinse fusta mini a unei roșcate drăguțe și i-o săltă, cu obrăznicie, până în talie. Fata țipă strident și-și lăsă ghiozdanul să cadă, străduindu-se să-și tragă fustița la loc.

— De ce nu *face* nimeni nimic? izbucni Cassie. Ce, toți din școala asta erau nebuni? se miră în sinea ei, după care continuă cu voce tare: De ce nu-i oprește cineva...sau să-i reclame... sau *ceva*...?

— Glumești? Sunt frații Henderson, îi explică fata, după care se îndepărtă, ducându-se spre o colegă.

Cassie auzi plutind în urma ei o frântură de frază: „...nici măcar n-a auzit despre Club...” Cele două fete îi aruncară o privire peste umăr, apoi plecară mai departe.

Care Club? Fata pronunțase cuvântul de parcă ar fi fost cu majuscule. Ce putea să aibă un club de-a face cu încălcarea regulilor școlii? Și, în definitiv, ce fel de loc mai *era* și asta?

Se auzi soneria, iar Cassie își dădu seama că întârzia la oră. Își puse ghiozdanul pe umăr și alergă spre scară.

Până la pauza de prânz, tot nu schimbase mai mult de un „bună” sau un „salut” cu cineva, oricât ar fi încercat. Și nici n-o mai văzuse pe fata cu părul strălucitor pe nicăieri, deși asta nu o mira deloc, având în vedere câte paliere și câte coridoare erau în școala asta. Oricum, se mințea atât de nesigură, încât Cassie n-ar fi îndrăznit să se apropie de fata aceea chiar *dacă* ar fi văzut-o. O senzație de

nefericire, grea ca plumbul, i se instalase în stomac.

Iar o scurtă privire aruncată prin pereții de sticlă ai cantinei înțesate de elevi veseli îi făcu genunchii să se înmoaie.

Nu, nu putea să înfrunte așa ceva. Pur și simplu, n-avea curajul.

Cu brațele încrucișate, plecă de-acolo și merse mai departe. Ieși din clădire. Habar n-avea încotro merge — poate că spre casă. Dar apoi zări iarba verde a colinei din apropiere.

Ba nu, se hotărî atunci; o să stau aici, să mănânc. Pe celălalt versant al colinei, ceva mai jos, stâncă avea câteva ieșituri și descoperi că putea să stea comod într-o mică adâncitură de sub una dintre ele, la umbra unui copac. Nu putea fi văzută dinspre școală datorită stâncii; era ca și cum școala nici n-ar fi existat. Zărea de acolo mai multe trepte șerpuite, care duceau la poalele colinei, precum și drumul de jos; în schimb, de sus nu putea s-o vadă nimeni.

Stând acolo și privind păpădiile care împestrițau iarba, încordarea o părăsi treptat. Și ce dacă dimineața nu fusese printre cele mai grozave? Totul avea să se îndrepte după-amiaza. Așa părea să-i spună cerul albastru.

Iar stâncă din spatele ei – celebrul granit roșu din New England – îi dădea un sentiment de siguranță. Era ciudat, dar aproape că avea impresia că aude un zumzet în interiorul rocii, ca un puls fantastic de accelerat. Zumzetul *vieții*. Dacă-mi lipsesc obrazul de ea, oare ce-o să se-ntâmples? Se întrebă, cuprinsă de o stranie tulburare.

Niște voci îi distraseră atenția. Însăpăimântată, se ridică în genunchi, să privească pe deasupra stâncii — și se încordă la loc.

Era fata aceea, Faye. Cu ea mai erau două fete, una dintre ele fiind însăși motociclista care aproape că dăduse peste Cassie de dimineață. Cealaltă avea părul blond-rozaliu, o talie de viespe și cel mai bine dezvoltat piept din câte văzuse vreodată Cassie la o adolescentă. Râdeau și coborau ținându-și treptele — drept spre Cassie.

O să mă ridic pur și simplu și-o să le salut, își zise Cassie, dar nu făcu nimic. Amintirea acelor tulburători ochi de culoarea mierii îi persista în minte. Tăcu, sperând că vor trece pe lângă ea, vor cobori și vor ieși din campus.

În loc de asta, ele se opriră pe platoul de deasupra lui Cassie și se așezară, cu picioarele sprijinite pe treapta de dedesubt, după care-și

scoaseră pungile de hârtie în care aveau masa de prânz.

Erau atât de aproape, încât Cassie putea să vadă strălucirea pietrei roșii de la gâtul lui Faye. Cu toate că acum era în umbră, dacă s-ar fi mișcat puțin, era imposibil să n-o observe. Era prinsă în capcană.

— Ne-a urmărit cineva, Deborah? Întrebă Faye cu glasul ei lenevos, în timp ce-și scotocea prin ghiozdan.

Fata cu motocicletă pufni.

— Nimeni nu-i atât de prost încât să încerce așa ceva.

— Bun. Pentru că e strict secret. Nu vreau ca știți-voi-cine să afle ceva, adăugă Faye. Scoțând la iveală un carnetel de stenografă, cu coperte roșii, și-l sprijini de genunchi. Și-acum, zise ea, ia să vedem, cum să ne începem anul? Am chef de ceva de-a dreptul diabolic.

6

Păi, ar fi Jeffrey..., își dădu cu părerea fata cu părul blond-rozaliu.

— Am început deja, răspunse zâmbind Faye. Eu mă mișc repede, Suzan.

Suzan izbucni în râs. Și, în timp ce râdea, pieptul ei deosebit tremură într-un fel care o asigură pe Cassie că fata nu mai purta nimic pe sub puloverul ei de culoarea caisei.

— Eu tot nu văd rostul cu Jeffrey Lovejoy, zise motociclista, încruntându-se.

— Tu nu vezi rostul niciunui băiat, Deborah, tocmai asta-i problema ta, preciză Suzan.

— Iar problema ta e că nu vezi rostul a nimic altceva, ripostă Deborah. Dar Jeffrey e mai prost decât majoritatea. Are mai mulți dinți decât neuroni.

— Nu dinții mă interesează la el, rosti Faye, căzând pe gânduri. Tu cu cine vrei să începi, Suzan?

— A, nu știu. Mi-e greu să mă hotărâsc. Ar fi Mark Fleming, Brant Hegerwood și David Downey... e cu mine în clasă la terapeutică și peste vară și-a făcut un corp criminal. Și mai e, ca întotdeauna, Nick...

Deborah huidui.

— Nick al nostru? Singura șansă ca el să se uite la tine ar fi să ai patru roți și un volan.

— Și, în plus, e luat, adăugă Faye, cu un zâmbet care-i invocă lui Cassie imaginea unei feline pândindu-și prada.

— Tu tocmai ai spus că-l vrei pe Jeffrey...

— Amândoi sunt buni la câte ceva. Să-ți fie clar, Suzan. Între mine și Nick există un... aranjament. Așa că lasă-l în pace și alege-ți un străin drăguț, bine?

Urmă un moment de încordare, dar apoi fata cu păr blond-rozaliu ridică din umeri.

— OK, atunci îl iau pe David Downey. Oricum, nu mi-l doream cu adevărat pe Nick. E ca o iguană.

— E vărul meu! Protestă Deborah, ridicându-și privirea.

— Dar tot iguană rămâne. M-a sărutat la balul bobocilor și parcă m-ar fi sărutat o reptilă.

— *Putem* să revenim la lucruri serioase? Intervenii Faye. Cine e pe

lista dușmanilor?

— Sally Waltman, răspuse imediat Suzan. Deja are impresia că, dacă e șefa clasei, poate să ne țină piept, iar dacă tu i-l iei pe Jeffrey, o să se-nfurie rău de tot.

— Sally... repetă gânditoare Faye. Da, trebuie să găsim ceva cu totul special pentru drăguța de Sally... Ce nu-i în regulă, Deborah?

Deborah devenise rigidă, privind în susul colinei, spre intrarea în școală.

— Alarmă, intruși, anunță ea. De fapt, pare să fie o întreagă delegație.

Și Cassie văzuse despre cine era vorba: un grup de băieți și fete, ieșind pe ușa principală și îndreptându-se spre colină. Simți un val de speranță. Poate va reuși să dispară și să se strecoare neobservată cât timp Faye și celelalte aveau să fie ocupate cu ei. Cu inima bătându-i cu putere, privi cum se apropie grupul.

Un băiat cu umerii lați, care mergea în fața celorlalți și părea să fie șeful, luă cuvântul.

— Ascultă, Faye, cantina e supraaglomerată. Așa că noi o să mâncăm aici... bine?

Începuse pe un ton războinic, dar pe parcurs devenise șovăielnic, fraza ajungând să sune a întrebare, nu a afirmație hotărâtă.

Faye își ridică fără grabă privirea spre el, după care-și destinse buzele în zâmbetul acela al ei, lent și fermecător.

— Nu, răspuse scurt, dar cu dulceață în glas. Nu e bine.

După care se întoarse la mâncarea ei.

— Cum așa? izbucni băiatul, încă străduindu-se să facă pe durul. Anul trecut nu ne-ai împiedicat.

— Anul trecut, replică Faye, eram în clasa a unsprezecea. Acum, suntem a douăsprezecea... și afurisite. Cât de afurisite vrem noi.

Deborah și Suzan zâmbiră.

Iritată, Cassie își schimbă poziția. Până acum, cele trei fete nu-și abătuseră deloc privirile în altă direcție. Haideti, *întoarceți-vă*, le imploră în gând.

Grupul de băieți și fete rămase pe loc încă un minut, două, timp în care schimbară priviri supărate. Cu toate acestea, până la urmă, făcură toți stânga împrejur, întorcându-se spre clădirea școlii – toți, cu excepția uneia dintre fete.

— Aăă... Faye? Ar trebui să plec și eu? întrebă ea.

Era o fată drăguță, îmbujorată și tânără. Probabil, cu un an mai mică, bănui Cassie, care se aștepta să fie expediată aidoma celorlalți; totuși, spre surprinderea ei, Faye ridică din sprâncene și bătu cu palma locul de lângă ea invitând-o să ia loc.

— Cum așa, Kori? zise ea. Normal că poți să rămâi. Noi doar ne închipuisem c-o să mănânci în cantină, cu Prințesa Purității și cu restul mironosițelor.

— Prea multă puritate poate să devină plictisitoare, răspunse Kori, așezându-se.

Faye își înclină capul și zâmbi.

— Și eu, care crezusem că ești o puritană insipidă, ca ele. Proastă mai sunt, adăugă ea. Oricum, știi că ești mereu bine-venită aici. Doar ești *aproape* de-a noastră, nu-i așa?

Kori își vârî capul între umeri.

— Fac cincisprezece ani peste două săptămâni.

— Așa, ați văzut? Le spuse Faye celorlalte. E aproape eligibilă. Ei, și-acum, *despre ce* vorbeam? Despre filmul ăla horror nou, nu?

— Exact, confirmă Deborah, dezvelindu-și dinții. Despre ăla în care tipul se apucă să spintece oameni și să-i folosească drept condimente pentru salatele din restaurantul lui.

Suzan tocmai își desfăcea o prăjiturică.

— Of, Deborah, încetează. Mă faci să vomit.

— Ei bine, află că *tu* mă faci să vomit cu chestiile alea, i-o întoarse Deborah. Le mănânci întruna. Uite, alea asta sunt, îi spuse lui Kori, arătând spre pieptul lui Suzan. Două prăjituri uriașe. Dacă firma producătoare ar da faliment, ea ar purta cel mai mic număr la sutien.

Faye râse cu râsul acela somnoros, gutural, și până și Suzan chicoti înfundat. Kori zâmbea și ea, însă părea stânjenită.

— Kori! Doar nu *te jenez* cu noi, nu? Strigă Faye, deschizându-și larg ochii ei aurii.

— Nu vorbi prostii. Nu mă jenez eu așa, cu una, cu două, o contră Kori.

— Păi, cu frați ca ai tăi, cred și eu că nu. Totuși, continuă Faye, pari atât de mică, știi, aproape... feciorelnică. Dar probabil că nu e decât o falsă impresie, așa-i?

Kori se înroși. Toate cele trei fete mai mari o priveau acum cu zâmbete insinuante.

— Păi, normal... adică, e o falsă impresie... nu sunt chiar *atât* de mică... înghiți în sec, derutată. Am ieșit cu Jimmy Clark toată vara trecută, încheie ea pe un ton defensiv.

— Ce-ar fi să ne povestești totul despre asta? murmură Faye, făcând-o pe Kori să se tulbure și mai rău.

— Păi... eu... cred c-ar trebui să plec, că am sportul ora viitoare și trebuie să ajung tocmai în aripa E. Pa, fetelor!

Se ridică grăbită, făcându-se imediat nevăzută.

— Ciudat, și-a lăsat aici mâncarea, observă Faye, încruntându-se ușor. Ei, în fine.

Scoase din pungă lui Kori un pachetel cu prăjiturele și i-l aruncă lui Suzan, care-l prinse, chicotind.

Deborah rămăsese însă încruntată.

— Asta a fost o prostie, Faye. O să avem nevoie de ea mai târziu... adică, peste două săptămâni. Un loc liber, nu candidat, nu știi?

— Adevărat, aprobă Faye. Mda, mă rog, mă revanșez eu. N-ai grijă: când o să vină momentul, o să fie de partea noastră.

— Eu cred că și *noi* am face bine s-o luăm din loc, interveni Suzan, iar Cassie închise ochii de ușurare, ascunsă de stâncă. Trebuie să urc tocmai până la etajul al doilea, că am algebră.

— Ceea ce ar putea să-ți ia ore întregi, remarcă răutăcioasă Deborah. Dar nu te obosi, deocamdată. Mai apare cineva.

Faye oftă exasperată, fără să se întoarcă.

— Cine-o mai fi *acum*? Ce-ar trebui să facem ca să avem și noi un pic de liniște pe-aici?

— Madam Șefa Clasei în persoană. Sally. Și scoate *fum* pe urechi.

Expresia de sâcăială de pe chipul lui Faye dispăru, transformându-se în ceva mult mai frumos, dar infinit mai periculos. Rămase în continuare cu spatele spre școală, zâmbi și-și flutură degetele cu unghii lungi și roșii, ca o pisică încercându-și ghearele.

— Și eu, care credeam că azi o să fie plictiseală, murmură ea, plescăind din limbă. Ca să vezi că n-ai niciodată de unde ști. Ei, *bună*, Sally, continuă cu voce tare, ridicându-se și întorcându-se dintr-o singură mișcare lină. Ce surpriză minunată! Cum ți-ai petrecut vara?

— Scutește-mă, Faye, răspunse fata care tocmai cobora treptele. Era mai mică decât Faye cu mai bine de un cap și era și mai

subțirică, însă avea brațe și picioare musculoase și ținea pumnii strânși, de parcă s-ar fi pregătit de bătaie. N-am venit aici să fac conversație, preciză ea.

— Dar n-am mai stat de vorbă ca lumea de atâta timp... Ți-ai făcut ceva la păr? Arată foarte... interesant.

Cassie privi părul lui Sally. Avea o tentă ruginie și părea făcut permanent de prea multe ori. În clipa în care fata își duse o mână spre cap, într-un gest instinctiv, lui Cassie aproape că i-ar fi venit să rădă pe înfundate, dacă situația n-ar fi fost atât de groaznică.

— Nici despre părul meu n-am venit să vorbesc! se răsti Sally. Avea un ton strident, care urca de la o propoziție la alta. Am venit să vorbesc despre Jeffrey. Fă bine și lasă-l în pace!

Pe chipul lui Faye apăru foarte încet un zâmbet.

— De ce? murmură ea și, prin contrast cu vocea lui Sally, a ei păru și mai joasă, și mai senzuală. Te temi de ce-ar fi el în stare să facă, dacă nu ești tu acolo, să-l ții de mână?

— El nu e interesat de tine!

— Așa ți-a spus? Hmm. Azi-dimineață părea foarte interesat. Mă scoate în oraș sâmbătă seară.

— Din cauză că-l *oblig!*

— Îl oblig? Vrei să insinuezi că un băiat mare ca Jeffrey nu poate să spună nu când vrea? se miră Faye, clătinând din cap. Și de ce nu e el aici, să vorbească singur în numele lui? Să-ți spun eu ceva, Sally, adăugă, coborând tonul la nivel de confidență. Nu s-a împotrivit prea tare azi dimineață. Nu s-a împotrivit deloc.

Brațul lui Sally se trase înapoi, ca și cum ar fi vrut s-o lovească pe fata mai masivă, însă n-o făcu.

— Crezi că poți face orice, Faye... tu și celelalte din Club? Ei bine, a sosit vremea să-ți arate cineva că nu e așa. Suntem mai multe... mult mai multe... și ne-am săturat să tot fim terorizate. E vremea să ia cineva poziție.

— Asta ai de gând să faci? Rosti Faye, pe un ton agreabil.

Între timp, Sally îi tot dăduse târcoale, ca un bulldog în căutarea unei breșe pentru atac, și acum fata mai subțirică și musculoasă ajunsese pe marginea micului platou, cu spatele spre treptele care coborau.

— Da, strigă sfidătoare Sally.

— Ciudat, murmură Faye, fiindcă o să-ți fie greu să iei poziție

dacă zaci întinsă pe spate.

Și-și însoți ultimele cuvinte cu o zvâcnire a unghiilor ei lungi și roșii spre fața lui Sally.

În realitate, n-o atinse. Cassie, care urmărea concentrată scena, așteptând cu disperare șansa de a o șterge de-acolo, era convinsă de asta.

Însă fu de parcă Sally ar fi fost *lovită* de ceva. De ceva invizibil. Și greu. Întregul corp muscular al fetei se smuci înapoi, iar Sally se zbătu cu disperare să-și recapete echilibrul pe marginea platoului. Bătând aerul cu brațele, se clătină preț de o clipă care păru interminabilă, după care se prăbuși pe spate.

Cassie nu reuși să-și amintească precis ce s-a întâmplat pe urmă. Acum era ascunsă după stânca ei, ghemuită și adăpostită, iar în clipa imediat următoare zbura în calea fetei care se prăbușea, împingând-o alături, pe iarbă. Pentru o fracțiune de secundă, crezu că aveau să se rostogolească amândouă până la poalele colinei, însă, într-un fel sau în altul, nu se întâmplă asta. Aterizară grămadă, cu Cassie dedesubt.

— Dă-mi drumul! Mi-ai rupt *bluza*, exclamă o voce stridentă și un pumn sălbatic se înfipse în coastele lui Cassie, în timp ce Sally se ridica în picioare.

Cassie își ridică ochii spre ea, privind-o cu gura căscată. Ce mai recunoștință...

— Iar tu, Faye Chamberlain... ai încercat să mă *asasinezi!* Dar o să-ți primești răsplata, așteaptă doar și-o să vezi!

— Am eu grijă să ți-o primești și tu pe-a ta, Sally, îi promise zâmbind Faye, însă somnolența din zâmbetul ei nu mai era acum una autentică.

Arăta de parcă, la adăpostul lui, scrâșnea din dinți.

— Așteaptă și-o să vezi, repetă hotărâtă Sally. Într-o bună zi, *tu* ai putea fi cea găsită la picioarele scării ăsteia, cu gâtul rupt.

Și, acestea fiind zise, traversă cu hotărâre platoul și porni să urce treptele, călcând apăsător, de parcă ar fi pășit pe fața lui Faye. Nu se uită în urmă și nici nu dădu vreun semn că o observase pe Cassie.

Cassie se ridică încet și privi lungul și șerpuitul șir al treptelor care duceau spre poalele dealului. N-ar fi putut să procedeze altfel, își dădu ea seama. Sally ar fi fost norocoasă dacă și-ar fi rupt doar gâtul până să ajungă jos. Dar acum...

Se întoarse cu fața spre cele trei veterane de deasupra ei.

Rămăseseră în picioare, cu aceeași atitudine de o eleganță nepăsătoare, necăutată, dar în spatele înfățișării lor nonșalante se întrezărea violența. Cassie o observă în întunecimea posacă a ochilor lui Deborah și în arcuirea disprețuitoare a buzelor lui Suzan. Dar, cel mai mult și mai mult, o văzu la Faye.

Îi trecu prin minte, absolut accidental, că ele erau cele mai frumoase trei fete din câte văzuse vreodată. Nu doar datorită tenului fără cusur, pe care nu apăruse nici cel mai mic coș specific adolescenței. Și nici a părului splendid: buclele întunecate și dezordonate ale lui Deborah, coama neagră ca smoala a lui Faye sau norul blond-rozaliu al lui Suzan. Nici măcar datorită felului în care se scoteau reciproc în evidență, personalitatea fiecăreia îmbogățindu-le pe celelalte, în loc să le diminueze. Un soi de încredere în sine și de stăpânire de care nicio fată de șaisprezece sau de șaptesprezece ani n-ar fi trebuit să dea dovadă. O forță interioară, o anume energie. O *putere*.

O înspăimânta.

— Ei, ei, ce-avem noi aici? rosti Faye cu o voce guturală. O spioană? Sau un mic șoricel alb?

Fugi, se îndemnă Cassie în gând. Însă picioarele n-o ascultau.

— Am văzut-o azi-dimineață, spuse Deborah. Stătea ca proasta în fața rastelului pentru biciclete, holbându-se la mine.

— A, eu am văzut-o *înainte*, Debby, adăugă Faye. Am văzut-o săptămâna trecută, la numărul doisprezece. E din vecinătate.

— Vrei să spui că *ea* e... izbucni Suzan.

— Da.

— Indiferent ce-ar mai fi, acum e moartă, hotări Deborah, a cărei față minionă se schimonosise într-o căutătură amenințătoare.

— Hai să nu ne pripim, murmură Faye. Până și șoricelii pot să fie de folos la ceva. Apropo, de cât timp stai ascunsă aici?

Nu exista decât un singur răspuns la această întrebare, și Cassie se luptă din răspuțeri să nu-l rostească. Nu era momentul să facă o remarcă devastator de spirituală. Însă, până la urmă, cedă, fiindcă era purul adevăr și fiindcă nu-i trecea prin cap nimic altceva.

— De suficient de mult timp, răspunse, după care închise deznădăjduită ochii.

Faye coborî lent și se opri în fața ei.

— Obişnuieşti să spionezi conversațiile particulare ale altora?

— Am fost aici înainte să veniți voi, ripostă Cassie cu tot curajul pe care izbuti să și-l adune.

Măcar dacă Faye ar fi încetat s-o mai *fixeze* așa cu privirea. În ochii ca mierea părea să strălucească o lumină sinistă, supranaturală. Se concentra asupra lui Cassie ca un fascicul de raze laser, secătuiind-o de toată voința, făcându-i întreaga putere să se scurgă din corp. Era de parcă Faye ar fi vrut ca ea să facă un anumit lucru – sau ar fi vrut ceva *de la* ea. Se simțea atât de dezorientată... atât de dezechilibrată și de slabă...

Deodată, un val de energie păru să urce în ea dinspre tălpi. Sau, mai degrabă, dinspre pământul de sub ele, dinspre granitul roșu din New England, pe care-l simțise zbârnâind adineauri. O echilibra, cuprinzând-o și îndreptându-i coloana vertebrală, așa că își înălță bărbia și privi drept în ochii aceia aurii, fără să clipească.

— Am fost aici prima, afirmă sfidătoare.

— Foarte bine, murmură Faye, în ai cărei ochi apăru o expresie neobișnuită. Apoi, întoarse capul spre celelalte. Ceva interesant prin ghiozdanul ei? le întrebă.

Cassie remarcă atunci, spre indignarea ei, că Deborah îi scotocea prin ghiozdan, aruncând lucrurile afară, unul după altul.

Nu mare scofală, răspunse motociclista, trântind ghiozdanul și făcând ca restul conținutului să se împrăștie la vale.

— Foarte bine, repetă Faye, care zâmbea acum din nou, însă era un zâmbet anume, neplăcut, dându-le buzelor ei roșii un aer de cruzime. Cred că ai avut dreptate de prima dată, Deborah. E moartă. Apoi, întorcându-și privirea spre Cassie: Ești nouă pe-aici, așa că probabil nu înțelegi ce greșală ai făcut. Iar eu nu am timp acum să stau să-ți explic. O să afli tu... Cassie.

Întinse mâna și-o prinse de bărbie cu degetele ei cu unghii lungi și roșii. Cassie vru să se tragă înapoi, însă mușchii parcă-i împietriseră. Simți forța din degetele acelea și duritatea unghiilor lungi, ușor încovoiate. Ca niște gheare, se gândi. Ca ghearele unei păsări de pradă.

Pentru prima oară, observă că piatra roșie pe care o purta Faye la gât avea înăuntrul ei o stea, ca un safir cu model de stea. Sclipea în bătaia soarelui și Cassie se pomeni că nu poate să-și dezlipească privirea de la ea.

Deodată, izbucnind în răs, Faye îi dădu drumul.

— Haideti, le zise celorlalte două fete.

Se întoarseră toate trei și porniră în sus, pe trepte.

Aerul explodă din plămâni lui Cassie ca dintr-un balon înțepat. Tremura pe dinăuntru. Fusese... Fusese absolut...

Vino-ți în fire!

Nu e decât o adolescentă, șefă a unei bande, își zise în sinea ei. Cel puțin, bine că s-a elucidat misterul Clubului. Nu e decât o bandă. În definitiv, doar ai mai auzit vorbindu-se despre bande, chiar dacă n-ai fost în vreo școală în care să existe așa ceva. Dar, atât timp cât nu te amesteci în treburile lor și eviți să le ieși în cale de-acum încolo, n-o să ai probleme.

Însă toate aceste asigurări îi păreau vorbe goale. Ultimele cuvinte rostite de Faye sunaseră a amenințare. Dar cu ce o amenințase?

Când ajunsese înapoi acasă, după-amiază, Cassie nu-și găsi mama la parter. Până la urmă, după ce rătăci dintr-o cameră în alta, strigând-o, bunica ei își făcu apariția în casa scării. Expresia de pe fața ei îi făcu stomacul să se strângă.

— Ce s-a întâmplat? Unde e mama?

— E sus, în camera ei. Nu s-a simțit prea bine. Ei, dar nu e cazul să te îngrijorezi...

Cassie urcă în grabă treptele care scârțâiau, îndreptându-se spre camera verde. Mama ei zăcea într-un imens pat cu baldachin. Ținea ochii închiși, era palidă și puțin transpirată.

— Mami?

Ochii mari, negri, se deschiseră. Mama ei înghiți în sec și zâmbi chinuit.

— Cred că am luat o mică gripă, zise ea, cu o voce slabă și îndepărtată, o voce asortată cu paloarea feței Mă fac eu bine într-o zi, două, draga mea. Cum a fost la școală?

Firea miloasă a lui Cassie duse o bătălie cu dorința de a-și împărtăși nefericirea cât de mult posibil. Mama inspiră ușor și închise ochii, ca și cum lumina i-ar fi provocat durere.

Firea miloasă câștigă lupta. Înfigându-și unghiile în palme, Cassie răspunse pe un ton egal.

— A, foarte bine.

— Ai cunoscut vreo persoană interesantă?

— Mda, ai putea să spui și-așa.

Nu vru să-și neliniștească nici bunica. Totuși, în timpul cinei, atunci când bunica o întrebă de ce era atât de tăcută, o luă gura pe dinainte.

— E fata aia la școală... o cheamă Faye și e îngrozitoare. Un soi de Attila Hunul la feminin. Și am făcut-o să mă urască chiar din prima mea zi de școală...

Îi istorisi întreaga întâmplare. Când termină, bunica privi țintă șemineul, de parcă ar fi fost preocupată de ceva.

— O să fie mai bine, Cassie, o asigură într-un final bătrâna.

Dar dacă *n-o să fie?* se întrebă Cassie.

— A, sunt convinsă că așa o să fie, zise, în schimb.

Atunci, bunica ei făcu ceva surprinzător. Își roti privirea în jur, ca și cum s-ar fi temut că ar asculta cineva, după care se aplecă în față.

— Nu, vorbesc serios, Cassie. Știu ce spun. Vezi tu, ai de partea ta... un avantaj special. Unul foarte special, șopti ea.

Fu rândul lui Cassie să se aplece spre bătrână.

— Care?

Bunica deschise gura să-i răspundă, însă apoi privirea i se abătu în altă parte. Se auzi un pocnet dinspre foc și se ridică să scormonească lemnele cu vătraiul.

— Bunico, spune-mi, care?

— O să afli tu.

Cassie resimți șocul din plin. Era a doua oară în ziua aceea când i se spusese același lucru.

— Bunico...

— În primul rând, ai o judecată înțeleaptă, o întrerupse bunica, pe un ton nou, vioi. Și, în al doilea, o pereche de picioare bune. Uite, du-i supa asta mamei tale. N-a mâncat nimic toată ziua.

În noaptea aceea, Cassie nu putu să doarmă. Fie groaza o ținu trează și atunci observă mai mult scârțâielile, zăngănelile și toate celelalte zgomote proprii unei case vechi, fie într-adevăr se auzeau mai multe zgomote decât de obicei. Nu știa care dintre variante era cea corectă și nici n-avea importanță, pentru că tot ațipea, dar apoi se trezea brusc. Din când în când, își vâra mâna sub pernă, pipăind bucata de calcedonie. Măcar să fi putui dormi de-a binelea... ca să poată visa despre *el*...

Se ridică deodată în fund.

Apoi coborî, lipăind desculță pe dușumeaua de lemn, și se duse să-și desfacă fermoarul ghiozdanului. Scoase din el lucrurile pe care le recuperase, unul câte unul, de pe panta colinei, creion după creion, carte după carte. Când termină, le privi pe toate, așa cum le aranjase pe așternuturi.

Avusese dreptate. Nu observase la momentul potrivit; fusese prea îngrijorată de amenințarea lui Faye. Poemul pe care-l scrisese în dimineața aceea și apoi îl mototolise furioasă dispăruse.

În dimineața următoare, prima persoană pe care o văzu Cassie la școală fu însăși Faye. Fata cea înaltă stătea într-un grup, în fața unei intrări laterale pe care Cassie o socotise ca fiind mai puțin bătătoare la ochi.

Deborah, motociclista, și Suzan, blonda cu pieptul umflat cu pompa, făceau parte din grup. La fel și cei doi blonzi care se dăduseră cu rolele pe coridoare, cu o zi în urmă. Și mai remarcă alți doi băieți. Unul era scund, cu o privire șovăitoare, furișă, și un zâmbet ascuns. Celălalt era înalt, cu părul negru și un chip atrăgător, dar rece. Pura un tricou cu mânecile suflecate și blugi negri, ca ai lui Deborah, și trăgea dintr-o țigară. Să fie Nick? se întrebă Cassie în sinea ei, amintindu-și de conversația fetelor, la care trăsese cu urechea. Reptila?

Se făcu una cu peretele din cărămidă roșie și bătu în retragere cât de repede și de fără zgomot îi stătu în puteri. Ajunse la intrarea principală și se grăbi spre ora ei de engleză.

Aproape cu vinovăție, întinse mâna și-și pipăi buzunarul de la sold. Era o prostie c-o luase cu ea, însă mica bucată de calcedonie chiar o făcea să se simtă mai bine. Și, normal, era ridicol să creadă că ar putea să-i aducă noroc – dar, dacă se gândea mai bine, ajunsese la școală în dimineața aceasta fără să nimorească nas în nas cu Faye, nu?

Găsi o bancă liberă, într-un colț din fundul clasei, de cealaltă parte față de cea în care stătuse ieri Faye. Nu și-o dorea pe Faye în apropiere – sau în spatele ei. Aici, măcar era adăpostită de un întreg grup de elevi.

Și totuși, ciudat lucru: la foarte scurt timp după ce se așeză, în preajma ei se produse un soi de foială. Își ridică privirea și văzu două fete mutându-se mai în față. Și băiatul de lângă ea se ridicase să se mute.

Pentru câteva clipe, rămase nemișcată, neîndrăznind nici măcar să respire.

Nu fi paranoică.

Doar pentru că se mută unii din bănci nu înseamnă că ar avea vreo legătură cu tine. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să remarce că, de-acum, în jurul ei erau o grămadă de bănci libere.

Faye își făcu apariția pe neașteptate, discutând cu un Jeffrey Lovejoy țepăn. Cassie o zări în treacăt și-și abătu grăbită privirea.

Nu putu să se concentreze la prelegerea domnului Humphries. Cum să *gândească* dacă era atât de mult spațiu liber în jurul ei? Sigur nu era decât o coincidență, dar o zguduia chiar și-așa.

La sfârșitul orei, când se ridică, se simți privită. Se întoarse și-o văzu pe Faye, care se uita zâmbind la ea.

Faye îi făcu încet cu ochiul.

Cum se văzu ieșită din sală, Cassie se duse drept spre vestiar. În timp ce forma combinația cu care-și descuia dulăpiorul, observă că se afla cineva în apropiere și, tresărind, îl recunoscă pe băiatul scund și cu priviri furișe, care fusese cu Faye de dimineață.

Dulăpiorul lui era deschis și zări câteva reclame extrase din ceea ce părea să fie o broșură cu aparate pentru forță Soloflex, lipite cu bandă adezivă pe interiorul ușii. Tipul rânjea spre ea. Catarama de la curea era argintie, cu pietricele lucitoare, ca oglinda, și avea gravat prenumele *Sean*.

Cassie îi adresă privirea aceea neimpresionată, rezervată băiețelilor de care avea grijă atunci când lucra ca babysitter, și-și deschise dulăpiorul.

Și începu să țipe.

În realitate, țipătul fu mai degrabă unul sufocat, sugrumat, fiindcă i se pusese un nod în gât. De plafonul dulăpiorului ei atârna, legată cu o sfoară în jurul gâtului, o păpușă. Capul păpușii se legăna grotesc într-o parte: fusese smuls de la locul lui. Un ochi albastru, de sticlă, era deschis, iar celălalt era înfiorător, pe jumătate închis.

Părea că-i *face cu ochiul*.

Băiatul scund o urmărea, cu o expresie ciudată, nerăbdătoare. Ca și cum ar fi sorbit din groaza ei. Ca și cum s-ar fi drogat cu ea.

— Nu te duci să reclami? N-ar trebui să pleci imediat spre cabinetul directorului? îi zise el cu o voce subțiată, surescitată.

Cassie doar îl fixă cu privirea, respirând precipitat.

— Ba da, mă *duc*, rosti apoi.

Înșfăcă păpușa și o smuci, rupând sfoara. Trântind ușa dulăpiorului, porni spre scară.

Cabinetul directorului era la primul etaj. Cassie își închipuise că va avea de așteptat, însă, spre surprinderea ei, secretara o pofti să

intre imediat ce îi auzi numele.

— Pot să te ajut cu ceva?

Directorul era un bărbat înalt, cu o înfățișare austeră, deloc îmbietoare. Avea un șemineu în birou, remarcă ea într-o doară, și bărbatul stătea în fața lui, cu mâinile împreunate la spate.

— Da, îi răspunse, constatând că-i tremură vocea. Acum, că ajunsese până acolo, nu mai era deloc convinsă că procedase cum trebuia. Sunt nouă în școală, începu să-i explice. Mă numesc Cassie Blake...

— Știi cine ești, o întrerupse el, cu o voce limpede și sacadată.

Păi... șovăi Cassie. Am vrut doar să reclam... Ieri, am văzut cum fata aia s-a certat cu altă fată și a împins-o...

Ce tot *spunea* acolo? Îndruga vrute și nevrute.

— Eu am văzut-o iar ea m-a amenințat. Face parte din club... dar esențialul e că m-a amenințat. N-aveam de gând să fac nimic în legătură cu întâmplarea, dar azi am găsit *asta* în dulăpiorul meu.

Directorul luă păpușa, ținând-o cu două degete de spatele rochiei. O privi de parcă ea i-ar fi adus ceva dezgropat de câine din curte. Își răsfrânsese buza într-un fel care-i amintea lui Cassie de Portia.

— Foarte amuzant, zise el. Ce ingenios.

Cassie habar n-avea ce voia el să spună. Termenul pe care-l folosisese însemna „potrivit”⁷, nu? Era potrivit să-i agațe cineva păpuși în dulăpior?

— A fost Faye Chamberlain, preciză ea.

— A, nu mă îndoiesc, replică directorul. Am cunoștință de problemele domnișoarei Chamberlain în privința interacțiunilor cu alți elevi. Chiar am primit o reclamație legată de incidentul acesta de ieri, despre cum ai încercat s-o împingi pe Sally Waltman, să cadă pe trepte...

Cassie făcu ochii mari, după care se repezi:

— Ce-am *făcut*? Cine v-a spus asta?

Cred că Suzan Whittier.

— Nu e adevărat! Eu niciodată...

— Fie cum o fi, o întrerupse directorul. Eu chiar sunt de părere că

⁷ Confuzie bazată pe pluralitatea de sensuri a cuvântului din limba engleză *apt*, care poate însemna *ingenios, isteț, iscusit*, dar și *potrivit, adecvat, corespunzător* (n. trad.).

ar fi de preferat să învățați să vă rezolvați problemele între voi, nu ești de acord? În loc să vă bazați pe... sprijin exterior.

Cassie nu putu decât să se holbeze mai departe, fără grai.

— Asta-i tot, declară directorul, aruncând păpușa în coșul de gunoi, cu un zgomot sonor.

Cassie înțelese că o trimitea la plimbare. Nu mai avea altceva de făcut decât să se întoarcă și să plece.

Întârziase la ora următoare. Când intră pe ușă, toți ochii se întoarseră spre ea, făcând-o să simtă un junghi de paranoia. Bine măcar că nu se mai ridică nimeni să se mute când își ocupă locul în bancă.

Tocmai urmărea cum le exemplifica profesoara ceva pe tablă când ghiozdanul i se mișcă.

Zăcea lângă ea pe podea și zări cu coada ochiului cum nailonul albastru-închis se umflă într-un loc. *I se păru* că observă asta. Când întoarse capul să privească mai cu atenție, nu se întâmplă nimic.

Imaginația...

Imediat cum întoarse fața spre tablă, se petrecu iar.

Întoarce-te și privește bine. Nimic. Fața spre tablă. Uite-l cum se umflă. De parcă s-ar *zvârcoli* ceva înăuntru.

Trebuie să fie un curent de aer cald sau ceva în neregulă cu ochii.

Cu mișcări extrem de lente și de precaute, Cassie își apropie piciorul de ghiozdan. Rămase cu privirea ațintită asupra tablei în timp ce-și ridică piciorul, coborându-l apoi brusc peste „umflătură”.

Simți doar netezimea manualului ei de franceză.

Nu-și dădu seama că-și ținea respirația până când nu oftă adânc. Închise ochii, cuprinsă de o ușurare neputincioasă...

Și atunci, ceva i se *zvârcoli* sub talpă. Îl *simți* sub adidasul Reebok.

Cu un țipăt strident, sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat? strigă profesoara.

Acum, chiar că toată lumea se holba la ea.

— E ceva... e ceva în ghiozdanul meu. S-a *mișcat*.

Cassie se abținu cu mare greutate să nu se agațe de brațul profesoarei.

— Nu, nu... nu puneți mâna...

Scuturându-se de ea, profesoara deschise ghiozdanul. Apoi, vârî mâna înăuntru și scoase un șarpe lung, din cauciuc.

Din cauciuc.

— Asta vrea să fie o glumă? o luă la rost femeia.

— Nu e al meu, răspunse prostește Cassie. Nu l-am pus cu acolo.

Se uită fascinată la capul din cauciuc, care se bălăbănea și se legăna, și la limba vopsită în negru, tot din cauciuc. Părea real, dar nu era. Nu avea viață. Mort?

— Dar s-a mișcat, șopti ea. L-am simțit mișcându-se...așa am crezut. Probabil că n-a fost decât mișcarea piciorului...

Ceilalți din clasă urmăreau scena în tăcere. Ridicându-și privirea, Cassie avu impresia că vede o străfulgerare de compasiune pe fața profesoarei, însă, în clipa următoare, aceasta dispăru.

— Ei, gata, acum. Haideți să revenim la lecție, îi îndemnă femeia, lăsând șarpele să cadă pe catedră și întorcându-se la tablă.

Cât despre Cassie, ea își petrecu restul orei privind fix în ochii șarpelui din cauciuc. Acesta nu se mai mișcă.

Cassie se uita prin geamurile cantinei pline de elevi care râdeau și conversau. Ora de franceză trecuse ca prin ceață. Iar acea paranoia, acea senzație că toată lumea o privește și apoi îi întoarce spatele ostentativ, nu făcea decât să se accentueze.

Ar trebui să mă duc afară, se gândi; dar, desigur, era ceva ridicol. Mai ales după ce se întâmplase ieri. Nu, astăzi va face exact ce-ar fi trebuit să facă și atunci: să între și să întrebe pe cineva dacă putea să se așeze la masa lui.

Foarte bine. Fă-o. I-ar fi venit mai ușor dacă n-ar fi fost atât de buimacă. Lipsa somnului, își zise.

Se opri, cu tava plină, lângă două fete care mâncau la o masă pătrată, pentru patru persoane. Păreau drăguțe și, mai important decât atât, dădeau impresia că ar fi în clasa a zecea. Ar trebui să se bucure că stă cu ele o fată dintr-a unsprezecea.

— Bună, rosti politicoasă. Pot să stau și eu aici?

Fetele se priviră. Cassie aproape că putea vedea telegramele disperate pe care și le trimiteau din ochi. Apoi, una dintre ele vorbi.

— Sigur... dar noi tocmai plecăm. E liber.

Și, ridicându-și tava, porni spre containerul cu resturi. Cealaltă fată păru necăjită pentru o clipă, uitându-se în propria tavă. Pe urmă, plecă și ea.

Cassie rămase în picioare, de parcă ar fi prins rădăcini în podea.

OK, a fost ghinion: s-a întâmplat să alegi pe cineva care tocmai pleca; asta e. Dar nu e un motiv să te necăjești...

Deși își mâncaseră prânzul doar pe jumătate?

Cu un efort supraomenesc, își convinse picioarele s-o ducă spre o altă masă. Rotundă, de data aceasta, pentru șase persoane; un singur scaun era liber.

Nu mai întreba, își zise. Stai jos și gata. Își lăsă tava în dreptul locului liber, își scoase ghiozdanul de pe umăr și se așeză. Rămase cu ochii ațintiți în tavă, concentrându-se la bucata de salam din felia ei de pizza. Nu voia să dea impresia că ar cere permisiunea cuiva.

În jurul ei, conversația se stinse. Apoi, auzi scârțâitul scaunelor.

O Doamne nu pot să cred una ca asta nu pot să cred că se întâmplă una ca asta nu e adevărat...

Și totuși, era. Cel mai oribil coșmar posibil. Ceva cu mult mai rău decât păpușile spânzurate sau șerpii din cauciuc...

Buimăcită, de parcă nimic n-ar fi fost adevărat, își ridică privirea și văzu cum toți ceilalți ocupanți ai mesei se scoală. Își luau cu ei tăvile cu mâncare; plecau. Numai că, spre deosebire de cele două fete drăguțe din clasa a zecea, nu se îndreptau spre containerele pentru resturi. Doar se mutau la alte mese, unul colo, altul dincolo, oriunde mai găseau loc.

Departa de ea. Oriunde, atât timp cât erau departa de ea.

— Mami...?

Își coborî privirea spre ochii închiși, cu genele lor dese și negre, spre chipul palid.

Nici nu mai știa cum trecuse restul zilei de școală, iar, când ajunsese acasă, bunica îi spusese că mama ei se simțea mai rău. Nu cu *mult*, nimic de natură să te îngrijoreze., dar mai rău. Avea nevoie de tihnă și de liniște. Luase câteva somnifere.

Cassie privi fix cearcănele vinete de sub ochii închiși. Mama ei arăta bolnavă. Și, mai mult decât atât, fragilă. Vulnerabilă. Așa de *tânără*.

— Mami...?

Vocea îi suna rugătoare, dar falsă. Mama se mișcă puțin și un spasm de durere îi traversă fața. Apoi rămase iarăși nemișcată.

Cassie simți amorțeala cuprinzând-o mai intens. Nu era nimeni

acolo s-o ajute.

Se întoarse și ieși din încăpere.

Ajungând în camera ei, puse bucata de calcedonie în cutiuța cu bijuterii și nu se mai atinse de ea. Ce mai noroc!

Scârțâiturile și pârâiturile casei o ținură trează și în noaptea aceea.

Marți dimineață, găsi în dulăpior o pasăre. O bufniță împăiată. Se holba la ea cu ochi strălucitori, galbeni și rotunzi. Întâmplarea făcu să treacă tocmai atunci un paznic pe-acolo, și Cassie îi arătă pasărea, pe mutește, cu mâna tremurândă. Omul o luă și plecă.

În după-amiaza aceleiași zile, o așteptă acolo un peștișor auriu mort. Făcu un cornet dintr-o foaie de hârtie și-l scoase afară. Tot restul zilei, nu se mai apropie de dulăpior.

Nici de cantină nu se mai apropie. Își petrecu pauza de prânz în cel mai îndepărtat colț al bibliotecii.

Acolo o revăzu pe fata aceea.

Pe fata cu părul strălucitor, pe fata pe care renunțase să spere c-o va mai vedea vreodată. Nu era deloc surprinzător că n-o mai zărise prin școală până atunci. În toate aceste zile, Cassie se furișase peste tot ca o umbră, fără să stea de vorbă cu cineva. Nici măcar nu știa de ce mai venea la școală; dar nu avea unde altundeva să se ducă. Și, dac-ar fi văzut-o pe fată, probabil că ea ar fi rupt-o la fugă în direcția opusă. Iar gândul de a fi respinsă de ea așa cum era respinsă de tot restul lumii din școală era de nesuportat.

Acum însă, Cassie își ridică privirea de pe masa ei din fundul bibliotecii și văzu o strălucire ca a razelor de soare.

Părul acela... Era exact așa cum și-l amintea Cassie: incredibil de lung, cu o culoare nemaiîntâlnită. Stătea cu fața spre biroul la care se repartizau cărțile, zâmbind și discutând cu bibliotecara. Cassie îi simțea strălucirea chiar din celălalt capăt al încăperii.

Simți un imbold nestăpânit să sară de pe scaun și să alerge spre fată. Și pe urmă... ce? Nu știa. Însă tentația era aproape prea greu de controlat. Îi trecu un junghi prin gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Își dădu seama că stătea în picioare. Avea să alerge spre fată, iar pe urmă... pe urmă... Mintea i se umplu de imagini cu mama ei îmbrățișând-o pe când era micuță, oblojindu-i un genunchi

julit, sărutându-i-l ca să se facă bine. Alinare. Mântuire. Iubire.

— Diana!

O altă fată se apropie în grabă de masa pentru repartizarea cărților.

— Diana, știi cât e ceasul? Grăbește-te!

Și plecă, trăgând-o după ea pe fata cu părul strălucitor, care râse și-și flutură mâna spre bibliotecară. Erau la ușă; dispăruseră.

Iar Cassie rămase acolo, singură. Fata nici măcar nu-i aruncase vreo privire.

Vineri dimineată, Cassie se opri în fața dulăpiorului. Nu voia să-l deschidă. Exercita însă asupra ei o fascinație bizară. Nu putea suporta să-l *simtă* acolo, să se întrebe ce-o fi în el și să nu știe răspunsul.

Formă combinația cu încetineală și totul i se părea mult prea strălucitor.

Ușa dulăpiorului se deschise.

De data aceasta, nici măcar nu mai fu în stare să țipe. Își simți ochii mărindu-se, căscându-se la fel de largi ca ai bufniței împăiate. Gura i se deschise într-un icnet mut. Stomacul i se întoarse pe dos. Mirosul...

Dulăpiorul ei era plin de carne tocată. Crudă și roșie, cum e carnea de pe care s-a jupuit pielea, cu nuanțe movulii acolo unde începea să se altereze, fiindcă nu fusese ținută la rece. Kilograme și kilograme de carne tocată. Mirosea a...

A carne. A carne moartă.

Cassie trânti ușa dulăpiorului, însă aceasta ricoșă înapoi din carnea care începuse să se scurgă prin partea de jos. Se răsuci pe călcâie și încercă să se îndepărteze, împleticindu-se și văzând totul ca prin ceață.

O mână o înșfacă. Pentru o clipă, crezu că era o încercare de ajutor. Apoi, își simți ghiozdanul smuls de pe umăr.

Se întoarse și văzu un chip drăguț, dar ursuz. Ochi întunecați, răutăcioși. O geacă de motociclist. Deborah azvârli ghiozdanul pe deasupra lui Cassie, care se întoarse instinctiv, urmărindu-i traiectoria.

În partea cealaltă, văzu un păr blond, lung până la umeri. Ochi mijiiți, albaștri-verzui, puțin cam demenți. O gură râzând. Era unul dintre tipii de pe role... unul dintre frații Henderson.

— Bun venit în junglă, fredonă el, apoi îi aruncă ghiozdanul înapoi lui Deborah, care-l prinse, cântând versul următor⁸.

Cassie nu se putu împiedica să se întoarcă iar și iar, cât la unul la celălalt, ca o pisică urmărind un șoricel de jucărie legat cu o sfoară.

Îi dădură lacrimile. Răsetele și cântecul îi răsuna în urechi, din ce în ce mai tare.

Deodată, un braț bronzat îi țâșni prin fața ochilor. O mână îi prinse ghiozdanul din zbor. Răsetele încetară.

Se întoarse și văzu, prin ceața lacrimilor, chipul rece și atrăgător al tipului brunet, care stătuse în același grup cu Faye, cu două dimineți în urmă... era posibil să se fi în întâmplat abia alaltăieri? Avea pe el un alt tricou, dar tot cu mânecile suflecate, și aceeași pereche de blugi negri, uzați

— Of, Nick, se plânse Henderson. Ne strici tot jocul.

— Cară-te de-aici! îl repezi Nick.

— Ba cară-te tu! mârâi Deborah, din spatele lui Cassie. Eu și Doug nu făceam decât...

— Mda, nu făceam decât...

— Gura!

Nick aruncă o privire spre dulăpiorul lui Cassie, din care se prelingeau în continuare bucăți informe de carne. Apoi, îi îndesă ghiozdanul în mâini.

— *Tu cară-te de-aici, îi zise.*

Cassie îl privi în ochi. Erau căprui-închis, de aceeași culoare cu mobilierul din mahon al bunicii. Și, la fel ca mobilierul, păreau că reflectă luminile din tavan. Nu erau prietenoși, nu tocmai. Ci doar... reci, indiferenți. Ca și cum nu se lăsa impresionat de prea multe lucruri.

— Mulțumesc, îi zise, clipind ca să-și alunge lacrimile.

Ceva licări în ochii aceia ca mahonul.

— Nu prea ai de ce să-mi mulțumești, răspunse el.

Vocea îi era ca un vânt rece, însă lui Cassie nu-i păsa. Strângându-și ghiozdanul la piept, o rupse la fugă.

În ora de fizică primi bilețelul.

O fată pe nume Tina i-l lăsă să cadă pe bancă, cu un gest

⁸ Este vorba despre piesa „Welcome to the Jungle” a formației Guns N’ Roses, aparținând primului album, „Appetite for Destruction” (1987) (n. red.).

neglijent, străduindu-se să dea impresia că nu face nimic de genul acesta. Își continuă apoi drumul și se așează într-o bancă din partea diametral opusă a sălii. Cassie privi pătrățelul de hârtie împăturită de parcă s-ar fi așteptat să-i ardă degetele, dacă-l atingea. Numele ei era scris pe bilet cu o caligrafie care izbutea să arate atât pompoasă, cât și citeață.

Despături încet bucata de hârtie.

Cassie, scria. Hai să ne întâlnim în fosta clădire a științelor naturii, la primul etaj, după ore. Cred că putem să ne ajutăm reciproc. O prietenă.

Cassie îl fixă cu privirea până când literele începură să-i joace prin fața ochilor. După terminarea orei, o încolți pe Tina.

— Cine te-a rugat să mi-l dai?

Fata privi bilețelul, neavând de gând să recunoască.

— Ce tot vorbești? Eu n-am...

— Ba da. Cine ți l-a dat?

Tina aruncă o privire hăituită înjur. Apoi, îi răspunse în șoaptă:

— Sally Waltman, bine? Dar mi-a zis să nu spun nimănui. Acum trebuie să plec.

Cassie îi blocă drumul.

— Unde e fosta clădire a științelor naturii?

— Uite ce e...

— Unde e?

— De cealaltă parte a aripii E, șuieră Tina. În spatele parcurii. Și-acum, dă-mi drumul!

Se smuci de lângă Cassie și plecă în mare grabă.

O prietenă, se gândi cu sarcasm Cassie. Dacă Sally i-ar fi fost într-adevăr prietenă, ar fi vorbit cu ea în public. Dacă ar fi fost cu adevărat o prietenă, ar fi rămas în ziua aceea pe trepte, în loc s-o lase pe Cassie singură cu Faye. I-ar fi zis: „Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.”

Dar poate că acum îi părea rău.

Fosta clădire a științelor naturii nu părea să fi fost folosită de ceva vreme; pe ușă avea un lacăt, însă acesta fusese desfăcut. Cassie împinse ușa, care se deschise.

Înăuntru, era penumbră. Nu putea să deslușească amănunțele, orbită fiind de lumina de-afară. Însă tot putea să distingă o scară. Începu să urce treptele, sprijinindu-se cu o mână de perete, ca să se

ghideze.

Abia când ajunsese în capul scării observă ceva ciudat. Degetele ei atingeau ceva... moale. Aproape ca o blană. Și le aduse în fața ochilor, zgâindu-se la ele. Funingine?

Ceva se mișcă în încăperea din fața ei.

— Sally? strigă, făcând un pas șovăielnic înainte.

De ce nu intră mai multă lumină prin ferestre? se întrebă. Nu vedea decât mici crăpături albe luminând pe ici, pe colo. Mai făcu un pas târșăit și încă unul, și încă unul.

— Sally?

Chiar în timp ce rostea prenumele, în mintea ei epuizată se făcu, în sfârșit, lumină. Nici vorbă de Sally. Oricine sau orice o fi fost acolo, în niciun caz nu era Sally.

Fă stânga-mprejur, tâmpito. Cară-te de-aici. *Imediat.*

Se răsuci pe călcâie, stângace, mijindu-și ochii, silindu-i să se adapteze la întuneric, căutând întunecimea mai profundă a casei scării...

Și, deodată, lumina străluci, scaldându-i fața, orbind-o. Se auzi un scârțâit, urmat de zgomotul a ceva deschis cu forța și în încăperea năvăli mai multă lumină. Printr-o fereastră care fusese astupată cu scânduri, își dădu Cassie seama. Cineva stătea acum în fața geamului, ținând în mâini o bucată de lemn.

Se întoarse iar spre scară. Însă acum stătea cineva și acolo. Între timp, se făcuse suficientă lumină cât să poată distinge trăsăturile fetei când aceasta făcu un pas în față.

— Bună, Cassie, zise Faye. Mă tem că Sally n-a putut, să ajungă. Dar poate că noi două am reuși să ne ajutăm reciproc și fără ea.

8

— Tu mi-ai trimis biletul, zise Cassie pe un ton plat.

Faye își afișă zâmbetul ei lent și cumplit.

— Nu știi de ce, dar n-am crezut c-o să vii dacă-mi folosesc numele adevărat, replică ea.

Iar eu ți-am căzut în plasă, se gândi Cassie. Înseamnă c-o învățase pe fata aceea, pe Tina, ce să zică – iar eu am înghițit gălușca.

— Ți-au plăcut micile cadouri pe care le-ai găsit?

În ochii lui Cassie apărură lacrimi. Nu fu în stare să răspundă. Se simțea atât de stoarsă, atât de neputincioasă – dacă ar fi reușit măcar să *gândească*...

— N-ai dormit bine? își continuă Faye întrebările, pe un ton nevinovat și gutural. Arăți îngrozitor. Sau poate că *visele* tale te-au ținut trează.

Cassie întoarse capul și aruncă repede o privire în spate. Era acolo o ieșire, însă Suzan se postase în fața ei.

— O, deocamdată nu poți să pleci, o anunță Faye. Nici n-aș *visa* să te las.

Cassie se uită fix la ea.

— Faye, lasă-mă în pace...

— *Visează* tu, replică Deborah, izbucnind într-un râs răutăcios.

Cassie nu reușea să înțeleagă nimic din replicile lor. Dar abia apoi observă că Faye ținea în mână o bucată de hârtie. Acum era netezită, însă la un moment dat fusese mototolită.

Era poemul ei.

Furia îi străpunse senzația de epuizare. Strălucea atât de intens, încât, pentru o clipă, fu plină de energie, înălțată de ea. Se avântă spre Faye, strigând:

— E al *meu!*

Faye fu luată prin surprindere. Se trase repede înapoi, ferindu-se, și ridică foaia cu poemul, astfel încât Cassie să nu poată ajunge la ea.

Atunci, cineva îi prinse din spate brațele lui Cassie, ținându-le.

— Mulțumesc, Deborah, spuse Faye, cu răsufarea puțin întretăiată. Apoi, își întoarse din nou privirea spre Cassie. Bănuiesc că până și un șoricel alb poate să se răscoale. Va trebui să ținem

mente asta. Dar, în clipa de față, continuă ea, vom trece la o ședință improvizată de lectură poetică. Îmi pare rău că atmosfera nu e mai...adecvată... dar ce poți să faci? Înainte, asta era clădirea pentru științele naturii, însă acum nu prea mai vine nimeni pe-aici. Cel puțin, de când Doug și Chris Henderson au comis o mică eroare într-o experiență de chimie. Probabil că i-ai văzut pe frații Henderson — era greu să nu-i observi. Băieți simpatici, dar un pic cam iresponsabili. Au produs, accidental, o bombă.

Acum, că ochii lui Cassie se adaptaseră din nou, putu să-și dea seama că încăperea trecuse printr-un incendiu. Pereții erau negri de funingine.

— Da, unii sunt de părere că e un loc nesigur, continuă Faye, așa că-l țin încuiat. Dar noi nu ne-am lăsat niciodată împiedicate de astfel de mărunțișuri. Totuși, e un loc *intim*. Putem să facem oricât zgomot vrem și tot nu ne aude nimeni.

Strânsoarea lui Deborah era dureroasă. Cu toate acestea, Cassie începu din nou să se zvârcolească atunci când Faye, dregându-și glasul, ridică foaia de hârtie.

— Ia să vedem... „Visele mele”, de Cassie Blake. Apropo, ingenios titlu.

— Nu ai niciun *drept*... dădu Cassie să protesteze, însă Faye n-o luă în seamă.

Începu să citească pe un ton declamativ, melodramatic.

— ”Noapte de noapte, stau și-l visez pe-acel...”

— E ceva *intim*! strigă Cassie.

— ”Care m-a sărutat și mi-a trezit dorința...”

— Dă-mi *drumul*!

— ”O oră doar mi-am petrecut, numai cu el...”

— Nu e *corect*...

— ”Și, de atunci, de flăcări cuprinsă mi-e ființa.” Faye își ridică privirea. Asta a fost. Ce părere ai, Deborah?

— Porcărie, răspunse Deborah smucindu-i brațele lui Cassie, care încerca din nou să se smulgă. Numai prostii.

— A, nu știi ce să zic. Unele metafore mi-au plăcut. Cea cu focul, de exemplu. Ți place focul, Cassie?

Cassie încremeni. În vocea aceea lenevoasă, răgușită, apăruse o tentă nouă, o tentă pe care o identifică imediat. Primejdie.

— Te *gândești* la foc, Cassie? Îl visezi?

Simțindu-și gura uscată, Cassie o fixa cu privirea. Ochii aceia în nuanța mierii erau calzi, arzători. Plini de entuziasm.

— Ți-ar plăcea să vezi un truc cu foc?

Cassie clătină din cap. Abia acum își dădea seama că exista ceva și mai rău decât umilirea. Pentru prima, dată în decursul săptămânii, se temea nu pentru propriul orgoliu, ci pentru propria viață.

Faye răsuci brusc foaia de hârtie, dându-i o vagă formă conică. Dintr-un colț al părții de sus izbucniră flăcări.

— De ce nu ne spui despre cine e poemul, Cassie? Băiatul care te-a *trezit*... cine e?

Cassie se aplecă înapoi, încercând să se ferească de hârtia care-i ardea în fața ochilor.

— Ușurel, zise batjocoritoare Deborah, din spatele ei. Nu i-o apropia prea mult de păr.

— Adică, *atât* de aproape? întrebă Faye. Sau *atât* de aproape?

Cassie fu nevoită să-și sucească gâtul ca să se îndepărteze de flacără. Mici bucățele incandescente de hârtie zburau în toate direcțiile. Strălucirea lor îi rămase pe retină și le simțea dogorindu-i pe piele.

Hopa, acum a *fost* aproape. Dar cred că și-așa avea genele prea lungi, nu ești de părere, Deborah?

Cassie se lupta acum de-a binelea, însă Deborah era uimitor de puternică. Și, cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai rău o durea strânsoarea.

— Dă-mi drumul, icni.

— Dar credeam că-ți place focul, Cassie. Privește în el. Ce vezi?

Cassie n-ar fi vrut să se supună, însă nu avu încotro. Era convinsă că, între timp, hârtia arsese complet. Totuși, ardea încă. Galben, își zise în gând. Focul e galben și portocaliu. Nu roșu, cum se spune.

Toate simțurile îi erau concentrate asupra flăcării. Dogoarea ei îi stârnea furnicăături pe obraji. Auzea clar scrâșnetul hârtiei mistuite, îi simțea mirosul de ars. Altceva nu putea să mai vadă.

Cenușă gri și flăcări galbene. Albastră în partea de jos, ca a unui arzător pe gaz. Focul își schimba forma în fiecare secundă, strălucirea lui scurgându-se neîncetat în sus. Revărsându-și energia...

Energia.

Focul înseamnă putere, îi trecu prin minte. Aproape că simțea încărcătura flăcării aurii. Nu era tăcerea un incomensurabilă a cerului și a mării sau răbdătoarea soliditate a pietrei. Era activitate. Putere gata să fie preluată...

— Da, șopti Faye.

Sunetul o smulse pe Cassie din transă. Nu fi *nebună*, se muștră ea. Fantezia ei despre foc se năruie. Asta se-ntâmplă când nu dormi deloc. Când stresul devine insuportabil și ajungi la capătul puterilor. Înnebunea...

Lacrimile îi inundară ochii, șiroindu-i pe obraji.

— Of, dar, în definitiv, nu-i decât un copilaș, zise Faye, cu un dezgust sălbatic în voce. Dezgust și ceva asemănător cu dezamăgirea. Haide, bebe, nu poți să plângi și mai tare de-atât? Dac-o să plângi suficient de tare, poate c-o să scapi.

Încă scâncind, Cassie își smuci capul înainte și înapoi, după cum țâșnea spre ea foaia cuprinsă de flăcări. Atât de aproape, încât lacrimile îi picurară pe ea, sfârâind. Cassie nu mai gândea – era doar îngrozită. Ca un animal prins în capcană, un animal captiv, disperat și vrednic de milă.

Moartă moartă moartă moartă moartă...

— Ce tot *faci*? Dă-i drumul... imediat!

Vocea se auzi ca din senin și, pentru o clipă, Cassie nici măcar nu încercă să-și dea seama de unde venea, întreaga ei ființă era concentrată asupra focului, care se înteei brusc, destrămându-se aproape instantaneu într-o cenușă moale. În mâna lui Faye nu mai rămase decât un ciot înnegrit din conul de hârtie.

— Am zis să-i dai drumul!

Ceva strălucitor se abătu asupra lui Deborah. Dar nu strălucitor ca focul. Strălucitor ca lumina soarelui. Sau ca a lunii, atunci când luna e plină și atât de orbitoare, încât poți să citești la lumina ei.

Era *ea*.

Era fata aceea, fata din casa galbenă, fata cu părul strălucitor. Complet buimăcită, Cassie se holbă la ea ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Era aproape la fel de înaltă ca Faye, numai că se deosebea de Faye în toate celelalte privințe. În timp ce Faye avea forme voluptuoase, ea era suplă; în timp ce Faye era îmbrăcată în roșu, ea se înveșmântase

în alb. În locul unei coame negre, ca a lui Faye, avea un păr lung și drept și sclipitor... ca o lumină revărsată prin fereastră.

Și, desigur, era frumoasă, chiar și mai frumoasă privită de aproape decât păruse de la distanță. Însă era o frumusețe atât de deosebită de cea a lui Faye, încât era greu să le asemeni. Frumusețea lui Faye era năucitoare, dar înfricoșătoare. Ochii ei aurii, stranii erau fascinanți, dar, în același timp, te puneau pe fugă.

În schimb, fata aceasta părea desprinsă dintr-un vitraliu. Pentru prima dată, Cassie îi vedea ochii: verzi și limpezi, strălucitori, ca și cum în spatele lor s-ar fi aflat o sursă de lumină. Avea obraji ușor trandafirii, însă era culoarea lor naturală, nu una obținută prin machiaj.

Pieptul îi tresălta de indignare, iar vocea, deși limpede și melodioasă, era plină de furie.

— Când mi-ai spus Tina că a transmis biletul dat de tine, mi-am dat seama că se petrece ceva, zise. Dar asta e de necrezut. Deborah, îți spun pentru ultima oară, dă-i drumul!

Încetișor, cu șovăială, strânsoarea asupra brațelor lui Cassie slăbi.

— Uite ce-ai făcut... puteai s-o *rănești*, continuă dezlănțuită fata. Scoase la iveală un șervețel de hârtie și începu să șteargă cenușa — și lacrimile — de pe obraji lui Cassie. Te simți bine? O întrebă, pe un ton blând.

Cassie nu putu decât s-o privească. Fata cu părul strălucitor venise s-o salveze. Era ca într-un vis.

— E speriată de moarte, constată fata, întorcându-se spre Faye. Cum ai *putut*, Faye? Cum ai putut să fii atât de crudă?

— A venit de la sine, murmură Faye. Privirea îi era acum umbrită, ursuză. La fel de ursuză ca fața lui Deborah.

— Iar tu, Suzan... mă surprinde din partea ta. Chiar nu vezi că nu e bine ce faceți?

Suzan bodogăni ceva nedeslușit, întorcându-și privirea.

— Și *de ce* ați vrea să-i faceți rău? Cine e ea?

O cuprinse pe Cassie cu un braț protector și-și plimbă privirea peste chipurile celor trei fete mai mari. Niciuna nu-i răspunse.

— Eu sunt Cassie, zise Cassie. La sfârșit, vocea îi tremură și se strădui să și-o domolească. Nu simțea decât brațul fetei pe după umerii ei. Cassie Blake, izbuti până la urmă să încheie. Tocmai

m-am mutat aici, acum vreo două săptămâni. Bunica mea e doamna Howard.

Fata păru uimită.

— Doamna Howard? De la numărul doisprezece? Stai cu ea?

Frica o săgetă pe Cassie. Își aminti de reacția lui Jeffrey atunci când auzise unde locuiește. Simțea că ar muri dacă și fata aceasta ar reacționa la fel. Necăjită, încuviință din cap.

Fata cu părul strălucitor se răsuci înapoi spre Faye.

— Atunci, înseamnă că e de-a noastră! O *vecină*, adăugă tăioasă când văzu că Faye ridică din sprâncene.

— A, nu prea, se împotrivi Faye.

— E doar pe jumătate... începu Suzan.

— Gura! se răsti Deborah.

— E vecină, repetă cu încăpățânare fata cu părul bălai. Apoi, se uită la Cassie. Îmi pare rău, n-am știut că te-ai mutat aici. Dacă-ș fi știut – aruncă o privire furioasă spre Faye –, ți-aș fi făcut o vizită. Eu locuiesc în capătul de jos al străzii Crowhaven, la numărul unu.

O mai strânse o dată de umeri, într-un gest protector.

— Hai. Dacă vrei, te duc eu acasă chiar acum.

Cassie încuviință. Ar fi urmat-o bucuroasă pe fata aceea, chiar dacă i-ar fi cerut să sară pe fereastră.

— Am uitat să mă prezint, zise fata, oprindu-se în drum spre scară. Eu sunt Diana.

— Știu.

* * *

Diana avea o Honda Integra albastră⁹. Se opri în fața ei și-o întrebă pe Cassie dacă mai voia să-și ia ceva din vestiar.

Cutremurându-se, Cassie clătină din cap.

— De ce nu?

Cassie ezită să-i răspundă. Apoi, îi povesti. Totul.

Diana o ascultă, cu brațele încrucișate, bătând din ce în ce mai repede din picior pe măsură ce înainta povestea. Ochii verzi începură să sclipească de o furie aproape incandescentă.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta, îi zise după ce Cassie sfârși de povestit. O să sun și-o să-i cer paznicului să-ți curețe dulăpiorul.

9 Model sport, cu două uși, produs de Honda între 1985 și 2007 (n. red.).

Deocamdată, trebuie să te scot de-aici.

Se urcă în mașină, spunându-i lui Cassie că poate să-și lase Volkswagenul acolo.

— Rezolvăm noi cu el mai târziu, îi zise.

Cassie o crezu. Dacă Diana îi spunea că se va rezolva, atunci așa era.

În mașină, nu putu decât să privească întruna o șuviță de păr lung și sclipitor, revărsată peste frâna de mână. Era ca o mătase de culoarea soarelui. Sau, mai bine zis, a soarelui și a lunii. Pentru o clipă, în adâncul minții lui Cassie răsări un gând îndreptat către altcineva care avea părul de mai multe culori, dar, atunci când băjbăi după el, încercând să se concentreze, dispăru.

Nu îndrăzni să atingă șuvița aceea de păr, cu toate că și-ar fi dorit să vadă dacă se și simțea ca mătasea. În schimb, încercă să fie atentă la ce spunea Diana.

— ... și nu-mi dau seama ce-o apucă uneori pe Faye. Pur și simplu, nu mai *gândește*. Nu-și dă seama ce face.

Privirea lui Cassie lunecă, prudentă, spre chipul Dianei. După părerea ei, Faye știa precis ce face. Totuși, nu spuse nimic – tocmai opreau în fața drăguței case în stil victorian.

— Haide, o îndemnă Diana, coborând dintr-un salt. Hai să te speli înainte să te duci acasă.

Să se spele? Cassie înțelese la ce se referea abia când Diana o conduse într-o sală de baie de modă veche, de la etaj. Puloverul ei gri era pătat de funingine; la fel și mâinile, și blugii. Părul îi stătea oribil. Fața era mânjită toată de negreală și vărgată de urmele lacrimilor. Arăta ca o orfană de război.

— Îți împrumut eu niște haine până le curățăm pe-ale tale. Iar *tu* poți să te speli în asta.

Diana se foia de colo-colo, dând drumul robinetului cu apă fierbinte de la o cadă cu picioare în formă de labe de leu și adăugând ceva care mirosea dulceag și care făcea clăbuci. Pregăti prosoape, săpun, șampon, totul cu o iuțea care o uimi pe Cassie.

— Aruncă-ți hainele afară după ce te dezbraci. Și poți să-ți pui ăsta pe tine după ce termini, adăugă, atârând un halat de baie alb și pufos într-un cârlig de pe ușă. OK, totul e pregătit.

Și dispăru, lăsând-o pe Cassie să se holbeze la ușa închisă. Se uită în oglinda ușor aburită, apoi la cadă. Se simțea înfrigurată și

îndurerată pe dinăuntru. Mușchii îi tremurau de încordare. Apa aceea fierbinte, cu un parfum dulceag, părea perfectă, iar când se strecură înăuntru, lăsând-o să se ridice în jurul ei, îi scăpă involuntar un suspin de extaz.

O, cât putea să fie de minunat! Exact cum trebuia. Stătu să se scalde o vreme, lăsând căldura să-i pătrundă până la oase, iar mireasma aceea ușoară, florală, să-i umple plămâni. Avea impresia că-i limpezește mintea, revigorând-o.

Luă un burete și-și frecă funinginea de pe față și de pe corp. Și șamponul avea un miros dulceag. Când, în sfârșit, ieși din cadă și se înfășură în imensul halat alb plușat, era curată, încălzită și mai destinsă decât fusese vreodată în ultimele săptămâni. Abia dacă-i venea să creadă că se întâmpla cu adevărat, însă se simțea plină de lumină.

Baia era de modă veche, însă nu în sensul rău, trase ea concluzia. Prosoapele drăguțe și borcânașele cu săruri pentru baie și ceea ce păreau să fie potpuriuri de plante uscate îi dădeau un aspect frumos.

Își strecură picioarele în papucii albi și moi pe care i-i lăsase Diana și ieși lipăind pe coridor.

Ușa de vizavi era întredeschisă. Șovăind puțin, ciocăni și o împinse ușor. Pe urmă, se opri în prag.

Diana stătea pe o băncuță de la fereastră, cu capul aplecat peste puloverul gri al lui Cassie, pe care-l ținea în poală. Deasupra ei, mai multe prisme atârnav de tocul ferestrei. Razele soarelui le străbăteau în așa fel încât mici curcubeie triunghiulare umpleau încăperea: fâșii de violet, de verde și de roșu-portocaliu. Lunecau de-a lungul pereților, dansând pe podea, pe brațele și în părul Dianei. Parcă ar fi stat în mijlocul unui caleidoscop. Nu e de mirare că ferestrele i se păruseră sclipitoare, se gândi Cassie.

Diana își ridică privirea și zâmbi.

— Intră. Tocmai îți scoteam funinginea din pulover.

— A, e din cașmir...

— Știu. N-o să fie probleme.

Diana luă o carte care stătuse până atunci deschisă pe băncuța de la fereastră și o puse într-un dulap mare, lipit de unul dintre pereți. Cassie observă că înclucie apoi dulapul. Pe urmă, ieși, luând cu ea puloverul.

Cassie privi curioasă băncuța de la fereastră. Nu văzu nicio soluție pentru scoaterea petelor. Doar un potpuriu de plante uscate și ceea ce părea să fie o piesă dintr-o colecție de roci.

Camera în sine arăta încântător. Reușea să combine mobilierul atrăgător, cu aspect de antichitate, cu obiectele moderne, ca și cum trecutul și prezentul ar fi coexistat în armonie.

Draperiile patului erau de un albastru-pal, cu un model delicat de iederă, ușor și diafan. Pe pereți, în locul posterelor cu vedete de cinema sau din modă, se găseau un fel de gravuri artistice. Întreaga încăpere avea un aer... stilat. Elegant și artistic, dar și confortabil.

— Ți plac? Gravurile?

Cassie se întoarse, remarcând că Diana revenise în cameră fără să facă vreun zgomot. Încuviință, dorindu-și în gând să-i fi spus ceva inteligent acestei fete, care părea să-i fie cu mult superioară.

— Pe cine reprezintă? Se interesă, sperând că nu erau personaje pe care ar fi trebuit să le recunoască.

— Zei din mitologia greacă. De fapt, zeițe din mitologia greacă. Aceasta e Afrodita, zeița iubirii. Vezi heruvimii și turturelele din jurul ei?

Cassie o privi atentă pe femeia frumoasă și indolentă din imagine, tolănită pe un soi de divan. Ceva din atitudinea ei – sau poate că doar pieptul dezgolit – îi amintea de Suzan.

— Iar cea de-aici e Artemis, adăugă Diana, deplasându-se spre o altă gravură. Era zeița vânătorii. Nu s-a măritat niciodată și toți bărbații care o vedeau scâldându-se erau sfâșiați de câinii ei.

Fata din ilustrație era subțire și mlădioasă, cu brațe și picioare viguroase. Stătea într-un genunchi, ochind cu arcul. Părul întunecat îi cădea în valuri pe spate, iar chipul îi era concentrat, provocator. Deborah arăta așa câteodată, își zise Cassie. Apoi, privirea îi căzu pe următoarea gravură, care o făcu să tresară.

— Ea cine e?

— E Hera, regina zeitelor. Era cam... geloasă.

Cassie își dădea prea bine seama de asta. Tânăra femeie era înaltă și mândră, cu bărbia într-o postură poruncitoare. Însă ochii ei îi atrăseseră atenția lui Cassie. Păreau că ard acolo, în gravură, plini de patimă, de voință și de amenințare. Ca o felină din junglă, ghemuită la pândă...

Străbătută de un frison necontrolat, Cassie îi întoarse spatele.

— Te simți bine? Se interesă Diana.

Cassie îi făcu semn că da, înghițind în sec. Acum, că era într-un loc sigur, totul îi revenea în minte. Nu doar întâmplările din ultima zi, ci din întreaga ultimă săptămână. Toate suferințele, toate umilirile. Păpușa spânzurată în dulăpiorul ei, scena din cantină. Șarpele din cauciuc. Jocul de fotbal cu ghiozdanul ei...

— Cassie?

O mână i se lăsă pe umăr.

Era prea mult. Cassie se întoarse și se azvârli în brațele Dianei, izbucnind în lacrimi.

— Gata, gata, acum e bine. Totul o să fie bine, zău că da. Nu-ți face griji...

Diana o ținu în brațe, mângâind-o pe spate. Toate lacrimile cărora Cassie nu putuse să le dea frâu liber ele față cu mama sau cu bunica ei se revărsau acum în voie. Se agăța de Diana și scâncea ca o fetiță.

Era exact ca în imaginile care-i trecuseră prin minte când se aflase în bibliotecă. Parc-ar fi avut șapte ani și mama ei ar fi încercat s-o aline. Fără să-și dea seama de ce, Diana o făcea pe Cassie să simtă că, într-adevăr, totul *avea* să fie bine.

Până la urmă, hohotele se răriră, transformându-se în sughițuri și în smiorcăieli. Și, în sfârșit, putu să-și ridice capul.

— Hai să-ți spun eu ce facem, rosti Diana, întinzându-i un șervețel. Ce-ar fi să rămâi la cină? Tata se întoarce târziu astă-seară: e avocat. Pot să sun vreo două prietene, după care o să comandăm o pizza. Cum îți sună?

— O... grozav, răspunse Cassie, mușcându-și buza. Zău, grozav.

— Poți să-ți pui astea pe tine până se usucă ale tale...o să-ți fie cam mari, dar n-o să-ți vină rău. Coboară când, ești gata.

Diana se opri, cu ochii ca smaraldele ațintiți asupra chipului lui Cassie.

— E ceva în neregulă?

— Nu... nu tocmai, dar... Cassie se poticni, după care clătină iritată din cap. Doar că... de ce ești atât de *drăguță* cu mine? izbucni deodată.

Încă i se părea că totul e doar un vis.

Diana se uită fix la ea pentru câteva clipe, după care-i zâmbi din priviri, deși buzele își păstrară seriozitatea.

— Nu știu... presupun că *tu* îmi pari drăguță și că o meriți. Pot să

încerc să fiu și afurisită, dacă asta vrei.

Cassie clătină încă o dată din cap, dar, de data asta, fără iritare. Își simți propriile buze zvâcnind.

— Și... Diana privea acum în gol, cu ochii ei limpezi și verzi parcă îndepărtați. Noi toate suntem surori, știi?

Lui Cassie i se tăie respirația.

— Suntem? șopti ea.

— Da, confirmă Diana, încă uitându-se în depărtare. Da, suntem. În ciuda a toate. Apoi, schimbându-și expresia, își întoarse privirea spre Cassie. Poți s-o suni de-aici pe mama ta, îi propuse, arătându-i un telefon între timp, eu mă duc jos să comand pizza.

Și, zicând acestea, dispăru.

9

Fetele care veniră mai târziu se numeau Laurel și Melanie. Laurel era cea pe care o văzuse Cassie în bibliotecă, împreună cu Diana. De aproape, constată că era foarte zveltă, cu părul șaten-deschis aproape la fel de lung ca al Dianei și cu un chip atrăgător, ca de spiriduș. Purta o rochie înflorată și sandale roz, cu tocuri înalte.

— E pizza vegetariană, nu? Se interesă, închizând cu piciorul ușa după ea, fiindcă avea brațele încărcate cu o stivă. De caselete de plastic. Sper că n-ai comandat vreo patriarhală cu salam, nu?

— Fără carne, o liniști Diana, deschizând din nou ușa pentru o altă fată, care aștepta răbdătoare.

— Hopa... scuze! Strigă Laurel, îndreptându-se spre bucătărie. Am adus ingredientele pentru o salată.

Diana și cealaltă fată se întoarseră simultan, strigând într-un glas:

— *Fără tofu!*

— Numai legume și verdețuri, pluti spre ele vocea lui Laurel.

Diana și prietena ei schimbară o privire ușurată.

Cassie se lupta cu propria timiditate. Fata nou-venită era clar mai în vârstă, înaltă și de o frumusețe sofisticată. Părul neted și castaniu era prins cu o bentiță, iar ochii cenușii erau reci și o cântăreau din priviri. Cassie nu mai întâlnise pe nimeni care să dea impresia că poartă ochelari, fără să aibă în realitate așa ceva.

— Ea e Melanie, i-o prezentă Diana. Stă tot pe strada asta, la numărul patru. Melanie, ea e Cassie Blake... tocmai s-a mutat la numărul doisprezece. Doamna Howard e bunica ei.

Ochii cenușii și gânditori se întoarseră s-o privească pe Cassie, după care Melanie o salută printr-o înclinare a capului.

— Bună.

— Bună, răspunse Cassie, bucurându-se că făcuse baie și sperând că nu arăta prea caraghios îmbrăcată cu hainele Dianei.

— Melanie e creierul nostru, adăugă Diana cu mândrie. E devastator de inteligentă. Și știe tot ce se poate ști despre computere.

— Nu chiar tot, se apără Melanie, fără să zâmbească. Uneori, am impresia că nu știu nimic. Se uită la Diana. Știi, am prins din zbor ceva șușoteli despre o anume Cassie și despre ceva legat de Faye,

dar nimeni n-a vrut să-mi spună mai multe.

— Știu. Și eu am aflat abia azi. Poate că nu sunt la curent cu ce se întâmplă în realitate prin școală... dar *tu*, cel puțin, ar fi trebuit să-mi spui că ai auzit ceva.

— Nu poți să lupți tu pentru toată lumea, Diana.

Diana doar o privi, după care clătină ușor din cap.

— Cassie, ce-ar fi să te duci s-o ajuți pe Laurel să pregătească salata? O să-ți placă de Laurel: e în clasa a unsprezecea, la fel ca tine.

În bucătărie, o găsi pe Laurel stând în fața unui blat plin de legume, tocând de zor.

— Mi-a zis Diana c-ar trebui să te ajut.

Laurel se întoarse spre ea.

— Foarte bine! Poți să speli traista-ciobanului de-acolo... e proaspătă, așa că e foarte probabil să mișune niște găze prin ea.

Traista-ciobanului? Cassie privi cu îndoială câteva grămăjoare de verdețuri. Ar fi trebuit să știe despre asta?

— Hm... asta? întrebă, luând de pe masă o frunză triunghiulară, verde-închis, de un alb făinos pe dedesubt.

— Nu, ăsta-i spanac sălbatic, răspunse Laurel, făcându-i semn cu cotul spre o grămăjoară de frunze lunguiete și subțiri, cu marginile zdrențuite. Aia-i traista-ciobanului. Dar poți să le speli pe amândouă.

— Folosești vreodată în salate și... hm, granat? Întrebă șovăitoare Cassie, în timp ce spăla verdețurile.

Se bucura că putea să sugereze ceva. Fetele acestea erau atât de inteligente, de competente, de *împreună*, încât își dorea cu disperare să le facă o bună impresie.

Laurel zâmbi și încuviință.

— Da, dar trebuie să ai grijă să nu mănânci prea mult: riști să te alegi cu o urticarie. Granatul e bun, și pentru alte lucruri: din el se fac soluții pentru spălarea mușcăturilor de insecte și e foarte potrivit pentru dragoste... Laurel se întrerupse brusc și începu să toace cu frenezie. Uite, sorbestreaua¹⁰ e gata. E bine să ai la dispoziție toate

¹⁰ Plantă cu tulpina dreaptă, cu frunze lucioase, crestate pe margini, și cu flori purpurii, folosite în scopuri medicinale (n.red.).

verdețurile astea proaspete, știi, adăugă în grabă, fiindcă au un gust mai bun și sunt încă pline de viață de la Mama Terra.

Cassie o privi precaută. Poate că, până la urmă, fata asta nu era chiar în toate mințile. Pline de viață de la Mama Terra? Dar apoi, dintr-odată, își aminti de ziua în care se rezemase de granitul roșu și simțise zumzetul din adâncurile lui. Sau, mai degrabă, când își imaginase că-l simte. Da, putea să înțeleagă credința unora că plantele proaspete ar fi pline de o astfel de viață.

— OK, aici am terminat. Poți să le anunți pe Di și pe Melanie că suntem gata; eu o să iau câteva farfurii, zise Laurel.

Cassie se întoarse în spațioasa cameră de zi. Melanie și Diana erau absorbite în conversație și niciuna dintre ele n-o simți apropiindu-se din spatele lor.

— ...s-o culegi ca pe o cățelușă de pe stradă. Mereu faci asta, argumenta Melanie cu toată seriozitatea în timp ce Diana o asculta cu brațele încrucișate. Dar ce-o să se-ntâmples după?

Se întrerupse în clipa în care Diana o zări pe Cassie și o atinse pe braț.

— E gata, anunță stânjenită Cassie.

Oare despre ea discutau? Numind-o cățelușă de pe stradă? Dar nu Diana fusese cea care spusese așa ceva, ci doar Melanie. Își zise că n-o interesează ce părere avea Melanie.

Cu toate acestea, ochii reci și cenușii nu erau neprietenoși, după cum observă când Melanie o privi, în timp ce mâncau salata. Ci doar... gânditori. Iar când sosi pizza, Cassie fu nevoită să admire lejeritatea cu care râdeau și discutau celelalte trei fete cu băiatul de la livrări, de vârsta facultății. Acesta devenise într-atât de interesat de Melanie, încât se invitase practic singur să intre, însă Diana îi închisese răsând ușa în nas.

Pe urmă, Melanie le istorisi câteva povești amuzante despre excursia ei în Canada de peste vară, iar Cassie aproape că uită de remarcă ei. Era atât de bine să fie înconjurată de discuții lejere, prietenești, și să nu se simtă exclusă. Și să se afle acolo la invitația Dianei, s-o vadă pe Diana zâmbindu-i... încă nu-i venea să creadă.

Cu toate acestea, în timp ce se pregătea să plece, avu parte de un șoc. Diana îi înmână un teanc frumos împăturit de haine – acum nu se mai vedea nici urmă de funingine pe puloverul ei gri – și-i zise:

— Te duc eu acasă. Nu-ți face griji în legătură cu mașina mamei

tale. Dacă-mi dai cheile, îl trimit pe Chris Henderson să ți-o aducă în fața casei.

Cassie încremeni, cu mâna în care ținea cheile pe jumătate întinsă.

— Chris Henderson? Adică... doar nu te referi la unul dintre frații Henderson?

Diana zâmbi în timp ce-și descuria Honda Integra.

— Prin urmare, ai auzit de ei. Chris e drăguț, în realitate, doar un pic cam zbuciumat. Nu-ți face probleme.

Pe drum, Cassie își aminti că tipul care jucase fotbal cu ghiozdanul ei se numea Doug Henderson, nu Chris. Dar tot nu-și putea stăpâni senzația de alarmă.

— Ne cunoaștem toți între noi, cei de pe strada Crowhaven, îi explică Diana pe un ton liniștitor. Uite, aici e casa lui Laurel, iar următoarea e a lui Faye. Copiii care au crescut aici au rămas apropiați. O să fie bine.

— Aproțiați? Repetă Cassie, în mintea căreia tocmai apăruse un gând tulburător.

— Da, confirmă Diana, pe un ton intenționat lejer. Avem un fel de club...

— Clubul? o întrerupse Cassie fără să vrea, într-atât era de îngrozită. Adică... și tu faci parte din el? Și tu, și Laurel și Melanie?

— Îhî, răspuse Diana. Ei, uite și casa ta. Te sun eu mâine... poate trec pe la tine. Și luni mergem amândouă cu mașina la școală... Se opri, observând expresia de pe fața lui Cassie. Ce e, Cassie? O întrebă cu blândețe.

Cassie clătină din cap.

— Nu știu... ba da, știu. Ți-am povestit că le-am auzit pe Faye, pe Suzan și pe Deborah discutând în prima zi de școală... așa au început necazurile. Am auzit ce gen de lucruri spuneau și știu că ele sunt în Club. Și a fost îngrozitor... Nu pot să-mi dau seama cum de tu ești într-un astfel de club, împreună cu ele.

— Nu e ceea ce crezi... Vocea blândă a Dianei se stinse încetșor. Și nu prea am cum să-ți explic, de fapt. Dar îți spun un singur lucru: nu trebuie să judeci Clubul doar după Faye. Cu toate că și Faye are multe părți bune, dacă știi să le cauți.

Cassie se gândi că trebuia să te uiți cu un microscop electronic, dacă voiai să le găsești. După o clipă de ezitare, o și spuse.

Diana izbucni în râs.

— Ba nu, zău așa. O cunosc de când eram în fașă. Toți cei de pe-aici ne cunoaștem din fragedă pruncie.

— Dar... Cassie o privi neliniștită. Nu ți-e teamă de ea? Nu crezi c-ar putea încerca să vă facă un lucru îngrozitor?

— Nu, răspunse Diana. Nu cred. În primul rând, pentru că ea... a depus un fel de jurământ că n-o să facă așa ceva. Și, în al doilea – îi aruncă lui Cassie o privire de parcă și-ar fi cerut scuze, deși un zâmbet îi juca în colțul gurii –, ei bine, să nu mă urăști pentru asta, dar întâmplarea face ca Faye să-mi fie verișoară primară.

Cassie rămase cu gura căscată.

— Majoritatea celor de pe-aici suntem veri între noi, îi explică Diana cu delicatețe. Uneori, de rangul doi sau trei și așa mai departe, însă destui suntem mai apropiați. Uite, ai aici niște plante pentru ceai pe care mi le-a pregătit Laurel astă-vară, adăugă, strecurându-i lui Cassie ceva în mână. Bea puțin diseară, dacă ai probleme cu somnul. Ar trebui să te ajute. Ne vedem mâine dimineată.

A doua zi, când îi apăru la ușă, Diana avea părul împletit într-o singură coadă lungă, splendidă. Îi atârna pe spate ca un ciucure de mătase. Într-o mână ținea un pachet frumos mirositor de frunze uscate, învelite în tifon.

— Mi-ai zis că mama ta are gripă, așa că ți-am adus un ceai pentru ea. Face bine contra tusei și a frisoanelor. Tu ai încercat ceaiul pe care ți l-am dat aseară?

Cassie făcu semn că da.

— Nu mi-a venit să cred. Am adormit imediat și, când m-am trezit azi-dimineată, m-am simțit grozav. Ce-a fost în el?

— Păi, în primul rând, pulbere de cătușnică, răspunse Diana, după care zâmbi, văzând reacția lui Cassie. Nu-ți face griji, nu are același efect asupra oamenilor ca asupra pisicilor. Doar te relaxează¹¹.

Oare asta făcea Diana în acea primă dimineată în care o văzuse Cassie? Prepara un soi de ceai? Cassie nu îndrăznea să recunoască

11 Planta cunoscută sub numele de *cătușnică* sau de *iarba-mâței* are efect sedativ asupra oamenilor, în timp ce pisicilor le produce o stare de agitație frenetică (n. trad.).

faptul că o privise pe furiș în ziua aceea, însă fu încântată când Diana îi spuse că ar vrea să pregătească ea ceaiul și să i-l ducă personal mamei lui Cassie.

— E un simplu elixir din plante și muguri, contra frisoanelor, îi explică ea cu voce scăzută doamnei Blake, iar în tonul ei era ceva liniștitor.

Mama lui Cassie ezită pentru o clipă, după care întinse mâna să ia ceașca. Gustă din ceai, apoi își ridică privirea și-i zâmbi Dianei. Cassie se simți cuprinsă de o căldură plăcută.

Până și bătrâna și zbârcita față a bunicii lui Cassie se destinsese într-un zâmbet la vederea Dianei, atunci când trecu pe lângă cele două fete care mergeau pe coridor spre camera mamei lui Cassie.

— Trebuie să fie grozav să ai o asemenea bunică, zise Diana. Sigur știe o grămadă de povești din bătrâni.

Cassie era ușurată. Se temuse că Diana nu va putea să vadă dincolo de neg, de spatele cocârjat și de părul aspru, cărunț.

E chiar grozavă, răspunse, minunându-se singură de cât de mult i se schimbaseră atitudinea față de acea primă zi, când îi zărise silueta în pragul casei. Și mă bucur că am cunoscut-o în sfârșit, fiindcă e singura rudă care mi-a mai rămas. Toți ceilalți bunici au murit.

— La fel și ai mei, zise Diana. Și mama s-a dus. E păcat, fiindcă mereu mi-am dorit o soră mai mică, dar mama a murit în același an în care m-a născut, iar tata nu s-a recăsătorit niciodată, așa că nu s-a mai ivit ocazia.

— Și eu mi-am dorit o surioară, murmură Cassie.

Se lăsă tăcerea. Deodată, Diana zise:

— Frumoasă cameră.

— Știu, răspunse Cassie, privind mobilierul vechi și sclipitor, draperiile clasice și scaunele rigide. E frumoasa, adăugă, dar mi se pare ca un muzeu. Aici sunt lucrurile mele, care mi-au fost expediate de acasă, zise, arătându-i un maldăr dintr-un colț. Am încercat să le mai împrăștiu pe-aici, dar mi-a fost teamă să nu zgârii sau să sparg ceva.

Diana râse.

— Eu nu mi-aș fi făcut probleme. Au rezistat timp de trei sute de ani, așa că mai țin ele ceva vreme. Nu trebuie decât să-ți aranjezi camera astfel încât lucrurile tale să i se potrivească. Am putea să încercăm în weekendul viitor... sunt convinsă că Laurel și Melanie

ne-ar ajuta. Și ar fi distractiv.

Gândul lui Cassie zbură spre camera luminoasă, aerisită și armonioasă a Diane și se simți învăluită de speranță. Dacă și camera ei ar arăta doar pe *jumătate* la fel de bine, ar fi fericită.

— Zău că ești prea drăguță cu mine, zise, luând-o gura pe dinainte, după care tresări și-și duse o mână la frunte. Știu că sună incredibil de prostesc, adăugă, neputând să se abțină, dar e adevărat. Adică, faci toate astea pentru mine fără să primești ceva în schimb. Și... pur și simplu, nu pot să înțeleg de ce ai *vrea* să le faci.

Diana privea afară, pe fereastră, spre ocean. Valurile se rostogoleau și scânteiau, reflectând un cer albastru de septembrie, senin și strălucitor.

— Ți-am mai zis, îi răspunse zâmbind. Sunt de părere că *tu* ești drăguță. Ai făcut o faptă bună ajutând-o pe Sally și ai fost curajoasă înfruntând-o pe Faye. Te admir pentru asta. Și, în plus, adăugă, ridicând din umeri, îmi *place* să fiu prietenoasă cu oamenii. Nu mi se pare că nu primesc nimic în schimb. Uite, eu mă întreb tot timpul de ce sunt ceilalți atât de drăguți cu *mine*.

Cassie îi aruncă o privire, studiind-o cum stătea lângă fereastră, scâldată în razele soarelui, aureolată de strălucirea lui. Părul ei bălai părea într-adevăr că luminează, iar profilul era perfect, ca o camee sculptată cu delicatețe. Oare să fi fost posibil ca Diana să nu știe?

— Ei bine, eu bănuiesc că e, cel puțin în parte, datorită faptului că încerci mereu să găsești latura bună a fiecăruia, zise Cassie. Probabil că lumea nu poate să reziste la așa ceva. Iar faptul că nu ești increzută și te interesează cu adevărat ce au ceilalți de spus... și, cred eu, faptul că ești cea mai frumoasă ființă din câte am văzut de când mă știu contribuie și el, adăugă în cele din urmă.

Diana izbucni în hohote de râs.

— Îmi pare rău că ai avut oameni atât de urâți în jurul tău până acum, zise. Apoi redeveni serioasă, privi din nou pe fereastră și începu să se joace cu șnurul draperiei. Dar, știi... adăugă cu o voce aproape sfioasă, întorcându-și spre Cassie ochii de un verde atât de strălucitor, încât fetei i se tăie respirația. Știi, e interesant că ne-am dorit amândouă surori, dar niciuna dintre noi n-a avut parte de așa ceva. Și, încă de când te-am văzut atunci, în clădirea științelor naturii... în fine, aproape că te-am *simțit* ca pe sora mea mai mică.

Sună ciudat, dar așa e.

Lui Cassie nu-i suna ciudat. De prima oară când o zărise pe Diana, simțise că ar fi legate într-un anume fel.

— Și... nu știu, dar simt că pot să *vorbesc* cu tine. Chiar mai mult decât cu Melanie și cu Laurel, deși abia ne-am cunoscut. Simt că, într-un fel, mă înțelege și că... pot să am încredere în tine.

— Poți, confirmă încet Cassie, însă cu o înflăcărare care o surprinse până și pe ea. Nici eu nu știu de ce, dar *poți* să ai încredere în mine, orice s-ar întâmpla.

— Așa că, dac-ai vrea... Diana se încruntă ușor mușcându-și buza, cu privirea plecată și împletindu-și degetele prin materialul draperiei. În fine... mă gândeam că am putea să fim un fel de surori de cruce. Să ne adoptăm una pe cealaltă. Și-atunci eu aș avea o soră în mai mică, iar tu, una mai mare. Dar numai dacă vrei, adăugă repede, ridicându-și privirea.

Dacă *vreau*? Problema lui Cassie era că nu știa ce să facă: să-și azvârle brațele pe după gâtul Dianei, să țopăie prin cameră, să izbucnească în râs sau în plâns.

— Ar fi OK, izbuti să răspundă după un minut. Apoi, cu inima cântându-i de fericire, îi zâmbi sfioasă Dianei, dar uitându-se drept în ochii ei. Ba nu, ar fi... grozav.

Arăți mai bine în dimineața asta, mami, constată Cassie. Mama ei, așezată pe marginea patului, îi răspunse cu un zâmbet.

— A fost o gripă urâtă, dar chiar mă *simt* mai bine acum, zise. Iar tu... tu pari mai fericită, scumpa mea.

— Chiar sunt, confirmă Cassie, sărutând repede obrazul mamei. Dar n-o să știi niciodată cât de mult, adăugă în sinea ei.

În dimineața aceea era aproape la fel de emoționată și de nerăbdătoare ca în prima zi de școală. Nu-mi pasă dacă tot restul scolii m-ar urî, își zise Cassie. Diana va fi lângă mine. Și doar gândul acesta făcea ca tot restul să nu mai conteze.

Diana arăta mai frumoasă ca oricând, îmbrăcată cu o geacă verde din piele de căprioară, căptușită cu mătase albastră, și blugi decolorați aproape până la alb. La gât avea un pandantiv simplu, cu o singură piatră de un alb-lăptos, cu sclipiri albăstriei. Cassie se simțea mândră doar pentru că mergea alături de ea spre școală.

Iar apoi, pe coridoare, remarcă un lucru ciudat. Cu greu puteau

să facă trei pași fără să fie oprite de câte cineva.

— A, bună, Diana... ai un minut?

— Diana! Cât mă bucur să te văd!

— Diana, mor! N-ai vrea măcar să te *gândești* pentru weekendul ăsta?

Ultima replică venise din partea unui băiat. Practic, toată lumea pe lângă care treceau ar fi vrut să stea de vorbă cu Diana, iar cei care nu aveau nimic de spus se mulțumeau să se învârtă prin preajmă și să asculte.

Cassie o văzu pe Diana vorbind cu toți. Băieții care o implorau să iasă cu ei erau singurii pe care-i respingea, dar cu zâmbetul pe buze. Câteva persoane îi aruncaseră lui Cassie priviri neliniștite, însă n-o mai ocoli nimeni și nici nu-i adresă vreo remarcă răutăcioasă. Din câte se părea, Diana avea puterea de a o contracara până și pe Faye.

În cele din urmă, doar cu câteva minute înainte să se audă soneria, Diana se smulse din mulțime și o conduse pe Cassie spre sala în care avea ora de engleză. Și nu doar că intră, ci se și așeză într-o bancă lângă Cassie și sporovăi cu ea, neluând în seamă pe nimeni dintre cei care le priveau.

— Trebuie să mai organizăm o petrecere cu pizza săptămâna asta, rosti ea cu o voce limpede, răsunătoare. Și am stat de vorbă cu Laurel despre cum am putea să-ți decorăm camera, dacă mai vrei. Laurel are simț artistic. Și chiar cred că ar trebui să te transferi la cursul meu de istorie pentru avansați, dacă poți. E în ultimul trimestru, iar profesoara, domnișoara Lanning, e super...

Și continuă să vorbească, părând să fi uitat complet de ceilalți din clasă. În schimb, Cassie simțea că în ea bolborosea ceva ca dioxidul de carbon într-o sticlă cu băutură carbogazoasă. Fetele care, săptămâna trecută, îi întorseseră spatele și se îndepărtaseră grăbite de ea ascultau acum avide monologul Dianei, dând aprobator din cap, de parcă ar fi fost incluse în conversație.

— Ei, acum bănuiesc că ar fi cazul să plec... ne vedem la unsprezece și un sfert, pentru prânz, zise Diana.

— Unde? se interesă Cassie, aproape panicată, când fata se ridică.

Tocmai își dăduse seama că n-o zărise niciodată pe Diana și nici pe Laurel sau pe Melanie — la prânz.

— A, în cantină... în partea din spate. După ușa de sticlă. Noi o

numim separeu. O găsești tu, îi răspunse Diana.

Fetele din jurul lui Cassie schimbară între ele priviri uimite. Și, în timp ce Diana se îndrepta spre ieșire, una dintre ele intră în vorbă cu Cassie.

— O să mănânci în separeu? O întrebă cu invidie în glas.

— Așa cred, răspunse absentă Cassie, urmărind-o cu privirea pe Diana.

— Dar... Celelalte fete schimbară încă o privire. Ești în Club? sfârși una dintre ele.

Cassie se simți stânjenită.

— Nu... nu chiar. Sunt doar prietenă cu Diana.

Pauză. Apoi, fetele se retraseră la locurile lor, nedumerite, dar impresionate.

Cassie abia dacă le remarcă. Se uita spre ușă și spre fata care intra tocmai când Diana se pregătea să iasă.

Și Faye părea mai frumoasă în dimineața aceea. Părul ei negru era sălbatic și lucios, iar tenul palid îi strălucea. Buzele ei păreau mai senzuale ca oricând, senzație accentuată de un nou ruj roșu-cafeniu. Și avea pe ea un pulover roșu, care i se mula pe forme.

Se opri în prag, blocând trecerea, după care ea și Diana se priviră.

Se priviră lung, măsurându-se una pe cealaltă, ochii aurii și somnoroși cu cei verzi. Niciuna dintre ele nu scoase o vorbă, însă atmosfera aproape că trosnea de încărcătura electrică existentă. Cassie parcă și *simțea* lupta pentru dominație dintre două voințe puternice. Până la urmă, Faye fu cea care se dădu la o parte, însă o invită pe Diana să treacă făcând un gest ironic, care transmitea mai degrabă dispreț decât politețe. Și, în timp ce Diana ieșea, Faye îi spuse ceva peste umăr, fără să se întoarcă s-o privească.

— Ce-a zis? O întrebă una dintre fete pe Cassie.

— N-am putut să aud, răspunse Cassie.

Însă era o minciună. Auzise. Numai că nu înțelesese. Faye rostise: „Câștigi o bătălie, dar pierzi războiul.”

La prânz, Cassie se miră cum de nu observase până atunci camera din spate. Înțelese însă cum de Diana și prietenele ei n-o văzuseră pe ea: în dreptul intrării era puhoi de lume. Lume care stătea prin preajmă, lume care spera să fie invitată înăuntru sau lume care doar gravita în jurul încăperii. Toți aceștia le blocau celor aflați

înăuntru orice posibilitate de a vedea ce se petrece în incinta cantinei.

Era evident de ce încăperea aceea reprezenta locul de întâlnire preferat. Avea un televizor montat pe perete, deși, din cauza zgomotului prea mare, nu puteai să auzi nimic. Dotările includeau până și un cuptor cu microunde și un automat pentru sucuri. Cassie simți în ceafă privirile celorlalți în timp ce intra și se așeza lângă Diana, însă astăzi privirile acelea o invidiau.

Melanie și Laurel erau înăuntru. La fel și Sean, mărunțelul cu priviri furișe, care-o îmboldise să se ducă la director, și un băiat cu părul blond, încâlcit, și ochi albaștri-verzui ușor pieziși... O Doamne, unul dintre frații Henderson! Cassie se strădui să nu-l privească alarmată în clipa în care Diana făcu un semn din cap spre el și zise:

— El e Christopher Henderson... Chris, salut-o, ea e Cassie. Tu i-ai mutat Rabbit-ul alb.

Blondul întoarse capul și afișă o expresie defensivă.

— Nici nu m-am atins de el. Nici măcar nu l-am văzut, OK? Eram altundeva.

Diana și Melanie schimbară o privire răbdătoare.

— Chris, insistă Diana, despre ce tot vorbești acolo?

— Despre iepurele¹² gagicii ăsteia. Nu l-am luat eu. Nu-mi plac animăluțele cu blană. Suntem frați cu toții, bine?

Diana îl privi fix pentru o clipă, după care clătină din cap.

— Bine, Chris, vezi-ți de masă. Las-o baltă.

Chris se încruntă, ridică din umeri, apoi se întoarse la loc spre Sean.

Așa, și trupa aia, Cholera, da, a scos un album nou și...

— Cineva chiar mi-a adus mașina acasă, interveni Cassie.

— El a fost, zise Laurel. Numai că nu are o memorie prea bună când e vorba despre realitate. Dar, în schimb, știe o grămadă de lucruri despre muzică.

Cassie observă că Sean era cu totul altul aici față de cel din vestiar. Era excesiv de politicos, părea dornic să le facă tuturor pe

¹² *Rabbit* înseamnă *iepure*, personajul neînțelegând că era vorba despre modelul mașinii lui Cassie (n. trad.).

plac și se oferea frecvent să le aducă fetelor tot felul de lucruri. Iar ele îl tratau ca pe un frate mai mic, ușor enervant. El și cu Laurel erau singurii din clasa a unsprezecea din grup, în afară de Cassie.

Începuseră să mănânce doar de câteva minute când un cap blond-rozaliu își făcu apariția pe ușă. Suzan părea în culmea furiei.

— Deborah s-a ales cu o pedeapsă pentru pauza de prânz, Faye e plecată cu nu știu ce treabă, așa că o să mănânc și eu aici, declară ea.

Diana își ridică privirea.

— Perfect, răspunse pe un ton egal, după care adăugă: Suzan, ea e prietena mea, Cassie. Cassie, ți-o prezint pe Suzan Whittier.

— Bună, zise Cassie, încercând să pară nonșalantă.

Urmă un moment tensionat. Apoi, Suzan își dădu peste cap ochii albaștri-verzui.

— Bună, rosti în sfârșit, după care se așeză imediat și începu să-și scoată mâncarea din punga pentru prânz.

Cassie o urmări cum își înșiră alimentele, după care aruncă o privire iute spre Laurel. Apoi, întoarse capul spre Diana și-și ridică sprâncenele, întrebătoare.

Auzi foșnetul plasticului în timp ce Suzan scotea cel din urmă obiect din pungă, apoi un țipăt pătrunzător dinspre Laurel.

— O Doamne... spune-mi că *nu* mai mănânci și acum așa ceva! Tu știi ce conțin astea, Suzan? Seu de vită, slănină, ulei din palmier... și aproximativ cincizeci la sută zahăr rafinat...

Diana își mușcă buza, iar Cassie tremura în tăcere, străduindu-se să nu pufnească în râs. Numai că, până la urmă, fu mai presus de puterile ei: dădu drumul chicotelilor. Și, imediat după ea, izbucni și Diana în hohote.

Toți ceilalți întoarseră nedumeriți capetele spre ele.

Cassie zâmbi spre sandviciul ei cu ton. După atâtea săptămâni de singurătate, își găsisse în sfârșit locul. Era prietena Dianei, surioara adoptată de Diana. Locul ei era aici, alături de Diana.

10

În vinerea următoare, apăru și Kori la prânz, în camera din spate. Părea să fie cuprinsă de admirație față de fetele mai mari decât ea și manifesta chiar un respect neatent la adresa lui Cassie, ceea ce era drăguț din partea ei. În mod cert, Suzan și Deborah nu nutreau un astfel de respect. Blonda dădea impresia că nici nu are habar de prezența lui Cassie, excepție făcând cazurile în care avea nevoie de câte ceva, iar motociclista o fixa pe Cassie cu o privire posac-chiorâșă ori de câte ori se intersectau pe coridoare. Deborah și Doug — celălalt dintre frații Henderson — își făcuseră apariția în separeu o singură dată de când începuse Cassie să mănânce acolo, iar atunci își petrecuseră tot timpul contrazicându-se cu furie pe tema cine știe cărei formații de heavy metal.

Nici Faye, nici Nick, brunetul chipeș, dar rece, care-i recuperase ghiozdanul lui Cassie, nu se arătară toată săptămâna.

În schimb, Kori Henderson era simpatică. Știind acum despre cine e vorba, Cassie putea să vadă asemănările cu Chris și cu Doug: părul blond și ochii albaștri-verzui, pe care Kori și-i punea în evidență purtând tot timpul un colier și un inel cu turcoaze. Totuși, Kori nu era la fel de sălbatică precum frații ei. Părea să fie doar o fată obișnuită, prietenoasă, mergând pe cincisprezece ani.

— O aștept de-atâta vreme, încât nu-mi vine să cred că, în sfârșit, a sosit, declară ea la sfârșitul pauzei de prânz. Vreau să zic, gândiți-vă doar, marțea viitoare e ziua cea mare! Și tati spune că am putea să ținem petrecerea jos, pe plajă – sau, cel puțin, nu mi-a interzis –, iar eu vreau să iasă ceva cu totul special, pentru că e și o zi liberă...

Vocea i se stinse treptat. Cassie îi urmări privirea și observă că Diana își mușca buza de jos și clătina din cap aproape imperceptibil.

Ce spusese Kori aiurea? Se întrebă Cassie. Și abia atunci își dădu seama: era prima oară când auzea vorbindu-se despre petrecere, deși, evident, nu reprezenta o noutate pentru ceilalți. Ea nu era oare invitată?

— Așadar, hm, crezi că Adam o să se întoarcă la timp pentru... pentru... adică, tu când crezi c-o să se-ntoarcă Adam? se bălbâi Kori.

— Chiar nu știu. Sper că foarte curând, dar... Diana ridică ușor

din umeri. Cine știe? Cine ar putea să știe?

— Cine e Adam? se interesă Cassie, hotărâtă să arate că nu se sinchisea de petrecere.

— Vrei să spui că nu ți-a povestit încă despre Adam? Diana, tu chiar că ești mult prea modestă, replică Melanie, iar în ochii ei reci și cenușii se citea neîncrederea.

Obrajii Dianei se îmbujorară.

— Pur și simplu, n-am avut timp... începu ea, dar Laurel și Melanie țâțâiră din buze.

Cassie fu surprinsă. N-o mai văzuse niciodată pe Diana reacționând astfel.

— Nu, zău așa, insistă ea. Cine e? Iubitul tău?

— Doar din copilărie încoace, răspunse Laurel. Sunt împreună de când se știu.

— Și el *unde* e? E la facultate? Cum arată?

— Nu, doar... vizitează pe cineva, zise Diana. E la liceu, în clasa a douăsprezecea, dar anul acesta a fost plecat. Cât despre cum e... mă rog, e drăguț. Cred c-o să-ți placă de el, adăugă zâmbind.

Cassie se întoarse spre Laurel, ca să obțină informații suplimentare. Laurel flutură prin aer o bucată de dolevcel.

— Adam e...

— Da, e... zise și Kori.

Nici măcar Melanie nu păru să găsească vorbele potrivite.

— Trebuie să-l cunoști, concluzionă ea.

Cassie era deja intrigată.

— Ai vreo fotografie cu el? o întrebă pe Diana.

— La drept vorbind, nu, răspunse Diana. Observând dezamăgirea lui Cassie, continuă: Știi, pe-aici lumea are un soi de superstiție ridicolă legată de fotografii: nu le prea agreează. Așa că nu ne facem poze.

Cassie se strădui să dea impresia că nu i se pare chiar atât de bizar. La fel ca aborigenii, se gândi uimită. Indienii care credeau că aparatul de fotografiat e capabil să le răpească sufletele. Dar cum era posibil ca cineva din secolul al douăzecilea să gândească așa?

— E drăguț, oricum, aprecie Kori.

Suzan, care până atunci fusese absorbită de mâncare, își ridică privirea și declară cu patos:

— Ce *corp!*

— Ce *ochi*, adăugă Laurel.

— Ați face bine s-o lăsați mai ușor, le certă Melanie, zâmbind. O s-o înnebuniți pe Diana înainte să se întoarcă el.

— Suficient de nebună încât să acorde o șansă și altcuiva, poate? trâmbiță Sean.

Fetele schimbară între ele câteva priviri indulgente.

— Poate, Sean... cândva, în următorul mileniu, rosti Laurel.

Dar, fiind amabilă, nu vorbi prea tare.

Amuzată, Melanie îi explică lui Cassie:

— Adam și Diana nici măcar nu *au ochi* pentru altcineva de sex opus. Ani de-a rândul, Adam ne-a privit pe toate ca și cum am fi fost băieți.

— Ceea ce, în cazul lui Suzan, necesita cam multă imaginație, preciză Laurel.

Suzan pufni și aruncă o privire spre pieptul plat al lui Laurel.

— Iar în cazul altora, nici pic de imaginație.

— Dar tu, Cassie? interveni Diana înainte să izbucnească vreo ceartă. Ai lăsat în urmă vreun iubit când te-ai mutat aici?

— Nu tocmai, răspunse Cassie. A fost totuși un tip, vara trecută. Era... Se întrerupse. Nu voia să povestească de față cu Suzan. Era destul de... în regulă. În fine – cum a decurs întâlnirea lui Faye cu Jeffrey? o întrebă brusc pe Suzan.

Expresia feței lui Suzan arăta că nu se lăsa păcălită de subita schimbare a subiectului, însă nu se putu abține să-i răspundă.

— Peștele a picat în cârlig, zise, zâmbind cu superioritate. Acum, nu mai rămâne decât să-l tragă la mal.

Atunci se auzi soneria, așa că toate conversațiile despre iubiți și întâlniri trebuiră să înceteze. Totuși, Cassie observă ceva în ochii Dianei: o umbră de tandrețe, de melancolie visătoare, care dăinui tot restul zilei.

După școală, Diana și Cassie se întoarseră împreună cu mașina spre strada Crowhaven. În timp ce treceau pe lângă casa familiei Henderson – una dintre cele mai dărăpănate –, Cassie observă că Diana își mușca buza. Era semn clar că o neliniștea ceva.

Cassie crezu că știe despre ce e vorba.

— Nu mă deranjează treaba cu petrecerea lui Kori, rosti ea încetșor, iar Diana o privi mirată. Zău că nu, insistă Cassie. Nici măcar n-o cunosc pe Kori, de fapt. Singura dată când am mai

văzut-o a fost atunci, când era cu Faye, pe trepte. Care-i problema? întrebă, văzând că mirarea Dianei se accentua.

— Kori mânca împreună cu Faye și cu celelalte în ziua în care le-ai auzit discuția?

— Da... mă rog, a venit când ele aproape terminaseră de mâncat. Era un întreg grup, dar ea a fost singura căreia Faye i-a permis să rămână. Faye a zis...

— Ce anume? întrebă Diana pe un ton resemnat.

— A zis: „Noi doar ne închipuisem c-o să mănânci în cantină, cu restul mironosițelor.”

Se hotărî să treacă sub tăcere partea cu „Prințesa Purității”.

— Hm. Și Kori ce-a avut de zis la asta?

Cassie se simți stânjenită.

— A zis ceva de genul că prea multă puritate ar fi plictisitoare. Totuși, n-a rămas mult cu ele. Cred că Faye și Suzan au încercat s-o facă să se rușineze.

— Mm, mormăi Diana, care începuse din nou să-și muște buza.

— În orice caz, continuă Cassie, *nu* mă supăr că nu sunt invitată la petrecerea ei, dar tu crezi... în fine, crezi că există vreo șansă ca, într-o zi, să ajung și eu în Club?

Ochii verzi ai Dianei se măriră puțin.

— Of, Cassie... Dar tu *nu vrei* așa ceva, răspunse.

— Știu că săptămâna trecută am spus unele lucruri care au dat impresia asta. Dar tu mi-ai zis că nu trebuie să judec Clubul prin prisma lui Faye, și acum așa fac. Și-mi place de tine, de Melanie, de Laurel și de Kori, iar Suzan e destul de OK. Chiar și Chris Henderson e. Așa că m-am gândit că poate...

Cu delicatețe, nu-și încheie fraza. Își simțea bătăile inimii accelerându-se.

— Nu la asta mă refeream, o contrazise Diana. Spuneam că n-ai vrea, fiindcă tu îți dorești să te întorci acasă, în California, cât de curând poți. Așa e, nu? Ziceai că plănuiești să mergi la facultate acolo.

— Păi, da, până la urmă, dar...

Cassie *declarase* într-adevăr așa ceva, în acea primă seară petrecută acasă la Diana. Acum, nu mai era la fel de sigură, însă nici nu prea știa cum să explice acest lucru

— Dar ce-are a face una cu alta? întrebă în schimb. Adică, să

intru în Club nu înseamnă să rămân aici pentru tot restul vieții, nu? Diana privea înainte, spre drum.

— E greu de explicat, rosti. Apoi, adăugă cu blândețe: Și, în orice caz... în fine, mă tem că numărul membrilor e cam limitat.

Dintr-odată, Cassie își reaminti cuvintele lui Deborah din ziua aceea, după plecarea lui Kori: „Un loc liber, un candidat, nu?” Iar Kori era din vecinătate. Crescuse acolo. Chris și Doug erau frații ei. Nu era o străină acceptată doar fiindcă insistase Diana, o cățelușă culeasă de pe stradă.

— Înțeleg, zise Cassie.

Încercă să dea impresia că totul era în regulă, că nu avea importanță. Dar avea. Avea, și cumplit de mult.

— Nu, nu înțelegi, murmură Diana. Dar e mai bine așa. Chiar e, Cassie, crede-mă.

— O, nu se poate! exclamă Diana. Nu mai am rola de scotch. Probabil că s-a rostogolit sub scaunul mașinii. Tu stai aici; n-are rost să ne întoarcem amândouă, zise, răsucindu-se și pornind grăbită spre locul de parcare.

Ajunseseră devreme în dimineața aceea. Diana avea la ea un banner pe care-l pictase împreună cu Laurel, scriind „La Mulți Ani, Kori”. Voia să-l atârne deasupra intrării principale a școlii, iar Cassie se oferise s-o ajute. I se păruse că ar fi un gest deosebit de nobil și de altruist, din moment ce tot nu fusese invitată la petrecerea lui Kori. În plus, demonstra că, într-adevăr, nu se simțea deranjată.

Își ridică privirea spre intrarea principală a școlii, care o înfricoșase de moarte cu doar două săptămâni în urmă.

Două săptămâni. Prima dintre ele și-o petrecuse ca o paria, o proscrisă, cineva cu care era prea primejdios să stai de vorbă, fiindcă ți-ai putea atrage mânia lui Faye. În schimb, cea de-a doua săptămână...

Diana, medită ea, nu-i influența pe ceilalți înfricoșându-i. O făcea într-un mod mult mai subtil, cu iubire. Suna incredibil de stupid și ca într-o felicitare Hallmark, dar așa era. Toată lumea o iubea pe Diana – fete și băieți deopotrivă – și majoritatea ar fi fost în stare să meargă și pe tăciuni aprinși pentru ea. Ca „soră mai mică” adoptată de Diana, Cassie dobândise instantaneu un statut mai înalt față de

orice ar fi reușit să obțină vreodată prin forțe proprii. Acum umbla cu cea mai tare gașcă din școală — și doar inițiații știau dacă făcea pe de-a-ntregul parte din ea.

Ești *aproape* de-a noastră, îi răsunară din nou în minte cuvintele adresate de Faye lui Kori. Ei bine, astăzi Kori își aniversa ziua de naștere și *avea* să fie de-a lor. Astăzi, Kori urma să intre în Club.

În timp ce Cassie nu va intra niciodată.

Se cocoșă, încercând să-și alunge gândul acesta, însă o străbătu un fior. Se cuprinse singură în brațe, apucându-se cu mâinile de coate. Era mai rece decât era ea obișnuită pentru sfârșitul lui septembrie. Laurel și Melanie tot vorbiseră în weekend despre echinocțiul de toamnă, care pica tot astăzi. Melanie îi explicase că era data la care ziua avea aceeași lungime cu noaptea, ceea ce însemna debutul toamnei. Cassie presupusese că era normal să fie atât de frig. Toată lumea spunea că, în curând, frunzele aveau să-și schimbe culorile.

Melanie și Laurel se adânciseră de-a binelea în discuția despre echinocțiu. Părea să fie ceva teribil de important pentru ele, deși Cassie nu putea să-și dea seama de ce. Era încă unul dintre micile mistere din New Salem, care începeau s-o înnebunească pe Cassie.

O străbătu un alt fior și începu să meargă încolo și înapoi, frecându-și brațele.

Colina se întindea dedesubt. Se duse până în capătul de sus al treptelor și rămase acolo, ridicându-se întruna pe vârfuri. Era o zi senină, cu un aer rece și proaspăt, iar prin verdeța luxuriantă din jur putu să distingă pe ici, pe colo nuanțele toamnei. Tufișurile de peste drum... cum zisese Laurel că se numesc? A, oțetar. Da, oțetarul de peste drum se înroșise deja. Unii dintre arțarii canadieni deveniseră aurii și uite iarăși roșu, la poalele colinei...

Cassie se încruntă, uitând să-și mai frece brațele. Coborî o treaptă, două, și se aplecă în față, privind din nou. Roșul de la poalele colinei era aproape *prea* roșu, prea aprins. Nu-și imaginase niciodată că frunzișul ar putea să capete o astfel de nuanță. Nu i se părea ceva natural.

O străbătu un frison violent. Doamne, dar frig mai era! Orice-ar fi fost acolo, jos, era ascuns pe jumătate de tufăriș, dar nu era o tufă, hotărî ea. Părea mai degrabă un pulover aruncat de cineva.

O să se strice dacă stă așa, pe pământul jilav, se gândi Cassie. Iar

proprietarul, oricine ar fi, n-o să se bucure prea tare.

Mai coborî o treaptă. Desigur, probabil că deja s-a stricat — sau poate că nu e decât o cârpă azvârlită de cineva.

Dar nu arăta ca o cârpă. Avea o *formă* — chiar distingea ceea ce părea a fi mâneca puloverului. De fapt, parcă erau mai multe haine. Lângă el era o pereche de blugi...

Deodată, lui Cassie i se tăie răsuflarea.

Ciudat – foarte ciudat, fiindcă aproape arată ca o persoană. Dar ar fi o mare prostie – pământul e rece și umed. Oricine ar sta întins acolo ar îngheța...

Începu să coboare treptele mai repede.

O prostie – dar chiar *seamănă* foarte mult cu o persoană. Uite, acolo sunt picioarele. Galbenul acela ar putea să fie părul. Sigur doarme – dar cine ar putea să adoarmă așa? Chiar lângă drum. Da, sigur, buruienile și toate celelalte îl ascund vederii...

Acum ajunsese foarte aproape și totul începuse să se deruleze cu încetinitorul — totul, cu excepția gândurilor ei involburate, învărtejite.

O, slavă Domnului – până la urmă, nu e o persoană; nu e decât un manechin. Ca una dintre sperietorile alea de ciori pe care unii le folosesc de Halloween, ca să înspăimânte lumea. Vezi, mijlocul e moale... *nimeni* nu s-ar putea îndoi așa... și gâtul seamănă cu cel al păpușii ăleia din dulăpiorul meu... Ca și cum cineva i-ar fi smuls capul.

Propriul ei corp reacționa acum bizar. Pieptul îi tresălta, mușchii îi palpitau. Genunchii îi tremurau în asemenea hal, încât cu greu mai putea să se țină pe picioare. Iar la periferia câmpului vizual apăruseră stele verzi, de parcă ar fi fost în pragul leșinului.

Slavă Domnului, nu e o persoană – dar, o Doamne, aia nu e o *mână*? Manechinele nu au mâini ca alea... nu au mâini cu degețele roz... și manechinele nu poartă inele, inele cu turcoaze...

Unde mai văzuse ea un asemenea inel?

Privește-l mai de aproape; ba nu, nu privi, nu privi...

Dar deja văzuse. Mâna, țepănă ca o gheară, era omenească. Iar inelul era al lui Kori.

Cassie nu-și dădu seama că țipă până când nu urcă jumătate din deal. Picioarele, care-i tremuraseră atât de tare, o duceau săltat în sus. Și țipa întruna: „Ajutor, ajutor, ajutor!” Numai că erau țipete

atât de slabe, de jalnice, de mărunte — nu era de mirare că n-o auzea nimeni. Era ca într-un coșmar din acelea în care îți paralizează coardele vocale.

Totuși, cineva o auzi. Pe când ajungea în vârful colinei, Diana apăru în fugă. O prinse de umeri pe Cassie.

— Ce e?

— Kori! Icnii Cassie, cu vocea sugrumată. Abia mai putea să vorbească. Diana... ajut-o pe Kori! E rănită. Ceva e în neregulă...

Știa că era mai grav decât atât, însă nu se putea îndura să pronunțe cuvintele.

— Ajut-o, te rog...

— Unde? îi tăie vorba Diana.

— Jos. La poalele colinei. Dar să nu cobori acolo, bolborosi Cassie, fără nicio logică. O Doamne, se dezmembra de-a binelea.

Nu putea să facă față, dar nici nu putea s-o lase pe Diana să coboare singură.

Diana deja zbura în jos pe trepte. Cu picioarele înțepenite, Cassie o urmă. O văzu pe Diana ajungând la poale și ezitând, după care îngenunche iute și se aplecă în față.

— E...?

Cassie își încleștase pumnii.

Diana se ridică. După poziția umerilor ei, Cassie ghici răspunsul.

— E rece. E moartă.

Apoi, Diana se întoarse spre ea. Era palidă, iar ochii ei verzi parcă ardeau. Ceva din expresia ei îi dădu putere și lui Cassie, care coborî împleticindu-se ultimele două trepte și se repezi s-o cuprindă în brațe.

O simți pe Diana tremurând, agățându-se de ea. Kori fusese prietena Dianei, nu a ei.

— O să fie bine. O să fie bine, repetă pe nerăsuflăte, fără nicio logică.

Nu avea cum să mai fie vreodată bine. Și în mintea lui Cassie răsunau în continuu alte cuvinte.

Într-o bună zi, tu ai putea fi cea găsită la picioarele scării ăsteia, cu gâtul rupt. Într-o bună zi, tu ai putea fi cea găsită...

Kori avea gâtul rupt.

Cel puțin, asta afirmase medicul legist. După ce Cassie și Diana urcaseră treptele, restul zilei păruse un vis. Sosiseră adulții și preluaseră problema. Conducerea școlii, poliția, doctorul. Puseseră întrebări. Făcuseră însemnări în carnețelele lor. În tot acest timp, copiii stătuseră deoparte și priviseră. Ei nu participau la procedurile adulților. Ei aveau propriile lor întrebări.

— Ce mai așteptăm? De ce nu ne ducem s-o *luăm pe sus*? Tocmai se răstia Deborah în clipa în care Cassie intră în separeu.

Nu era în pauza de prânz, dar în ziua aceea toate regulile păreau să fi fost suspendate.

— Am auzit-o toate spunând-o, continuă Deborah. Suzan, Faye, eu... până și *ea* a auzit-o. Făcu semn spre Cassie, care se străduia, amorțită, să-și ia o cutie cu suc din automat. Cățeaua aia a zis c-o s-o facă și a făcut-o! Ce mai așteptăm?

— Adevărul, replică Melanie, liniștită și glacială.

— Din partea *lor*? A străinilor? Nu se poate să vorbești serios. Ei n-o să recunoască în veci că Sally a făcut-o. Poliția deja susține că a fost un accident. Un accident! Nu sunt urme de luptă, zic ei. Doar a alunecat pe o treaptă udă. Și știi ce vorbesc copiii? Ei zic că a fost una dintre *noi*!

Laurel își ridică privirea de la apa fiartă pe care o turna într-o cană, peste câteva frunze uscate. Vârful nasului îi era trandafiriu.

— Poate că *a fost* una dintre noi, zise.

— Ca de exemplu? *explodă* Deborah.

— De exemplu, cineva care nu dorea ca ea să intre în Club. Cineva care se temea că o să aleagă tabăra cealaltă, argumentă Laurel.

— Și știm cu toții care tabără ar fi avut de ce să se teamă, rosti o voce nouă, iar Cassie își întoarse brusc capul într-acolo, aproape scăpând sucul din mână.

Era Faye. Cassie n-o mai văzuse până atunci în separeu, însă iat-o, cu ochii ei ca mierea somnolenți și mocnind.

— Ei bine, tabăra Diane sigur n-avea de ce să se teamă, ripostă Laurel. Kori o idolatriza pe Diana.

— Oare? Și-atunci, de ce în ultima săptămână a mâncat cu *mine*? Întrebă Faye cu vocea ei târăganată, răgușită.

Lauren făcu ochii mari, părând nesigură. Apoi, chipul i se luminează

și clătină din cap.

— Nu mă interesează ce spui tu; n-o să cred niciodată că Diana i-ar fi făcut vreun rău lui Kori.

— Are dreptate, interveni Suzan, spre mirarea lui Cassie. Diana n-ar fi făcut asta.

— În plus, știm deja cine ar fi *făcut-o*, replică tăios Deborah. A fost Sally – sau, poate, imbecilul ăla de prieten al ei. Eu zic să punem mâna pe amândoi chiar acum!

— Are dreptate, o susținu Sean.

Laurel își îndreptă privirea spre el, apoi spre Deborah și spre Faye.

— Tu ce părere ai, Melanie? rosti în cele din urmă.

Melanie vorbi și de data aceasta pe același ton liniștit, detașat.

— Cred că trebuie să ne întrunim, zise ea.

Sean aprobă din cap.

— *Ea* are dreptate, spuse el.

Tocmai atunci, intră Diana. Frații Henderson veneau în urma ei. Amândoi arătau devastați – și năuciiți. De parcă n-ar fi putut să înțeleagă cum de li se întâmplase tocmai lor așa ceva. Chris avea ochii înroșiți.

Toată lumea își recăpătă cumpătul la vederea celor doi frați. Se lăsă tăcerea în timp ce se așezau la masă.

Apoi, Faye se întoarse spre Diana. Ochii ei aurii erau ca două flăcări.

— Stai jos, îi ceru pe un ton categoric. Avem de discutat.

— Da, aprobă Diana.

Se așază, iar Faye îi urmă exemplul. După ce puse două cești cu lichid fierbinte în fața fraților Henderson, Laurel făcu la fel. Deborah smuci un scaun și se trânti pe el. Suzan și Melanie stăteau deja jos.

Toate privirile se întoarseră spre Cassie.

Chipurile le erau ciudate. Străine. Cel al lui Laurel, ca de spiriduș, era impenetrabil. Ochii reci și cenușii ai lui Melanie erau mai distanți ca oricând; buzele țuguiate ale lui Suzan erau acum strânse cu putere; ferocitatea lui Deborah abia mai era ținută sub control. Până și expresia în mod obișnuit furișă a lui Sean căpătase o demnitate fără precedent. Chipul Dianei era palid și sumbru.

Ușa de sticlă se deschise, iar Nick pătrunse înăuntru. Fața lui părea rece și frumoasă ca a unei statui, nelăsând să transpară

nimic; se așeză și el la masă, lângă Doug.

Cassie era singura din încăperea rămasă în picioare, îi privi pe toți – membrii Clubului –, iar ei o priviră la rândul lor. Nu era necesar niciun cuvânt. Se întoarse și ieși.

Cassie nu știa încotro se îndrepta. Școala încerca să țină orele, chiar dacă probabil erau mai mulți copii afară decât în clase. Erau pe coridoare, pe scări, învârtindu-se prin preajma intrării principale. Cassie aruncă o privire buimacă spre ceas, după care se îndreptă spre ora ei de fizică. Dacă ar fi vrut, probabil c-ar fi putut s-o sune pe mama ei și să plece acasă, însă nu avea chef să dea ochii cu ea în clipa aceasta. Nu voia decât să pretindă că totul era normal.

În timp ce stătea și lua notițe fără sens, simțea priviri ațintite asupra ei. Avea acea senzație bizară că ar fi fost transportată în timp, cu două săptămâni în urmă, când fusese exclusă din colectiv de Faye. Abia după oră remarcă deosebirea. Colegii tot veneau la ea și murmurau „Ești OK?” sau „Cum te mai simți?”. Arătau stânjeniți – ca și cum n-ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, însă simțeau că ar trebui s-o facă. După ultima oră, avu parte de și mai multe mici vizite: veneau în grupuri de câte doi sau trei, spunându-i „Ne pare rău” sau „Vrem doar să știi că și nouă ne lipsește”.

Adevărul o izbi deodată și aproape că-i veni să rătă de ridicolul situației. Erau mesaje de condoleanțe! Cassie reprezenta acolo Clubul. Toți acești *străini* veneau la ea, fără să-și dea seama că și ea era la fel de străină ca oricare dintre ei.

Așa că, atunci când o majoretă se apropie și-i zise: „O, trebuie să-ți fie tare greu”, Cassie își pierdu cumpătul.

— Dar nici măcar n-o cunoșteam! izbucni ea. N-am vorbit cu ea decât o dată în toată viața mea!

Majoreta se retrase în grabă. După această întâmplare, mesajele de condoleanțe încetară.

Domnișoara Lanning, profesoara de istorie, o conduse pe Cassie acasă cu mașina. Acolo, Cassie ocoli întrebările neliniștite ale mamei sale – se pare că fusese sunată de la școală, să i se explice incidentul – și ieși să se plimbe. Coborî panta abruptă a falezei până pe plaja de sub casa bunicii.

Oceanul nu i se păruse niciodată mai deprimant. Avea o culoare apăsătoare, un argintiu strălucitor, ca a mercurului dintr-un termometru. Cerul, care la început fusese atât de senin, se acoperise între timp de nori și se întuneca tot mai mult pe măsură ce Cassie înainta.

Și tot înainta. Plaja i se păruse unul dintre avantajele de a locui acolo – dar acum, la ce-i mai folosea? Se plimba de una singură.

Pieptul părea că-i explodează. Parcă toate întâmplările cumplite ale zilei ar fi fost închise înăuntrul ei, iar acum se zbăteau să iasă. Însă nu exista cale de ieșire.

Crezuse că să fie o paria în școală era cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Însă senzația că aproape *aparține* de ceva, fiind însă conștientă că nu era așa și nici nu va fi vreodată, era și mai rea. Știa că era egoistă fiindcă se gândea la ea după ceea ce pățise Kori, însă nu se putea stăpâni. Cu toată furia dezorientării și suferința din interior, aproape c-o *invidia* pe Kori. Kori murise, dar tot aparținuse de ceva. Avusese locul ei.

În timp ce Cassie, pe de altă parte, nu se simțise niciodată atât de singură.

Cerul era plumburiu. Oceanul se întindea la nesfârșit dedesubtul lui, chiar și mai întunecat. Privindu-l, Cassie resimți o fascinație stranie și teribilă. Ce-ar fi fost să pornească spre el și să meargă și să tot meargă...

Încetează! Se apostrofă cu îndârjire. Vino-ți în fire.

Da, dar ar fi atât de ușor...

Sigur, și atunci ai fi cu adevărat singură. Singură pe veci, în întuneric. Sună bine, nu-i așa, Cassie?

Tremurând violent, se smulse din mrejele șoaptelor apei cenușii. Picioarele îi erau amortite și reci, iar degetele și le simțea înghețate. Urcă împleticit poteca îngustă, stâncoasă.

În noaptea aceea, trase draperiile, acoperind complet ferestrele, astfel încât să nu mai vadă oceanul sau întunericul de afară. Cu pieptul plin de durere, deschise cutiuța cu bijuterii și scoase bucata de calcedonie.

Nu m-am mai atins de darul tău de ceva vreme. Dar m-am gândit la tine. Orice-aș face, oriunde aș fi, ești prezent undeva, în mintea mea. Și, o, cât mi-aș dori...

Mâna îi tremură în timp ce, închizând ochii, duse piatra la buze. Simți familiara asprime cristalină, răceala pietrei încălzindu-se de la căldura ei. Respirația i se accelerează și îi dădură lacrimile. O, într-o zi, într-o zi, își spuse...

Deodată, buzele i se strâmbară de durere. Un val ca un soi de lavă i se revărsă în piept și aruncă piatra cu toată puterea, în cealaltă

parte a camerei. Se izbi de perete cu un pocnet răsunător și căzu zornăind pe podea.

Într-o zi, nimic! Urlă vocea aceea crudă din interiorul ei. Nu te mai amăgi singură! Pe *el* n-o să-l mai vezi niciodată.

Zăcu în pat, uitându-se fix la întunericul străpuns doar de o mică lampă de veghe de pe peretele opus. Nu putea să plângă. Toate lacrimile i se uscaseră. Însă inima și-o simțea de parcă i-ar fi fost sfâșiată.

Cassie visa oceanul – oceanul întunecat și nemărginit. Corabia era în primejdie – auzea scândurile punții trosnind sub ea. Naufragiau. Și ceva era pierdut... pierdut..

Se trezi dintr-odată, găfâind după aer. A auzit cumva un zgomot?

Încordată, stătu să asculte. Tăcere. Ochii i se luptau să străpungă întunecimea. Lampa de veghe se stinsese.

De ce nu-i trecuse prin minte să se teamă mai devreme? Ce nu fusese în regulă cu ea aseară? Leșise de una singură pe plajă, fără să-și pună măcar pentru o clipă întrebarea dacă nu cumva persoana care o omorâse pe Kori putea să fie prin preajmă, privind, așteptând...

A fost un accident, își zise, deși toate simțurile îi erau acum încordate, în alertă. Ei spusese că, probabil, fusese un accident. Dar inima îi bubuia bezmetică. Avea impresia că zărește luminițe scânteind prin întuneric. Și *simțea*...

O prezență. Ca o umbră în fața ei. O Doamne, chiar *putea* s-o simtă! Era ca o apăsare pe piele, ca o boare de frig. În camera ei se afla ceva.

Ochii ei încercau să distingă ceva în bezna deplină, iar trupul îi tremura de încordare. Oricât de nebunesc ar fi fost, o obseda gândul că, dacă nu se mișcă, dacă nu scoate un sunet, acel ceva n-o va putea găsi.

Dar se înșela.

Auzi un târșăit de pași, înaintând fără întrerupere. Apoi, inconfundabilul scârțăit al unei scânduri.

Venea spre ea.

Deodată, putu să se miște. Inspiră, gata să țipe... și atunci ceva năvăli din întuneric și îi astupă gura.

Într-o clipă, totul se schimbă. Până atunci, totul fusese nemișcat; acum, totul era deplasare amețitoare. Se zbătea, dar fără folos; era

ținută strâns de brațe. Altceva îi prinsese picioarele.

Era rostogolită, iar și iar. Înfășurată în cearșaf. Nu mai putea să facă nicio mișcare. Brațele îi erau captive în sulul de pânză. Încercă să miște picioarele, dar și ele erau imobilizate.

Se simți ridicată. Nu putea să țipe; se îneca. Avea ceva în jurul capului și se sufoca. Și cea mai cumplită dintre toate era tăcerea, acea tăcere deplină, permanentă. Acel ceva care o prinsese era tăcut ca o fantomă.

Ca o fantomă... și acum ea însăși era înfășurată într-un giulgiu. Tot felul de gânduri desperade se involburară prin mintea lui Cassie.

Era scoasă din camera ei. Dusă jos, afară din casă. O ducea afară, ca s-o îngroape.

O invidiasse pe Kori, iar acum urma să i se alătore. O s-o îngroape în pământ sau o s-o arunce în ocean. Înnebunită, încercă să se zbată, însă pânza o strângea mult prea tare.

Nu mai fusese atât de înspăimântată în viața ei.

Cu timpul, violența celui dintâi acces de panică se mai diminueă. Parcă s-ar fi zbatut să iasă dintr-o cămașă de forță — zvrcolelele ei nu făceau decât s-o epuizeze. Și s-o supraîncălzească. Se sufoca și era atât de înfierbântată... măcar dac-ar fi putut să respire...

Gâfâind, Cassie simți cum corpul i se lasă moale. În următoarele minute, se concentrează să inspire suficient aer. Apoi, încetul cu încetul, reîncepu să gândească.

Era purtată pe sus de mai multe persoane, nu doar de una singură. Asta era clar. Brațele și picioarele îi erau imobilizate nu numai de pânza cearșafului, ci și de mâini.

Mâini omenești? Sau... îi veniră în minte tot felul de imagini. Imagini desprinse din filmele de groază. Mâini scheletice, acoperite ici și colo de piele uscată. Mâini întunecate, cu cavitățile unghiilor învinețite de moarte... Mâini mutilate, mâini ieșite din morminte...

O Doamne, te implor... îmi pierd mințile. Te implor, fă să se oprească, altfel mor. Mor de groază. Nimeni nu poate fi atât de înspăimântat și să supraviețuiască.

Însă, până la urmă, nu era atât de simplu să mori. Nu se opri, iar Cassie rămase în viață. Era ca un coșmar, deși știa că nu doarme. Putea să se roage oricât, că tot nu se trezea.

Totul se opri.

Acum nu mai era dusă pe sus: era ținută pe loc. Apoi, o

înclinară... picioarele îi atinseră solul. O puneau pe picioare. Desfășurau cearșaful — simți adierea vântului pe gambe și tivul cămășii de noapte fluturând peste ele. Brațele îi erau libere.

Slăbită, încercă să întindă mâinile, dar ceva o prinse de încheieturi, răsucindu-i-le la spate. Tot nu putea să vadă. Avea ceva pe cap, un fel de glugă. Era cald și-și inspira propriul dioxid de carbon. Se clătină, vru să dea din picioare, să se lupte iar, deși știa că nu avea forța necesară.

Deodată, drept în fața ei se auzi un sunet care schimbă totul.

Era un râs înfundat.

Lent și copios. Amuzat. Dar și cu o tentă neîndurătoare.

Inconfundabil.

Faye.

Până atunci, Cassie crezuse că era înspăimântată. Își închipuise fantome, morți vii veniți s-o tragă în pământ, alături de ei. Însă toate aceste temeri sălbatică și supranaturale nu erau nimic în comparație cu groaza pură care o cuprindea acum.

Într-o singură clipă orbitoare, puse totul cap la cap. Faye o asasinase pe Kori. La fel cum avea s-o asasineze și pe ea.

— Mergi, îi ordonă Faye, iar Cassie se simți împunsă în spate.

Avea mâinile legate. Clătinându-se, făcu un pas.

— Drept înainte, indică Faye.

Cassie mai făcu un pas nesigur, dar un braț o echilibră. Venise dintr-o parte. Prin urmare, Faye nu era singură. Evident că nu: doar n-ar fi putut s-o care doar ca pe Cassie.

Până atunci, nu-și dăduse seama cât de important este să vezi. Era groaznic să fii obligat să mergi așa, tot înainte, spre neant. De unde putea să știe că Faye n-o trimitea spre marginea falezei?

Nu, nu a falezei. Nu erau pe stâncă, erau pe plajă. Cu toate că nu vedea, celelalte simțuri îi reintraseră în funcțiune, fiindcă nu mai era înfășurată în cearșaf. Din stânga ei se auzea vuietul scăzut, ritmic, al valurilor. De foarte aproape. Simțea sub tălpi nisipul sfărâmicios, ușor umed. Vântul care-i sălta cămașa de noapte în jurul pulpelor era rece și proaspăt. Mirosea a sare și a alge.

— Stai.

Cassie se supuse mașinal. Încercă să înghită și descoperi că avea gura cleioasă.

— Faye... izbuti să rostească.

— Taci!

Vocea era tăioasă, lipsită acum de obișnuita lenevie. Ca a unei feline cu ghearele scoase. O subită apăsare în ceafă o făcu să încremenească pe loc — cineva apucase marginea de jos a glugii și o strânsese, în chip de avertisment.

— Nu vorbești până când nu ești întrebată. Nu te miști până când nu ți se spune. Ai înțeles?

Amorțită, Cassie aprobă din cap.

— Acum, fă un pas înainte. Întoarce-te la stânga. Stai. Rămâi exact acolo. Nu scoate un sunet.

Simți niște mâini mișcându-i-se la ceafă. Apoi, o binecuvântată pală de aer rece, în clipa în care gluga fu ridicată. Lumina se năpusti asupra ei, iar Cassie se holba uluită la fantastica scenă din fața ei.

Alb și negru, acesta fu primul ei gând. Totul era cu desăvârșire alb și negru, ca o imagine de la suprafața Lunii.

Dar iată, Luna era drept în fața ei. De un alb pur, abia răsărită, forma o semilună perfectă deasupra oceanului. Apele erau la fel de negre ca și cerul, cu excepția fantomaticii spume albe a valurilor. Iar înaintea ochilor avea o siluetă care părea să strălucească slab.

Diana?

Purta un fel de togă albă și subțire, care-i lăsa brațele dezgolite. Pe unul dintre antebrațe avea o brățară lată de argint, cu o inscripție stranie. Pe frunte purta un soi de diademă înfățișând o semilună cu vârfulurile îndreptate în sus. Părul ei lung, atârănând liber dedesubt, părea țesut din razele lunii.

Într-o mână avea un pumnal.

Cu o claritate cumplită, Cassie își aminti de visul cu mama și bunica intrate în camera ei. Sacrificiu, spusese una dintre ele. De-asta se afla aici? Ca să fie sacrificată?

Ca hipnotizată, privi tăișul pumnalului, care scliffea în lumina lunii. Apoi, își ridică ochii spre chipul Dianei.

N-aș fi crezut niciodată – nu, n-aș fi putut să cred că ai fi în stare s-o ajuți pe Faye să-mi facă una ca asta. Și totuși, ești aici, cu un cuțit. Îl văd bine. Cum să nu-mi cred ochilor?

— Întoarce-te, rosti o voce.

Cassie se supuse.

Pe nisip fusese trasat un cerc mare. Înăuntrul și în afara lui erau lumânări, înfipte direct în nisip. Ceara se topea, scurgându-se pe

plajă. Lumânările erau de toate mărimile și de toate culorile. Unele păreau să fi fost aprinse de mult timp, judecând după cantitatea de ceară care se strânsese în jurul lor și după felul în care se cocârjaseră. Toate flăcările dănțuiau în briza ușoară.

Înăuntrul cercului erau membrii Clubului. Mîntea înfricoșată a lui Cassie înregistrează frânturi de chipuri și nimic mai mult – imagini zărite parcă în lumina unor fulgere. Aceleași fețe care se adunaseră în separeul cantinei, după-amiaza trecută. Mândre. Frumoase. Străine.

Faye se număra printre ele. Se îmbrăcase complet în negru. Și, în timp ce părul Dianei părea țesut din razele lunii, al ei era urzit din întuneric.

Diana trecu pe lângă Cassie și intră în cerc. Deodată, Cassie observă că rotocolul trasat în nisip nu era încheiat. Rămăsese o spărtură spre nord-est, exact în fața tălpilor ei.

Stătea imediat în afara circumferinței.

Uluiți, ochii ei îi căutară pe ai Dianei. Expresia acesteia nu dezvăluia absolut nimic; chipul îi era palid și distant. Inima lui Cassie, care bubuise înfundat până atunci, prinse viteză.

Diana vorbi, cu o voce limpede și melodioasă, însă nu i se adresă lui Cassie.

— Cine o provoacă?

Glasul gutural al lui Faye îi răspunse:

— Eu.

Cassie nu văzu pumnalul până în clipa în care Faye i-l puse la gât. O înțepă ușor, apăsându-i scobitura gâtului, și Cassie făcu ochii mari. Încercă să rămână complet nemișcată. Ochii adormiți, enigmatici, ai lui Faye priveau direct în ai ei. În adâncul lor era un fel de plăcere aprigă și aceeași ardoare pe care o zărise Cassie în clădirea științelor naturii, atunci când Faye o amenințase cu focul.

Faye zâmbi, afișând zâmbetul ei lent, înfiorător, și apăsă mai tare pumnalul pe gâtul lui Cassie.

— Te provoc, i se adresă direct Faye. Dacă exista vreo urmă de teamă în inima ta, mai bine te-ai arunca singură în pumnal decât să mergi mai departe. Ei, cum e, Cassie? Adăugă, coborându-și tonul până la un murmur lenevos, confidențial, care cu greu putea fi auzit de ceilalți. *Există* vreo urmă de teamă în inima ta? Ai grijă cum răspunzi.

Năucită, Cassie nu făcu decât s-o privească fix. Teamă în inima ei? Cum să *nu* existe teamă în inima ei? Făcuseră tot posibilul ca s-o îngrozească... *firește că* exista teamă în inima ei.

Pe urmă, mișcându-și numai ochii, privi spre Diana.

Își aminti de Laurel, de cum se comportase ieri, în separeu, când Faye insinuase că Diana ar fi putut avea legătură cu moartea lui Kori. Laurel păruse derutată pentru o clipă, după care fața i se înseninase și zisese: „Nu mă interesează ce spui tu; n-o să cred niciodată că Diana i-ar fi făcut vreun rău lui Kori.”

Asta însemna credință, se gândi Cassie. Să crezi orice-ar fi. Oare ea avea aceeași credință în Diana?

Da, își zise, continuând să privească în ochii verzi și neclintiți ai Dianei. Da, cred.

Atunci, pot să mă încred în ea orice-ar fi? Îndeajuns cât să nu mă mai tem?

Răspunsul trebuia să vină din interior. Cassie își scormoni mintea, încercând să găsească adevărul. Tot ce se întâmplase în noaptea aceea – cum o luaseră din patul ei, scoțând-o afară și ducând-o până aici, fără nicio explicație, pumnalul, bizareria întregului ceremonial – totul părea să fie rău. Și cineva *chiar* o omorâse pe Kori...

Am încredere în tine, Diana.

Acesta fu răspunsul pe care îl descoperi în adâncul minții. Am încredere în tine. În ciuda tuturor acestor lucruri, oricare ar fi aparențele, eu am încredere în tine.

Se uită din nou la Faye, care avea încă pe chip un mic zâmbet felin. Privind drept în ochii aceia ca mierea, Cassie rosti limpede:

— Continuă. Nu există teamă în inima mea.

Și, chiar în timp ce pronunța cuvintele, simți cum simptomele groazei dispar. Slăbiciunea, buimăceala, bubuiturile inimii. Își îndreptă spinarea, chiar dacă avea încă mâinile legate la spate, iar vârful pumnalului continua să-i apese gâtul.

O văpaie apăru în ochii lui Faye. Ceva ca un respect neîmblânzit. Zâmbetul i se transformă, iar capul se înclină aproape imperceptibil. În clipa imediat următoare, sprâncenele ei negre se înălțară ironic și-i auzi vocea.

— Atunci, pășește înăuntru, o invită ea.

Drept înainte? În ascuțișul pumnalului? Cassie refuză să-și

desprindă ochii din cei aurii aflați în fața ei. Ezită o clipă, după care păși drept înainte.

Lama i se abătu din cale. Cassie simți un firicel umed pe gât în timp ce pumnalul se retrăgea, iar Faye făcea un pas înapoi.

Pe urmă, își coborî privirea. Se afla în interiorul cercului.

Diana luă pumnalul din mâna lui Faye și se duse spre spărtura cercului, în spatele lui Cassie. Trasând în nisip cu vârful cuțitului, uni capetele, încheind circumferința. Cassie avu o stranie senzație de închidere, de ceva care se sigilează. Ca și cum s-ar fi trântit o ușă îndărătul ei. Ca și cum ceea ce se afla în interiorul cercului era complet diferit de orice din afară.

— Vino în centru, o îndemnă Diana.

Cassie încercă să meargă cât mai dreaptă posibil. Acum putea să vadă că toga Dianei era despicață într-o parte tocmai până la șold. Iar pe coapsa ei lungă, bine clădită, se vedea ceva. O jartieră? Așa părea. Ca o bentiță dintre acelea ornamentale, din dantelă și elastic, pe care le poartă miresele, ca să le arunce la momentul potrivit. Numai că asta era făcută din ceva care semăna a piele de căprioară verde, căptușită cu mătase albastră. Avea și o cataramă argintie.

— Întoarce-te, îi porunci Diana.

Cassie spera că șnurul care-i lega încheieturile urma să fie tăiat. Numai că, în loc de asta, simți palme apăsându-i umerii, apoi făcând-o să se învârtă din ce în ce mai repede. O învârteau ca pe un titirez și-o împingeau dintr-o parte în alta, de la unul la altul. Pentru o clipă, o cuprinse din nou panica. Era amețită, dezorientată. Cu mâinile legate, n-ar fi putut să se prindă de nimic, dacă se împiedica și cădea. Iar cuțitul acela era încă pe undeva...

Împacă-te cu situația și gata. Relaxează-te, se sfătui singură. Și, ca prin farmec, teama i se risipi. Se lăsă azvârlită de la unul la altul. Dacă era să cadă, cădea și-atât.

Două brațe o echilibrară, întorcând-o din nou cu fața spre Diana. Respira anevoie și lumea se învârtea în jurul ei, dar se strădui să stea dreaptă.

— Ai fost provocată și ai trecut probele, o informă Diana, iar în ochii ei verzi se citea un mic zâmbet, cu toate că buzele își păstrasera solemnitatea. Acum, ești dispusă să juri?

Să jur? Ce? Cu toate acestea, Cassie încuviință.

— Juri să-i fii credincioasă Cercului? Să nu faci rău nimănui

dintre cei care se află în interiorul lui? Îi vei proteja și-i vei apăra pe aceștia, chiar și cu prețul propriei vieți?

Cassie înghiți în sec. Apoi, încercând să-și mențină vocea sigură, zise:

— Da.

— Juri să nu divulgi nimănui secretele pe care le vei auzi, cu excepția persoanei cuvenite, în cadrul unui cerc pregătit cum se cuvine, ca cel în care ne aflăm acum? Juri să păstrezi aceste secrete față de toți străinii, fie ei prieteni sau dușmani, chiar și cu prețul propriei vieți?

— Da, șopti Cassie.

— Pe apele oceanului, pe lumina lunii, pe propriul tău sânge, astfel juri?

— Da.

— Spune: „Astfel jur.”

— Astfel jur.

— A fost provocată și pusă la încercare și ajurat, rosti Diana, pășind înapoi și adresându-se celorlalți. Iar acum, din moment ce toți cei aflați în Cerc consimt, invoc Puterile, s-o aibă în grijă.

Diana ridică pumnalul deasupra capului, îndreptându-i vârful spre cer. Pe urmă, îl îndreptă, pe rând, spre răsărit, spre ocean, spre miazăzi, apoi spre faleza de la apus și spre miazănoapte. În cele din urmă, arătă eu el spre Cassie. Cuvintele cu care-și însoți gestul îi provocară fiori pe șira spinării:

Pământ și apă, aer și foc,

Priviți-vă fūca din acest loc.

Pe-a lunii beznă și pe-a soarelui lumină,

Înfăptuiască-se voința mea deplină.

Prin provocare, încercare și sacru jurământ,

Fie ca ea să se-alătore Cercului sfânt.

Cu carne și oase, cu viața ei toată,

Cassie devine...

— Dar n-am consimțit *toți*, o întrerupse o voce mâniaoasă. Eu tot nu cred că e de-a noastră. Nu cred că poate să fie vreodată.

12

Diana se răsuci scurt cu fața spre Deborah.

— N-ai voie să întrerupi ritualul!

— Nici n-ar trebui să *fie* un ritual, ripostă Deborah, cu chipul întunecat și arzător.

— Ai consimțit în cadrul întrunirii...

— Am consimțit că trebuie să facem tot posibilul ca să ne întărim. Numai că...

Deborah se întrerupse și se încruntă.

— Numai că unii dintre noi nu au crezut că va trece încercările, tălmăci Faye, zâmbind.

Diana era palidă și furioasă. Diadema părea să o înalțe, așa că arăta mai mare chiar și decât Faye. Razele lunii îi luceau în păr, la fel cum se reflectaseră mai devreme în lama pumnalului.

— Dar a trecut toate încercările, replică ea cu răceală. Iar acum, tu ai întrerupt un ritual – l-ai stricat – în timp ce eu invocam Puterile. Sper că ai un motiv mai întemeiat decât atât.

— Îți dau *eu* un motiv, zise Deborah. Ea nu e în realitate de-a noastră. Mama ei s-a măritat cu un străin.

— Și-atunci, ce vrei? se răsti Diana. Vrei să nu avem niciodată un Cerc adevărat? Știi că trebuie să fim doisprezece pentru orice am vrea să înfăptuim. Ce să facem, să așteptăm până când părinții tăi – sau Hendersonii – mai fac un copil? Noi, ceilalți, nu mai avem ambii părinții în viață. Nu.

Diana se întoarse cu fața spre ceilalți din grup, împrăștiati pe întreaga suprafață a cercului

— Noi suntem ultimii, le zise ea. Ultima generație din Lumea Nouă. Și, dacă nu ne putem închide Cercul, totul se sfârșește aici. Odată cu noi.

Atunci, interveni Melanie. Purta haine obișnuite, având pe deasupra un șal verde-pal, cu franjuri, care părea foarte zdrențuit și fragil, ca și cum ar fi fost foarte vechi.

— Părinții și bunicii noștri asta și-ar dori, zise ea. Ei vor să lăsăm totul să rămână în trecut, așa cum au făcut ei și așa cum au făcut și părinții lor. Nu vor să dezgropăm vechile tradiții și să redeșteptăm Vechile Puteri.

— Le e frică, rosti cu dispreț Deborah.

— S-ar bucura dacă n-am putea să încheiem Cercul, continuă Melanie. Dar ne dorim și *noi* asta? Întrebă, uitându-se la Faye.

— Oamenii pot să realizeze destule și pe cont propriu, murmură calmă Faye.

— Ei, na, interveni Laurel. Nu la fel ca un Cerc adevărat. Doar dacă, adăugă ea, *cineva* ar plănui să intre în posesia Instrumentelor Supreme și să le folosească pe cont propriu.

Faye îi răspunse cu un zâmbet lent, amețitor.

— Nu *eu* sunt cea care caută instrumentele dispărute, rosti ea.

— Discuția a deviat de la subiect, interveni tăios Diana. Întrebarea este: ne dorim sau nu să avem un Cert complet?

— Ne *dorim*, răspunse unul dintre frații Henderson.

Ba nu, Chris, se corectă Cassie. Dintr-odată, putea să-i deosebească. Amândoi frații arătau palizi și încordați în lumina lunii, însă privirea lui Chris era mai puțin sălbatică.

— O să facem orice e necesar ca să descoperim cine a omorât-o pe Kori, încheie Chris.

— După care ne vom ocupa de ei, completă Doug, gesticulând ca și cum ar fi înjunghiat pe cineva.

— Atunci, avem nevoie de un Cerc complet, concluzionă Melanie. O a douăsprezecea persoană și o a șaptea fată. Cassie îndeplinește ambele condiții.

— Și a trecut testele, repetă Diana. Mama ei a fost de-a noastră. A plecat, e drept, dar acum s-a întors. Și ne-a adus-o pe fiica ei tocmai când aveam nevoie de ea. Exact când aveam nevoie de ea.

Încăpățânarea încă persista în ochii lui Deborah.

— Dar cine garantează că poate măcar să folosească Puterile? insistă ea.

— Eu, răspunse neclintită Diana. Simt asta în ea.

— Și eu, o susținu pe neașteptate Faye. Deborah se întoarse să se holbeze la ea, iar Faye îi adresă un zâmbet ingenuu. Aș spune că e capabilă să invoce Pământul și Focul, cel puțin, continuă ea pe un ton înnebunitor de blajin. E posibil chiar să dea dovadă de destul talent.

Și de ce, se miră năucită Cassie, i se zbârliseră firele de păr de la ceafă la auzul acestor cuvinte?

Diana se încruntă în timp ce o cerceta pe Faye din priviri. Apoi însă, se întoarse spre Deborah.

— E un răspuns satisfăcător pentru obiecția ta?

O clipă de suspans. După aceea, Deborah încuviință ursuză și se retrase la locul ei.

— Atunci, zise Diana pe un ton liniștit și prevenitor, sub care părea să se ascundă o furie rece ca gheața, am putea, vă rog, să încheiem?

Se retraseră cu toții, în timp ce ea își relua poziția, încă o dată, înălță pumnalul spre cer, îndreptându-l apoi spre cele patru puncte cardinale și, în cele din urmă, spre Cassie. Încă o dată, rosti cuvintele acelea care-i dădeau lui Cassie fiori pe șira spinării, însă de data aceasta le duse la bun sfârșit, fără să mai fie întreruptă.

*Pământ și apă, aer și foc,
Priviți-vă fuica din acest loc.
Pe-a lunii beznă și pe-a soarelui lumină,
Înfăptuiască-se voința mea deplină.*

*Prin provocare, încercare și sacru jurământ,
Fie ca ea să se-alăture Cercului sfânt.
Cu carne și oase, cu viața ei toată,
Cassie devine a noastră pe dată.*

— Asta e, rosti încetișor Laurel din spatele lui Cassie. Acum ești în Club.

În Club. Sunt în Club. Cassie înțelese, simțindu-se cuprinsă de o veselie de nestăpânit, că nimic nu avea să mai fie ca înainte.

— Cassie.

Diana își deschise colierul din argint de la gât. Privirea lui Cassie fu atrasă de pandantivul cu semilună. Era la fel ca cea de pe diademă, observă Cassie... și ca tatuajul lui Deborah.

— E un simbol, îi zise Diana, potrivit-i lăntișorul pe după gât, al calității tale de membră a Cercului.

Apoi, o strânse în brațe. Nu era un gest spontan – avea mai degrabă un aer ritual. Pe urmă, o făcu pe Cassie să se întorcă spre ceilalți și zise:

— Puterile au acceptat-o. Eu am acceptat-o. Acum, va trebui s-o acceptați cu toții.

Laurel fu prima care se apropie. Fața îi era în continuare serioasă,

însă în adâncul ochilor ei căprui se zăreau o căldură și o prietenie autentice. O îmbrățișă pe Cassie, după care o sărută ușor pe obraz.

— Mă bucur că ești printre noi, îi șopti, apoi se retrase, părul ei lung, șaten-deschis, fluturând ușor în adierea brizei.

— Mulțumesc, îi răspuse Cassie, tot în șoaptă.

Urmă Melanie. Îmbrățișarea ei fu mai protocolară, iar ochii ei cenușii, reci și inteligenți, încă o mai intimidau pe Cassie. Dar atunci când zise „Bun venit în Club”, se vedea că o spune cu toată sinceritatea.

Spre deosebire de restul, Deborah era tot încruntată atunci când se apropie și o strânse în brațe pe Cassie de parcă ar fi vrut să-i frângă o coastă, două. Nu rosti niciun cuvânt.

Sean sosi în grabă, părând nerăbdător. Îmbrățișarea lui fu puțin cam prea lungă și prea apropiată pentru gustul lui Cassie, care se văzu nevoită, până la urmă, să se desprindă. Sean îi zise „Mă bucur că ești printre noi” cu privirea ațintită pe cămașa ei de noapte, într-un fel care o făcu pe Cassie să-și dorească să fi fost din flanel, nu dintr-un bumbac subțire.

— Îmi dau seama, bombăni încet în timp ce el se retrăgea, iar Diana, care se afla alături, își mușcă buza.

În condiții normale, cu frații Henderson ar fi putut să iasă și mai rău. În noaptea aceea însă, nu părea să le pese dacă strângeau în brațe o fată sau o bucată de lemn. O îmbrățișară cu gesturi mecanice, după care se întoarseră la locurile lor, cu priviri furioase, îndepărtate.

Și apoi veni rândul lui Nick.

Cassie simți ceva strângându-se înăuntrul ei. Nu că ar fi fost atrasă de el, nu tocmai, dar... nu-și putu stăpâni un ușor tremur interior în clipa în care-și ridică privirea spre el. Era atât de chipeș, iar răceala care-l înconjura, ca un strat subțire de gheață întunecată, părea să-l facă și mai atrăgător. Stătuse deoparte și urmărise întreaga ceremonie din noaptea aceea cu atâta detașare, de parcă nimic nu l-ar fi afectat.

Până și îmbrățișarea lui fu una neangajată. Asexuată. Ca și cum executa gesturile în timp ce se gândea la altceva. Totuși, brațele îi erau puternice – păi, sigur, se gândi Cassie. Orice băiat care avea un... aranjament... cu Faye trebuia să fie puternic.

Suzan mirosea a parfum și, când o sărută pe obraz, Cassie fu

convinsă că-i lăsase și o urmă de ruj de culoarea cireșelor. S-o îmbrățișezi era ca și cum ai strânge în brațe o pernă parfumată.

În cele din urmă, apăru și Faye. Ochiul ei cu pleoape grele sclipeau enigmatic, de parcă ar fi fost conștientă de stânjeneala lui Cassie și o savura. În schimb, Cassie nu putea să observe decât statura lui Faye și cât de mult și-ar fi dorit s-o rupă la fugă. Avea convingerea infricoșătoare că Faye urma să facă un lucru îngrozitor...

Însă Faye doar murmură, în timp ce se retrăgea:

— Așadar, șoricelul alb e mai tare decât părea. Aș fi pus pariu că nici măcar n-o să rezști până la capătul ceremoniei.

— Nu-s sigură c-am făcut-o, murmură Cassie.

Își dorea cu disperare să se așeze și să-și poată aduna gândurile. Se întâmplaseră atât de multe lucruri și atât de repede... Însă acum era în Club. Până și Faye o acceptase. Iar faptul acesta nu mai putea fi schimbat.

— Foarte bine, rosti încet Diana. Gata cu ritualul de inițiere. În mod normal, după așa ceva, ar fi urmat o petrecere, dar... Privi spre Cassie și-și ridică brațele. Cassie îi făcu semn că înțelege. Într-o astfel de noapte, o petrecere nici că putea să fie mai nepotrivită. Prin urmare, continuă Diana, cred că ar trebui să dizolvăm oficial Cercul și să ținem o întrunire obișnuită. Așa, am putea s-o punem la curent pe Cassie cu ce trebuie să știe.

Ceilalți încuviințară și răsufară ușurați. Diana culese o mână de nisip, pe care-l presără peste linia trasată pe plajă. Ceilalți îi urmară exemplul, fiecare presărând câte o mână de nisip și netezindu-l până când conturul cercului se estompă, apoi se șterse de-a binelea. Se așezară printre lumânările încă aprinse, unii pe nisip, iar alții, pe colțuri de stânci. Nick rămase în picioare, cu o țigară în gură.

Diana așteptă până când se lăsă liniștea și-și îndreptară privirile spre ea, după care se întoarse spre Cassie. Avea o expresie solemnă, iar ochii ei verzi erau serioși.

— Acum, că ești de-a noastră, începu ea cu simplitate, cred că a venit vremea să-ți dezvăluim ce anume suntem.

Lui Cassie i se tăie respirația. Se întâmplaseră atâtea lucruri ciudate de când sosise în New Salem, iar acum urmau să-i fie explicate. Însă nu mai era convinsă că e nevoie să i se spună. Încă de când o aduseseră aici, în noaptea aceasta, tot felul de fapte își căpătaseră locul potrivit în mintea ei. O sută de mici ciudățenii pe

care le observase în legătură cu New Salem, o sută de mici mistere pe care nu putuse să le dezlege. Cumva, creierul ei începuse să le pună cap la cap, iar acum...

Privi chipurile din jurul ei, luminate de lună și de lumânările pâlpâitoare.

— Eu cred, începu ea pe un ton târăgănat, că știu deja. Sinceritatea o constrânse să adauge: Cel puțin parțial.

— A, da? Făcu Faye, ridicând din sprâncene. Atunci, de ce nu *ne* spui *tu*?

Cassie se uită la Diana, care aprobă din cap.

— Ei bine, în primul rând, zise ea încet, știu că nu e vorba despre Clubul Mickey Mouse.

Se auziră râsete înfundate.

— Ai face bine s-o crezi, bombăni Deborah. Și nu suntem nici Clubul Cercetașelor.

— Știu... Cassie făcu o pauză. Știu că puteți să aprindeți focul fără chibrituri. Și că nu folosiți granatul doar în salate.

Faye își examină manichiura, cu o înfățișare inocentă, iar Laurel zâmbi deplorabil.

— Știu că puteți să faceți lucrurile neînsuflețite să se miște.

De data aceasta, Faye fu cea care zâmbi. Deborah și Suzan schimbară priviri superioare, iar Suzan chiar murmură:

— Sssssss...

— Știu că toată lumea de la școală se teme de voi, până și adulții. Se tem de oricine locuiește pe strada Crowhaven.

— Și-o să se teamă și mai și, interveni Doug Henderson.

— Știu că vă folosiți de pietre pentru îndepărtarea petelor...

— De cristale, o corectă Diana.

— ... și că puneți și altceva în fierturi în afară de frunze de ceai. Și mai știu... Cassie înghiți în sec, apoi continuă cu precauție: ... că puteți să împingeți pe cineva fără să-l atingeți și să-l faceți să cadă.

După această replică, se așternu tăcerea. Câțiva o priviră pe Faye. La rândul ei, Faye își înălță bărbia și miji ochii spre ocean.

— Ai dreptate, confirmă Diana. Ai învățat multe doar privind-ne... iar noi am fost cam delăsători în privința măsurilor de siguranță. Dar cred că ar trebui să ascuți întreaga poveste, de la începutul ei.

— I-o spun *eu*, interveni Faye. Și, când Diana îi aruncă o privire

plină de îndoială, adăugă: De ce nu? Îmi plac poveștile bune. Iar pe asta sunt sigură că o cunosc.

— Foarte bine, acceptă Diana. Dar ai putea, te rog, să te limitezi la esențial? Știu eu cum sunt poveștile tale, Faye.

— Categorie, căzu de acord Faye, binevoitoare. Acum, ia să vedem, de unde ar trebui să încep?

Se gândi pentru o clipă, înclinându-și capul într-o parte, după care zâmbi.

— A fost odată ca niciodată, începu ea, un mic și pitoresc târgușor numit Salem. Și el era plin ochi cu mici și pitorești puritani: americani get-beget, truiditori, onești, viteji și dintr-o bucată...

— Faye...

— Întocmai ca unele persoane de pe-aici, pe care le știu eu, continuă Faye, netulburată de întrerupere.

Se ridică în picioare, azvârlindu-și superba coamă pe spate, savurând evident faptul că era în centrul atenției. Oceanul, cu nesfârșitele lui valuri spărgându-se de mal, alcătuiă un fundal perfect când ea începu să patruleze înainte și-napoi, cu bluza ei neagră din mătase alunecând suficient cât să-i dezgolească unul dintre umeri.

— Puritanii aceștia nutreau mici gânduri pure – cel puțin, majoritatea dintre ei. Câțiva *poate* că nu erau prea fericiți cu plictisitoarele lor mici existențe puritane, numai muncă, fără distracții, îmbrăcați până *aici* – arată spre gât – și cu șase ore de slujbă la biserică duminica...

— Faye, o apostrofă Diana.

Faye n-o luă în seamă.

— Și cu *vecinii*, preciză ea. Cu toți vecinii aceia care te urmăreau, te bârfeau, te *supravegheau*, ca să se asigure că nu ai un nasture în plus la rochie sau că nu zâmbești în drum spre întrunire. Pe atunci, trebuia să dai dovadă de umilință, să privești în jos și să faci ce ți se spune, fără să pui întrebări. În orice caz, asta dacă erai fată. Nici măcar nu ți se permitea să te joci cu păpușile, din cauză că erau lucruri diavolești.

Cassie, fascinată fără voia ei, o privi pe Faye cum se plimba de colo-colo, și asta o duse iarăși cu gândul la felinele din junglă. La cele închise în cuști. Dacă Faye ar fi trăit în vremurile acelea, ar fi

dat mari bătăi de cap.

— Și poate că unele dintre fetele acelea tinere nu erau chiar atât de fericite, continuă Faye. Cine știe? Dar, în orice caz, într-o iarnă, câteva dintre ele s-au strâns laolaltă să ghicească viitorul. N-ar fi trebuit să facă așa ceva, desigur. Era *păcat*. Dar ele au făcut-o oricum. Una dintre ele avea o sclavă provenită din Indiile de Vest, care se pricepea la ghicit. Asta le-a ajutat să treacă mai ușor de lungile și anostele seri de iarnă.

Aruncă o privire piezișă spre Nick pe sub genele ei negre, vrând parcă să-i transmită că ea ar fi avut o propunere mai bună în acest sens.

— Totuși, așa ceva le rodea bieteles lor cugete de mici puritane, urmă Faye, părând întristată. Se simțeau *vinovate*. Și, până la urmă, una dintre ele a cedat nervos. S-a îmbolnăvit, a început să delireze și a mărturisit. Atunci, secretul a ieșit la iveală. Și toate celelalte tinere au intrat în colimator. În zilele acelea, nu era *indicat* să fii prinsă făcându-ți de cap cu supranaturalul. Adulților nu le *plăcea*. Așa că sărmanele mici puritane trebuiau să arate cu degetul spre altcineva.

Faye își ridică un deget lung, subțire și ascuțit, cu unghia stacojie, rotindu-l încet spre toți cei așezați, ca pe țeava unei arme. Se opri în dreptul lui Cassie.

Cassie se uită la deget, apoi în ochii lui Faye.

— Zis și făcut, rosti Faye pe un ton glumeț, retrăgându-și degetul ca și cum ar fi vârat o spadă în teacă, după care-și relua povestirea. Au arătat spre sclava din Indiile de Vest, iar apoi spre câteva bătrâne de care nu le plăcea. Femei cu o reputație proastă prin târgușor. Iar atunci când au făcut-o, au spus...

Se opri, pentru efectul dramatic, și-și întoarse fața spre luna de pe cer. Apoi, se uită iar la Cassie.

— Au spus... *vrăjitoare*.

Întregul grup fu străbătut parcă de un val de agitație, de amuzament amar, de exasperare. Capete se clătinau, dezgustate. Cassie își simți părul de la ceafă zbârlindu-se.

— Și știți ceva?

Faye își măsură auditoriul cu privirea, vrăjindu-i pe toți. Apoi, zâmbi lent și șopti:

— A funcționat. Nimeni nu le-a mai învinuit pentru micile lor

jocuri de-a ghicitul. Toată lumea era prea ocupată să le vâneze pe *vrăjitoarele* din mijlocul lor. Singura problemă, continuă Faye, ridicându-și acum cu dispreț sprâncenele negre, era că puritanii aceia nu erau în stare să recunoască o vrăjitoare nici dacă se împiedicau de una. Ei căutau femei mai extravagante, prea independente sau... bogate. Vräjitoarele condamnate erau deposedate de bunurile lumești, așa că acuzarea acestora putea să constituie o afacere destul de *profitabilă*. Însă, în tot acest timp, veritabilele vrăjitoare erau chiar acolo, exact sub nasurile lor. Pentru că, vedeți voi, adăugă încetișor Faye, existau într-adevăr vrăjitoare în Salem. Nu sărmanele femei – și sărmanii bărbați – care au fost acuzate. N-au nimerit-o nici măcar pe *una* dintre ele. Dar vrăjitoarele erau acolo, iar lor nu le plăcea ce se petrecea. Loviturile se apropiau cam mult de țintă. Câteva dintre ele au încercat chiar să pună capăt proceselor de vrăjitorie – dar prin asta nu reușeau decât să stârnească bănuielile. Era prea periculos până și să fii prieten cu vreunul dintre acuzați.

Se opri și se așternu tăcerea. Fețele din jurul lui Cassie nu mai erau amuzate, ci reci și furioase. Ca și cum povestea le-ar fi reverberat în oase; nu o istorie încețoșată din vremuri de mult apuse, ci un avertisment actual.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă în cele din urmă Cassie, cu o voce subjugată.

— Cu cele acuzate de vrăjitorie? Au murit. Cel puțin, cele ghinioniste, care n-au vrut să mărturisească. Nouăsprezece dintre ele au fost spânzurate înainte ca guvernatorul să pună capăt măcelului. Ultima execuție publică a avut loc acum exact trei sute de ani: pe 22 septembrie, echinocțiul de toamnă al anului 1692. Nu, sărmanele acuzate de vrăjitorie n-au prea avut noroc. În schimb, adevăratele vrăjitoare... ei bine...

Faye zâmbi.

— Adevăratele vrăjitoare au dispărut. Cu discreție, firește. După ce s-a potolit zarva. Și-au făcut bagajele în liniște și s-au mutat mai la nord, unde și-au întemeiat propriul târgușor, în care nimeni nu mai putea să le arate cu degetul, fiindcă toată lumea era la fel. Iar târgușorul a fost botezat...

Privi din nou spre Cassie.

— New Salem, completă Cassie. În minte, vedea efigia de pe

clădirea liceului. Întemeiat în 1693, adăugă încetișor.

— Da. La numai un an după încheierea proceselor. Ei bine, așa a fost întemeiat orașelul nostru. Doar din cele douăsprezece membre ale aceluiași sabat și din familiile lor. Noi – Faye gesticulă cu grație spre toți cei din grup – suntem ceea ce a mai rămas din descendenții acelor douăsprezece familii. Singurii lor descendenți. În timp ce restul plebei pe care-o vezi prin școală și prin oraș...

— Cum ar fi Sally Waltman, interveni Deborah.

— ... descinde din servitori. *Personalul ajutător*, se corectă cu dulceață Faye. Sau din străini răătăciți prin zonă, cărora li s-a permis să se stabilească aici. Însă acele douăsprezece case de pe strada Crowhaven sunt casele familiilor întemeietoare. Ale familiilor noastre. S-au căsătorit între ei și și-au păstrat sângele pur – majoritatea, în orice caz. Și, în cele din urmă, ne-au adus pe lume pe noi.

— Trebuie să înțelegi, zise încet Diana, care stătea lângă Cassie, că o parte din ce-ai auzit de la Faye e pură speculație. Noi nu știm ce anume a provocat de fapt vânătoarea de vrăjitoare din 1692. În schimb, *știm* ce s-a întâmplat cu strămoșii noștri, fiindcă suntem în posesia jurnalelor lor, a vechilor lor însemnări, a cărților lor cu descănțece. A Cărților Umbrelor.

Se întoarse și luă ceva de pe plajă, iar Cassie recunoscuse cartea pe care o văzuse pe băncuța de la fereastră, în ziua în care Diana îi curățase puloverul.

— Asta, zise Diana, ridicând cartea, a fost a stră-stră-bunicii mele. Ea a primit-o de la mama ei, care a primit-o de la mama ei și așa mai departe. Fiecare dintre ele a scris câte ceva în ea, și-au însemnat farmecele pe care le făceau, ritualurile, evenimentele importante din viețile lor. Fiecare dintre ele a transmis cartea generației următoare.

— În orice caz, până pe vremea străbunicilor noastre, preciză Deborah. Până acum optzeci, poate nouăzeci de ani. *Ele* au hotărât că toată povestea e mult prea înfricoșătoare.

— Prea *păcătoasă*, preciză Faye, cu ochii ei aurii sclipind.

— Ele au ascuns cărțile și au încercat să dea uitării vechile cunoștințe, reluă Diana. Și-au învățat copiii că nu e bine să fie diferit. Au încercat să se comporte normal, să fie la fel ca străinii.

— Au *greșiți* exclamă Chris. Se aplecă în față, strângând din dinți

și având chipul marcat de suferință. Noi nu putem să fim la fel ca ei. Kori știa asta. Ea...

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Gata, Chris, îl liniști cu blândețe Laurel. Știm asta.

Sean interveni nerăbdător, umflându-și pieptul firav

— Ele au ascuns lucrurile vechi, dar noi le-am găsit, zise el. Noi n-am fi acceptat un răspuns negativ.

Nu, *noi* nu, rosti Melanie, aruncându-i o privire amuzată. Sigur, unii dintre noi erau ocupați să se joace de-a Batman în vreme ce cei mai mari redescopereau moștenirea de drept.

Iar unii dintre noi au avut un pic mai mult talent din naștere decât alții, adăugă Faye. Își răsfirea degetele, admirându-și unghiile lungi și roșii. Un pic mai mult... fler... în privința invocării Puterilor.

— Așa este, confirmă Laurel, ridicând din sprâncene și apoi aruncându-i Dianei o privire plină de semnificații. *Unii* dintre noi.

— Cu toții avem talent, interveni Diana. Am început să-l descoperim când eram foarte mici: practic, din fașă. Nici măcar părinții noștri n-au putut să treacă asta cu vederea. O vreme, chiar au încercat să ne împiedice să ni-l folosim, însă, până la urmă, cei mai mulți s-au dat bătuți.

— Unii dintre ei chiar ne ajută, adăugă Diana. Cum e cazul bunicii mele. Însă aflăm ce ne trebuie tot din vechile cărți.

Cassie se gândi la bunica ei. Oare ea încercase s-o ajute? Da, era convinsă că da.

— Sau din propria minte, adăugă Doug. Fața i se destinse într-un zâmbet impetuos și frumos, semănând din nou, pentru o clipă, cu băiatul care gonise cu rolele pe coridoare. Instinctul, înțelegi? Instinctul pur. *Primar*.

— Părinții noștri urăsc asta, spuse Suzan. Tata e de părere că o să avem parte de necazuri cu străinii. El zice că străinii vor pune mâna pe noi.

Dinții albi ai lui Doug sclipiră în lumina lunii.

— Ba noi o să punem mâna pe ei, ripostă el.

— Ei nu înțeleg, răspunse cu delicatețe Diana. Nici măcar toți cei din rândul nostru nu-și dau seama că Puterile pot fi folosite în scopuri bune. Însă noi putem să invocăm Puterile și *noi* știm. Asta contează de fapt.

Laurel încuviință.

— Bunica zice că vor exista mereu străini care să ne urască. Și că nu putem face altceva decât să-i evităm.

Deodată, lui Cassie îi răsări în minte imaginea directorului, ținând cu două degete păpușa spânzurată, de poalele rochiei. „Ce ingenios”, zisese el. Păi, nu era de mirare... dacă el o credea deja de-ale lor. Apoi, îi veni un alt gând.

— Adică, până și adulții știu ce sunteți... ce suntem *noi*? Adulții străini?

— Numai cei de pe-aici, îi răspunse Diana. Cei care au crescut pe insulă. Au știut de sute de ani, dar au păstrat întotdeauna tăcerea. Dacă vor să trăiască în continuare aici, trebuie s-o facă. Pur și simplu, așa merg lucrurile.

— În ultimele câteva generații, relațiile dintre ai noștri și străini au fost foarte bune, zise Melanie. În orice caz, asta susțin bunicii noștri. Acum însă, am tulburat apele. E posibil ca străinii să nu păstreze tăcerea la infinit. E posibil să încerce cumva să ne oprească...

— Posibil? Au făcut-o deja! Exclamă Deborah. Tu ce crezi că i s-a întâmplat lui Kori?

Deodată, mai multe voci se ridicară, producând hărmălaie, fiindcă frații Henderson, Sean, Suzan și Deborah izbucniră, fiecare cu propriile argumente. Diana ridică un braț.

— Ajunge! Nu e acum momentul, declară ea. Ce i s-a întâmplat lui Kori este una dintre problemele pe care urmează să le rezolve Cercul nostru. Acum, că l-am completat, ar trebui să fim capabili de așa ceva. Dar nu în noaptea asta. Și, atât timp cât eu sunt conducătoarea...

— *Provizorie*. Până în noiembrie, interveni Faye, pe un ton tăios.

— Atât timp cât eu sunt conducătoarea *provizorie*, vom acționa doar când voi hotărî eu și nu ne vom pripi cu concluziile. Bine?

Diana îi privi pe rând. Unele chipuri erau opace, inexpresive; altele, ca cel al lui Deborah, afișau o ostilitate fățișă. Însă cei mai mulți încuviințară sau își dădură altminteri consimțământul.

— Foarte bine. Noaptea asta e dedicată inițierii lui Cassie, zise, întorcându-se spre ea. Ai vreo întrebare?

— Păi...

Cassie avea sâcâitoarea senzație că *trebuia* să pună o întrebare, una importantă, dar nu reușea să-și dea seama care anume.

— Băieții din Cerc... lor cum le spuneți? Adică, magicieni sau vraci sau cum?

— Nu, răspunse Diana. „Magician” e un cuvânt vechi, desemnând un bărbat înțelept care, de obicei, lucrează de unul singur. Iar „vraci” provine dintr-un cuvânt cu semnificația de trădător, amăgitor. „Vrăjitoare” e termenul adecvat pentru noi toți, chiar și pentru băieți. Altceva?

Cassie clătină din cap.

— Bine, atunci, luă cuvântul Faye. Acum, că ne-ai ascultat povestea, avem și noi să-ți punem o singură întrebare. O fixă pe Cassie cu privirea și, schițând o jumătate de zâmbet ciudat, rosti pe un ton dulceag, prefăcut: Ai de gând să fii o vrăjitoare bună sau una rea?

13

Foarte nostim, își zise Cassie. Dar, în realitate, nu era deloc nostim. Pricepu că întrebarea lui Faye era extrem de serioasă. Cumva, nu și-o închipuia pe Faye dorindu-și să folosească Puterile – oricare ar fi fost acestea – în favoarea binelui în timp ce pe Diana n-o vedea capabilă să le folosească altminteri.

— Mai are cineva ceva de spus? Întrebări, comentarii, probleme de-ale clubului? Diana îi privi pe rând pe toți cei din grup. Atunci, declar întrunirea încheiată. Puteți să plecați sau să rămâneți, cum doriți. Vom mai ține o întrunire mâine după-amiază, în care o vom comemora pe Kori și vom discuta un plan de acțiune.

Se produse un murmur general în timp ce membrii Clubului se ridicau, întorcându-se unii spre alții. Tensiunea electrică de până atunci, care menținuse unitatea grupului, se risipi, însă sfârșitul se lăsa încă așteptat, de parcă nimeni n-ar fi vrut să plece.

Suzan se duse în spatele unei stânci și luă de-acolo câteva baxuri cu sucuri dietetice. Laurel se strecură cu promptitudine după o alta și reveni cu un termos încăpător.

— E ceai de măceșe, anunță, turnând într-o ceașcă lichidul aromat, roșu-închis, și zâmbindu-i lui Cassie. Fără pic de frunze de ceai, dar o să te încălzească și, poate, o să te facă să te simți mai bine. Are efect calmant și purificator.

— Mersi, zise Cassie, acceptând recunoscătoare ceașca.

I se învârtea capul. Supraîncărcare cu informații, își zise.

Sunt o vrăjitoare, se gândi apoi, mirându-se. În orice caz, măcar pe jumătate. Iar mama și bunica... sunt amândouă vrăjitoare, prin naștere. Era o noțiune bizară și aproape imposibil de acceptat.

Mai luă o înghițitură din ceaiul fierbinte și dulce, tremurând fără să vrea.

— Poftim, îi zise Melanie, scoțându-și șalul verde-pal și punându-l pe umerii lui Cassie. Noi suntem obișnuite cu frigul; tu, nu. Dacă vrei, putem să aprindem un foc.

— Nu, îmi ajunge șalul, răspunse Cassie, strângându-și picioarele goale sub ea. E superb... e foarte vechi?

— A fost al străbunicii străbunicii mele... dacă-ți vine să crezi așa ceva, răspunse Melanie. De obicei, pentru Cercuri ne îmbrăcăm mai neobișnuit: putem să purtăm orice avem chef, iar uneori devine

chiar scandalos. Dar în noaptea asta...

— Da, zise Cassie, dând aprobator din cap.

Melanie e mai drăguță decât de obicei, se gândi. Se comportă aproape ca Laurel sau ca Diana. Ideea o nedumeri pentru o clipă, după care înțelese.

Sunt de-a lor acum, își zise și, pentru prima oară, înțelese pe deplin ce însemna asta. Nu mai sunt o cățelușă culeasă de pe stradă. Sunt membră cu drepturi depline a Cercului.

Resimți din nou în sânge clocotul entuziasmului, al euforiei. Și mai era o senzație mai profundă, aceea de recunoaștere. Ca și cum ceva din adâncul ei ar fi aprobat, spunând: *Da, am știut asta tot timpul.*

O privi pe Melanie cum soarbe tăcută din ceai și pe Laurel îndreptând o lumânare roz, care se aplecase într-o parte. Pe urmă, o privi pe Diana, care stătea în picioare, ceva mai încolo, împreună cu frații Henderson: trei capete blonde, strânse laolaltă. Diana părea să nu se sinchisească de faptul că purta toga albă, subțire, și bijuteriile acelea sofisticate. Pentru ea, părea o costumație firească.

Lumea mea, își zise Cassie. Senzația aceea bruscă de apartenență – de iubire – era atât de intensă, încât îi dădură lacrimile. Apoi, se uită la Deborah și la Suzan, care erau adâncite într-o conversație, și la Faye, care asculta cu un zâmbet blajin monologul surescitat al lui Sean, și la Nick, care fixa cu privirea oceanul, tăcut, ținând în mână o cutie care nu conținea suc.

Chiar și ei, își zise. Era dispusă să încerce să se înțeleagă cu toți ceilalți membri, cu toți de același sânge cu ea. Până și cu cei care încercaseră s-o lase pe afară.

Își întoarse iar privirea spre Laurel, descoperind că fata subțirică și șatenă o urmărea cu o un zâmbet înțeleghător.

— Cam multe de absorbit dintr-odată, îi zise Laurel pe un ton cunoscător.

— Da. Dar, în același timp, e și captivant.

Laurel zâmbi.

— Așadar, acum, că ești vrăjitoare, ce vei face prima dată?

Cassie izbucni în râs, simțindu-se ca și cum ar fi fost beată. Puterea, se gândi. E atât de multă Putere aici... iar acum pot s-o cuprind. Clătină din cap și-și ridică mâna în care nu ținea ceașca de ceai.

— Dar ce *putem* să facem? întrebă ea. Adică, ce fel de lucruri? Laurel și Melanie schimbară o privire.

— În mare, cam orice, îi răspunse Melanie. Luă cartea pe care i-o arătase Diana mai devreme și o răsfoi, prezentându-i lui Cassie mai multe pagini. Erau îngălbenite și fragile, acoperite de un scris înghesuit, ilizibil. Dar mai cuprindeau și bilețele adezive de culoare roz și marcaje cu benzi de plastic. Pe aproape fiecare pagină exista câte unul, unele având chiar mai multe. Asta e prima Carte a Umbrelor de care am reușit să facem rost, îi explică Melanie. Lucrăm la ea de circa cinci ani, descifrând descântecele și transcriindu-le în limbajul modern. Eu mă folosesc chiar și de computer, pentru referințe încrucișate.

— Ca un fel de Discheta Umbrelor, glumi Cassie.

Laurel zâmbi.

— Exact. Și e ciudat, știi, dar, de îndată ce începi să înveți descântece și ritualuri, parcă se trezește ceva în tine... și ajungi să le crezi pe ale tale.

— Instinctul, murmură Cassie.

— Exact, confirmă Laurel. Îl avem cu toții; unii, mai mult decât alții. Iar câțiva dintre noi se pricep mai bine decât ceilalți la unele lucruri, cum ar fi invocarea diferitelor Puteri. Eu lucrez cel mai bine cu Pământul, preciză, luând o mână de nisip și lăsându-l să i se scurgă printre degete.

— Ai trei încercări să ghicești la ce se pricepe Faye cel mai bine, rosti sec Melanie.

— Dar, oricum, ca să-ți răspund la întrebare, putem să facem o grămadă de lucruri, continuă Laurel. Totul depinde de propriile preferințe. Farmece de protecție, de apărare...

— De atac, interveni Melanie, aruncându-le o privire lui Deborah și Suzan.

— ... diverse vrăji mărunte, cum ar fi aprinderea focului... Cât despre cele importante, ca... în fine, o să afli. Farmece pentru leac și pentru găsierea unor lucruri... preziceri, divinații... Elixire de dragoste... Zâmbi, văzând-o pe Cassie că-și ridică iute privirea. Te-ar interesa așa ceva?

— A, puțin, poate, răspunse Cassie, îmbujorându-se.

Doamne, cât și-ar fi dorit să-și poată măcar aduna gândurile! Încă avea acea senzație sâcăitoare că-i scăpase ceva, un lucru

evident, dar pe care-l trecuse cu vederea, și trebuia neapărat să întrebe. Dar ce?

— Există o serie de controverse cu privire la aspectul etic al elixirelor și al farmecelor de dragoste, preciză Melanie, cu o expresie nu într-un totu a aprobatoare în ochii ei cenușii. Unii consideră că reprezintă o violare a libertății individuale, știi? Iar un farmec greșit se poate întoarce întreit asupra persoanei care-l aruncă. Unii cred că nu merită riscul.

— Iar alții, adăugă Laurel, mimând solemnitătea și cu ochii căprui sclipindu-i, susțin că în dragoste și în război e permis orice. Dacă înțelegi la ce mă refer.

Cassie își mușcă buza. Oricât s-ar fi străduit să se concentreze asupra gândului aceluia tulburător și săcâitor, mereu apărea un altul, care i-l alunga din minte. Sau nu atât un gând, cât o *speranță*, întrevederea unei posibilități.

Elixire pentru dragoste. Și găsierea unor lucruri. Ceva care să-l găsească pe *el* și să i-l aducă. Oare chiar exista o astfel de vrajă? Avea ea o presimțire că da.

Să-l găsesc pe *el*... pe băiatul cu ochi albaștri-cenușii... O senzație de căldură îi cuprinse stomacul, iar palmele începură s-o furnice. Însăși posibilitatea aceasta părea să-i dea aripi. O Doamne, dac-ar putea să ceară un singur lucru...

— Să presupunem, începu ea, constatând ușurată că vocea îi suna normal, că ai vrea, să zicem, să găsești pe cineva cu care te-ai cunoscut, dar i-ai pierdut urma. Cineva care... ți-a plăcut și ai vrea să-l revezi. Există vreo vrajă pentru asta?

Ochii căprui ai lui Laurel sclipiră din nou.

— Ia zi, e cumva vorba despre un băiat?

— Da, răspunse Cassie, conștientă că se înroșise iar.

— Păi... Laurel aruncă o privire spre Melanie, care clătina resemnată din cap, apoi se uită iar la Cassie. Ceva de genul unui simplu descântec arboricol. Arborii sunt în armonie cu sentimente precum iubirea și prietenia, cu orice se dezvoltă și dă viață. Iar toamna este perioada potrivită pentru a folosi recolta ca de exemplu merele. Așa că eu așa face o vrajă cu mere. Una e așa: iei un măr și-l tai în două. Pe urmă, iei două ace – din cele obișnuite, pentru cusut – și-l treci pe unul prin urechile celuiilalt, după care le legi împreună cu ață. După asta, le pui înăuntrul mărului, pe care-l lipești la loc. Îl

legi, ca să nu se desfacă. Pe urmă, îl prinzi înapoi în pom și rostești câteva cuvinte prin care-i spui mărului ce-ți dorești.

— Ce fel de cuvinte?

— A, un poem sau cam așa ceva, răspunse Laurel. Ceva prin care să invoci puterea arborelui și care te ajută să vizualizezi ce-i ceri. Cel mai bine e să aibă rimă. Nu mă prea pricep să inventez chestii de-astea, dar uite: „Pom de soi, pom de soi, adu-mi iubitul înapoi.”

Nu. Nu prea, își zise Cassie, străbătută de un fior. Cuvintele lui Laurel se modificau în mintea ei, transformându-se, dezvoltându-se. Avea impresia că aude o voce limpede ca un clopoțel și totuși îndepărtată.

*Mugur și frunză, rod de pom bun,
Gășiți-l, legați-l de mine acum.
Rădăcină și ram, boboc și lăstar,
Cu fir de iubire uniți-ne iar.*

Buzele i se mișcă, fără să scoată un sunet, odată cu versurile. Da, știa cumva, în adâncul sufletului, că așa trebuia. Acesta era descântecul... dar oare chiar ar îndrăzni să-l folosească?

Da. Pentru *el*, aș risca orice, se gândi. Își coborî privirea spre degetele cu care grebla absentă nisipul. *Mâine*, se hotărî. Mâine o fac. După care o să-mi petrec fiecare minut al fiecărei zile urmărind totul și sperând. Așteptând clipa în care o să văd o umbră, o să ridic privirea și o să fie el sau o să aud pași și o să mă întorc și o să-l văd venind. Sau când...

Ceea ce se întâmplă mai departe fu atât de uluitor și de neașteptat, încât Cassie fu cât pe ce să scape un țipăt.

Un bot umed i se repezi în palmă.

Nu strigă, pentru că fu cât pe ce să facă infarct: țipătul îi ajunsese până în gât, dar apoi chiar *văzu* câinele și totul se încetosea. Mâna ei, care se pregătea să se tragă înapoi, căzu inertă la loc. Buzele i se deschiseră, apoi se închiseră fără să scoată vreun sunet. Prin ceață și prin păclă, întrezări ochii maronii și apoși și blana scurtă, mătăsoasă-țepoasă, de pe bot. Dulăul se uită la ea cu gura deschisă, parcă râzând și spunându-i: „Ce, nu te bucuri că mă vezi?”

Atunci, Cassie își ridică privirea, căutându-l pe stăpânul câinelui.

Și el se uita la ea, de acolo, de sus, așa cum o privise în ziua

aceea, pe plajă, în Cape Cod. Razele lunii i se încurcau în părul roșcat, prefăcând unele șuvițe în roșu, iar altora dându-le nuanța întunecată a vinului. Ochii albaștri-cenușii păreau argintii.

O găsisese.

Totul încremeni. Vuietul oceanului deveni aproape o șoaptă, îndepărtându-se, iar Cassie nu mai auzi niciun alt sunet. Până și briza se stinsese. Parcă întregul univers ar fi rămas în așteptare.

Cu mișcări lente, Cassie se ridică în picioare.

Șalul verde căzu în spatele ei. Simțea frigul, dar asta numai fiindcă o făcea să fie conștientă de propriul trup, de fiecare particică a lui, furnicând-o ca un curent electric. Totuși, în mod ciudat, chiar dacă era profund conștientă de propriul corp, avea în același timp senzația că plutește deasupra lui. Exact ca prima dată, i se părea că se vede – și-l vede pe el – stând acolo, pe plajă.

Se vedea pe sine, în cămășuța ei subțire de noapte, desculță, cu părul atârănându-i despletit pe umeri, cu privirea înălțată spre el. Aidoma Clarei, din baletul „Spărgătorul de nuci”, își zise, când se trezește în miez de noapte și-l privește pe prințul venit s-o ia într-o lume fermecată. Se și simțea asemenea Clarei. De parcă lumina lunii ar fi prefăcut-o în ceva delicat și frumos, în ceva fermecat. De parcă el ar fi putut s-o ia în brațe chiar în clipa aceea și să danseze cu ea. De parcă ar fi putut să danseze la nesfârșit, luminați de lună.

Acum, se *sorbeau* din ochi unul pe celălalt. Din clipa în care privirile li se întâlniseră, niciunul nu și-o mai desprinsese. Vedea mirarea pe chipul lui. Ca și cum ar fi fost la fel de surprins de revedere ca și ea... dar cum ar fi putut? Doar el o găsisese; sigur o căutase.

Struna din argint, se gândi. Acum nu putea s-o vadă, în schimb o simțea, îi simțea vibrațiile puterii. O simțea legându-i, inimă de inimă. Tremuratul i se mută din piept în stomac, răspândindu-se apoi pretutindeni.

Struna își întetea strânsoarea, atrăgându-i unul spre celălalt. Atrăgând-o spre el. Mâna lui se ridică încet, întinzându-se către ea. Își ridică și ea mâna, să și-o prindă într-a lui...

Și atunci, se auzi un strigăt din spatele ei. Băiatul înalt privi peste umărul ei, distras. Și brațul lui coborî la loc.

Ceva se interpuse între ei, ceva strălucitor. Strălucitor ca lumina soarelui, spulberându-i transa lui Cassie. Era Diana – și îl îmbrățișa

pe băiatul înalt, cu păr roșcat. Îl ținea în brațe. Ba nu – se țineau reciproc în brațe. Cassie privi năucită cum el cuprinde o altă fată în brațe. Reuși cu greu să înțeleagă cuvintele pe care le auzi apoi.

— Of, Adam... *cât* mă bucur că te-ai întors.

Cassie era incremenită ca un stâlp de gheață.

N-o mai văzuse până atunci pe Diana pierzându-și stăpânirea de sine, însă, în acea clipă, Diana își pierduse calmul. Plângea. Cassie o vedea cum tremură și-l vedea pe băiatul înalt – pe *Adam* – îmbrățișând-o, încercând s-o liniștească.

O ținea în brațe. O ținea în brațe pe Diana. Și numele lui era Adam.

„Vrei să spui că nu ți-a povestit încă despre Adam? Diana, tu chiar că ești mult prea modestă...” „Cine e? Iubitul tău?” „E drăguț. Cred c-o să-ți placă de el.”

Cassie căzu în genunchi și-și îngropă fața în blana lui Raj, agățându-se cu disperare de dulău. N-ar fi suportat să-i vadă cineva chipul în clipa aceea și-i era recunoscătoare lui Raj pentru masivitatea lui caldă și pentru că se putea sprijini de el. O Doamne, o *Doamne...*

Auzi vag vocea lui Adam.

— Ce s-a întâmplat? Am încercat să mă întorc la timp pentru inițierea lui Kori, dar ea unde e? Ce se petrece aici?

Își întoarse privirea spre Cassie.

— Și...

— Ea e Cassie Blake, i-o prezentă Diana. E nepoata doamnei Howard și s-a mutat aici de curând.

— Da, o...

Însă Diana, neatentă din cauza mâhnirii, continuă să vorbească.

— Și tocmai am inițiat-o pe ea, în locul lui Kori.

— *Ce?* izbucni Adam. De ce?

Se așternu tăcerea. Până la urmă, Melanie fu cea care se hotărî să vorbească, pe un ton la fel de liniștit și de detașat ca al unui prezentator de știri care anunță ceva.

— Pentru că azi-dimineață – sau, mai bine zis, ieri-dimineață, din moment ce acum e deja miercuri – trupul lui Kori a fost găsit la poalele colinei de la școală. Avea gâtul rupt.

— O Doamne. Cassie își ridică privirea și observă că Adam o strângea acum mai tare pe Diana. Apoi, îl văzu închizând ochii

pentru o clipă, în timp ce ea sprijinea de el, tremurând din nou. Pe urmă, îi deschise și se uită la frații Henderson. Chris... Doug... zise el.

— Străinii au omorât-o, anunță Doug printre dinții încleștați.

— *Sally* a făcut-o, mârâi Deborah.

— *Nu știm cine a omorât-o*, o contrazise cu putere Diana. Și n-o să facem nimic până nu aflăm precis.

Adam o aprobă.

— Iar voi, zise el, îndreptându-și privirea spre ceilalți din grup, cu ce-ați ajutat în timp ce s-au petrecut toate astea?

— Cu nimic, răspunse Nick.

Stătea cu brațele încrucișate, urmărind impasibil desfășurarea scenei. Acum, privirea lui sfidătoare o întâlnește pe a lui Adam și rămase încleștată de ea. Era limpede că cei doi nu se simpatizau deloc.

— El a ajutat, Adam, interveni Diana, împiedicându-l pe Adam să spună ceea ce avea de gând. A venit la întruniri și e aici în noaptea asta. E tot ce-i putem cere.

— Dar nu e tot ce-aș putea eu să-i cer, replică Adam.

— N-ai decât să ceri. De la mine nu mai obții nimic altceva, rosti Nick, întorcându-i spatele. Eu am plecat, anunță el.

— A, nu pleca... începu Laurel, însă Nick o pornise deja.

— Am venit pentru că mi-a cerut Diana, dar acum am terminat. Îmi ajunge pentru noaptea asta, adăugă el peste umăr.

Și dispăru.

Faye se întoarse spre Adam și-i adresă zâmbetul ei cel mai lent și mai orbitor. Își împreună palmele și începu să aplaude.

— Superbă treabă, Adam. Pe-aici, Diana și-a petrecut ultimele trei săptămâni trudind ca o sclavă ca să țină trupa unită, iar tu ai destrămat-o în doar trei minute. Nici măcar mie nu mi-ar fi ieșit mai bine.

— A, du-te învărtindu-te, Faye! exclamă Laurel.

Între timp, Cassie stătea tot în genunchi. Deși se ținea de Raj, nu putea să vadă, să simtă, să gândească decât un singur lucru. Că brațul lui Adam – brațul *lui* – o cuprindea pe Diana pe după umeri.

Îl cheamă Adam. Și e al ei. Nu al meu; al ei. Așa a fost dintotdeauna.

Dar nu se putea. Era imposibil. În ciuda oricăror șanse, îl

regăsise; el se întorsese la ea. Fără vreun farmec pentru dragoste, parcă atras de însăși intensitatea nevoii ei de el, venise – și nu putea să-l aibă.

Cum de fusese atât de proastă? Cum de nu-și dăduse seama? Discutaseră în noaptea asta despre completarea Cercului, despre doisprezece membri, mereu doisprezece. Dar, dacă i-ar fi trecut prin cap să numere, ar fi remarcat că nu erau decât unsprezece. Diana, Melanie și Laurel — trei; cu Faye, Suzan și Deborah, șase. Plus băieții: frații Henderson, Nick și Sean... se făceau zece. Iar cu Cassie, unsprezece. Tot timpul, ceva din adâncul minții ei știuse că nu iese la socoteală și tot încercase s-o informeze. Însă ea nu ascultase.

Și cum e posibil să nu fi știut *oricum*? Se gândi. Cum e posibil să nu-mi fi dat seama că băiatul pe care l-am cunoscut trebuia să fie unul dintre ei? Toate indiciile erau chiar acolo, sub ochii mei. Are Puteri – doar am văzut asta pe plajă, cu Portia. Mi-a citit gândurile. Mi-a spus că e din alte părți; mi-a spus că e diferit. Portia chiar a pronunțat cuvântul.

Vrăjitoare.

Iar în noaptea asta am aflat că, de fapt, Clubul nu e altceva decât un sabat vrăjitoresc. Ultima generație de vrăjitoare din Lumea Nouă. Trebuia să-mi fi dat *atunci* seama că el sigur era de-ai lor.

Știam chiar că Diana are un iubit, un iubit care era plecat să „viziteze”. Piese puzzle-ului erau toate în fața mea. Doar că n-am vrut să le pun cap la cap.

Pentru că sunt îndrăgostită de el. N-am știut cât de tare până nu l-am revăzut în noaptea asta. Iar el îi aparține celei bune prietene ale mele. „Surioarei” mele.

O urăsc.

Gândul acesta era îngrozitor de intens, făcând-o să-și încleșteze pumnii în blana câinelui mare. Era un val de emoție brută, primară, un sentiment atât de puternic, încât, pe moment, îi alungă suferința. O ură asasină, roșie ca sângele, năvălind din ea spre fata cu părul ca lumina lunii.

Ca lumina lunii și a soarelui, țesute împreună. Privindu-l acum, cu acea violență acidă clocotind încă în ea, prin mintea lui Cassie apăru fulgerător o altă imagine. Același păr incredibil de strălucitor, revărsându-se peste frâna de mână. Imediat după ce Diana o

salvase de Faye.

Când te ducea la ea acasă, unde a avut grijă de tine, îi șopti o voce. Te-a spălat, ți-a curățat hainele și ți-a dat să mănânci, te-a prezentat prietenelor ei. Te-a apărat, ți-a dăruit un loc de care să simți că aparții. Te-a făcut sora ei.

Și-acum, ce spuneai – că o urăști?

Cassie simți furia aceea roșie și asasină părăsind-o. Nu putea s-o rețină și nici nu-și dorea să încerce. Nu putea s-o urască pe Diana – pentru că o iubea. Și îl iubea pe Adam. Îi iubea pe amândoi și voia să-i știe fericiți.

Așadar, cu *tine* cum rămâne? O interogă vocea din interior.

Răspunsul era extrem de simplu. Ei doi erau evident făcuți unul pentru celălalt. Amândoi înalți – Diana avea chiar înălțimea potrivită ca să-l poată privi în ochi. Amândoi, în clasa a douăsprezecea: Diana era suficient de matură pentru el. Cum și-ar fi putut închipui vreodată Cassie că un tip mai în vârstă ar fi interesat de ea? Erau amândoi izbitor de atrăgători, amândoi încrezători, amândoi având calități de lideri.

Și amândoi aveau sânge pur de vrăjitoare, își reaminti Cassie. Pun pariu că el e incredibil de talentat — normal că e talentat. Diana n-ar alege decât ce e mai bun. Pentru că ea însăși e cea mai bună.

Și nu uita că se iubesc din copilărie. Sunt împreună de când se știi; nici măcar n-au ochi pentru altcineva. E clar că sunt făcuți unul pentru altul.

Așa că totul e cât se poate de evident și cât se poate de simplu – dar atunci de ce se simțise de parcă o lamă ascuțită i-ar fi sfărțecat măruntaiele? Nu trebuia decât să le dorească să fie fericiți și să lase deoparte orice gând că ea și Adam ar putea fi vreodată împreună. Să se resemneze cu ce urma oricum să se-ntâmplesse. Să le dorească noroc.

Acela fu momentul în care hotărârea i se impuse de la sine, limpede și rece. Orice-ar fi, își jură, Diana n-o să afle niciodată.

Și nici el.

Dacă Diana ar afla despre sentimentele lui Cassie, s-ar necăji. Era atât de lipsită de egoism, încât era posibil chiar să se simtă nevoită să reacționeze cumva... de exemplu, să i-l dăruiască pe Adam lui Cassie, astfel încât ea să nu sufere. Și, dacă n-ar fi făcut așa ceva, tot s-ar fi simțit groaznic.

Prin urmare, Cassie nu-i va permite să afle. Era cât se poate de simplu.

Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, își jură cu aprindere. Orice-ar fi, n-o s-o fac nefericită pe Diana. Jur.

Un bot umed o tot împungea și auzi scâncete ușoare. Raj se plângea că nu-i acordă atenție.

— Cassie?

Diana o striga. Cassie își dădu seama cum arăta, agățându-se amețită de câinele acela mare.

— Ce e? întrebă, încercând să-și stăpânească tremurul buzelor.

— Te-am întrebat dacă te simți bine.

Diana o privea cu ochi limpezi și verzi, plini de îngrijorare. Printre genele grele se vedeau urmele recente ale lacrimilor. Privind în ochii ei, Cassie făcu cel mai curajos lucru din viața ei. Chiar mai curajos decât să-l înfrunte pe Jordan Bainbridge și arma lui, cu mult mai curajos decât să se arunce în ajutorul lui Sally, pe colină.

Zâmbi.

— Perfect, zise, mângâindu-l încă o dată pe Raj înainte să se ridice în picioare.

Vocea îi suna străină, incredibil de falsă și de ridicolă. Însă Diana nu se aștepta la falsitate din partea ei, așa că se liniști.

— Doar că... s-au întâmplat atât de multe în noaptea asta, continuă Cassie. Bănuiesc că sunt un pic copleșită.

Adam tocmai deschidea gura. Avea să le spună tuturor, își dădu seama Cassie. Avea să le spună cum se cunoscuseră și tot ce se petrecuse după aceea. Iar atunci Faye, care nu era proastă deloc, urma să pună lucrurile cap la cap. O să-și dea seama că el era băiatul din poemul lui Cassie.

Nu se putea întâmpla așa ceva. Ea nu va permite. Nimeni nu trebuie să afle.

— Și încă n-ai făcut prezentările, se repezi, adresându-i-se Dianei. Știi că abia aștept să-ți cunosc iubitul încă de când mi-ai povestit despre el.

— Scuză-mă, nu le-am făcut, nu-i așa? Cassie, el e Adam... știu c-o să vă placă unuia de celălalt. El a fost plecat...

— În vizită, interveni cu febrilitate Cassie, văzând că Adam deschidea iar gura.

— Nu, nu în vizită. Știu că așa ți-am spus, dar acum pot să-ți

destăinui adevărul. A fost să caute anumite... obiecte... care i-au aparținut vechiului sabat, celui original. Din însemnările lor, ne-am dat seama că erau în posesia unor instrumente puternice, care s-au pierdut cumva. Instrumentele Supreme. Adam le tot caută încă de când a auzit prima dată de ele.

— Și se întoarce cu mâinile goale, comentă Faye cu vocea ei răgușită, amuzată. Bănuiesc că nici de data asta nu e altfel.

Atenția lui Adam era acum distrasă. Se uită la fata înaltă și brunetă și-i zâmbi. Era un zâmbet viclean, încărcat de promisiunea unor secrete.

— Ce e? Rosti Faye cu cinism, după care, văzându-l că zâmbește mai departe, repetă: *Ce e?* Doar nu te aștepți să credem că...

— Adam, interveni Diana, cu vocea schimbată, vrei să spui că...?

Adam nu le răspunse decât printr-un zâmbet și mai larg, după care făcu semn din cap spre un sac marinăresc, aflat puțin mai încolo, pe plajă.

— Sean, du-te să-l iei.

Sean se repezi într-acolo, apoi se întoarse văitându-se:

— E *greu*.

— Adam, șopti Diana, privind-l cu ochi mari.

Adam luă sacul marinăresc din mâinile lui Sean și-l lăsă jos.

— Păcat că Nick s-a grăbit să plece, zise. Dacă rămânea, poate vedea și el.

Își vârî înăuntru ambele mâini și scoase la iveală un craniu.

14

Avea mărimea și forma unui craniu omenesc, dar părea să fie în întregime din cristal. Lumina lunii se reflecta prin el, în el. Avea dinți tot din cristal, iar găvanele goale păreau să privească drept spre Cassie.

După o clipă de tăcere, Faye întinse mâna spre el.

— Ne-ne! exclamă Adam, îndepărtându-l de ea. Nu.

— *Unde l-ai găsit?* Se interesează Faye.

Vocea ei nu mai era leneșă, ci plină de un entuziasm înfrânat cu greu.

Chiar și prin amorțeala ei, Cassie simți un junghi de teamă auzindu-i tonul și observă schimbul rapid de priviri dintre Adam și Diana. Apoi, el se întoarse spre Faye.

— Pe o insulă.

— Pe *care* insulă?

N-am știut că ești atât de interesată. Până acum, nu păreai să fii. Faye îi aruncă o privire furioasă.

— Într-un fel sau în altul, tot o să aflu, Adam.

— Nu mai e nimic acolo unde l-am găsit. Crede-mă, e singurul Instrument Suprem ascuns acolo.

Faye trase aer în piept, după care se destinse și zâmbi.

— Ei bine, sper c-o să ne lași măcar să-l privim.

— *Nu*, se împotrivi Diana. Deocamdată, nimeni nu se atinge de el. Nu știm nimic despre el, în afară de faptul că a fost întrebuințat de vechiul sabat... de John cel Negru însuși. Iar asta înseamnă că e primejdios.

— Dar știm sigur că e craniul din cristal despre care a scris John cel Negru? Se interesează Melanie, cu vocea ei liniștită și rațională.

— Da, îi răspunse Adam. Cel puțin, se potrivește perfect cu descrierea din vechile consemnări. Și l-am găsit într-un loc aidoma celui menționat de John cel Negru. Eu cred că este originalul.

— Atunci, trebuie curățat, purificat și studiat înainte ca *oricare* dintre noi să lucreze cu el, hotărî Diana. Apoi, se întoarse spre Cassie. John cel Negru a fost unul dintre conducătorii sabatului inițial, îi explică ea. A murit la scurt timp după ce s-a întemeiat New Salem, dar, înainte de asta, a luat cu el cele mai puternice instrumente ale sabatului și le-a ascuns. Pentru a fi păstrate la loc

sigur, a susținut el; în realitate însă, le dorea numai pentru el.

Pentru foloase personale și pentru răzbunare, adăugă, aruncându-i lui Faye o privire plină de înțelesuri. Era un om rău și tot ce a atins este plin de influențe nefaste. N-o să ne folosim de craniu până când nu știm precis că putem s-o facem în deplină siguranță.

Dacă John cel Negru a avut vreo legătură cu craniul acesta, își zise Cassie, atunci *sigur* era un om rău. Într-un fel pe care nu și-l putea explica, *simțea* întunericul emanând din el. Dacă n-ar fi fost atât de îndurerată și de amețită, ar fi spus-o cu voce tare – dar, în mod sigur, ceilalți puteau să-și dea seama și singuri.

— Vechiul sabat n-a reușit niciodată să regăsească pierdutele Instrumente Supreme, tocmai spunea Laurel. Au căutat cu toții, pentru că John cel Negru a lăsat anumite indicii privitoare la unde ar fi putut să le ascundă, însă n-au avut noroc. Au făurit instrumente noi, dar niciunul n-a ajuns vreodată la fel de puternic pe cât fuseseră cele originale.

— Iar acum am găsit unul dintre ele, preciză Adam, cu un licăr de entuziasm în ochii lui albaștri-cenușii.

Diana îi atinse ușor dosul mâinii cu care ținea craniul, îi zâmbi, iar mesajul transmis era mai limpede decât dac-ar fi fost exprimat în cuvinte: mândrie și triumf împărtășite. Acesta era proiectul *lor*, unul la care truseră vreme de ani întregi, iar acum, în sfârșit, reușiseră.

Cassie își încleștă încă o dată dinții, stăpânindu-și durerea din coșul pieptului. Ei doi merită să rămână singuri și să se bucure împreună, își zise. Și atunci, cu o veselie fragilă, forțată, zise:

— Știți, eu sunt cam obosită. Cred că ar fi vremea...

— Sigur, o întrerupse preocupată Diana. Îmi închipui că ești epuizată. Toți suntem. Putem să discutăm mai multe despre asta la întrunirea noastră de mâine.

Cassie încuviință și nimeni nu ridică vreo obiecție. Nici măcar Faye. Numai că, în timp ce Diana le ruga pe Melanie și pe Laurel s-o conducă pe Cassie pe plajă, până acasă, Cassie surprinse întâmplător privirea lui Faye. În ochii aceia aurii se citea o expresie neobișnuită, calculată, care ar fi neliniștit-o dacă ar mai fi fost capabilă să-i pese.

Acasă, toate luminile ardeau, chiar dacă zorii nu-și făcuseră încă apariția dinspre ocean. Melanie și Laurel o conduseră înăuntru pe

Cassie și le găsiră pe mama și pe bunica ei așteptând în salon: o încăpere demodată și formală, în aripa din față a casei. Cele două femei erau îmbrăcate în cămăși de noapte și halate. Mama lui Cassie avea părul despletit.

Judecând după expresia de pe fețele lor, Cassie își dădu imediat seama că știa.

De-asta am fost adusă aici? se întrebă. Ca să mă alătur Cercului? Acum, nu mai avea nici urmă de îndoială că fusese *adusă* aici intenționat și dintr-un motiv anume.

Vocile ei interioare nu-i oferiră niciun răspuns, nici măcar cea aflată mai în profunzime. Iar asta o tulbură.

Dar nu avea vreme să-și bată capul cu asta. Nu acum. Privi fața trasă și încordată a mamei, dar, în același timp, și plină de un soi de mândrie și de speranță greu stăpânite. Ca o mamă care-și urmărise fiica sărind de pe trambulină la Olimpiadă, iar acum aștepta înfrigurată notele arbitrilor. Bunica avea aceeași înfățișare.

Dintr-odată, în ciuda durerii chinuitoare din piept, Cassie fu inundată de un val de iubire protectoare față de ele. Față de amândouă. Izbuti chiar să zâmbească, stând în prag, împreună cu Melanie și Laurel.

— Ia zi, bunico, familia noastră are și ea o Carte a Umbrelor? întrebă ea.

Încordarea se risipi, iar cele două femei izbucniră în râs.

— Din câte știu eu, nu, răspunse bunica. Dar, oricând vrei, putem să mai aruncăm o privire prin pod.

Întrunirea de miercuri după-amiază fu una tensionată. Toată lumea era cu nervii încordați la maxim. Iar Faye era clar că avea o agendă ascunsă.

Nu voia să discute decât despre craniu. Trebuiau să-l folosească, susținea ea, și asta imediat. Foarte bine, atunci, dacă nu să-l *folosească*, măcar să-l verifice. Să încerce să-l activeze, să vadă ce-a rămas impregnat în el.

Diana refuza întruna. Nu, nu-l verificăm. Nu, nu-l activăm. Mai întâi trebuie să-l purificăm. Să-l îngropăm. Să-l curățăm. Iar Faye știa că asta avea să dureze săptămâni întregi, dacă se făcea așa cum trebuie. Și, cât timp Diana era la conducere...

Faye declară că, în ritmul acesta, era posibil ca Diana să nu mai

fie pentru multă vreme la conducere. Mai bine zis, dacă Diana refuza în continuare să testeze craniul, Faye putea pur și simplu să ceară imediat un vot pentru alegerea conducătorului, în loc să mai aștepte până în noiembrie. Asta își dorea Diana?

Cassie nu pricepea nimic. Cum adică, să verifici un craniu? Sau să-l îngropi ori să-l cureți? Numai că, de data aceasta, controversa era mult prea înfierbântată ca să-și mai aducă aminte cineva să-i explice și ei.

Pe toată durata întrunirii, se strădui să *nu* privească spre Adam, care încercase să intre în vorbă cu ea înainte, însă reușise să scape de el. Se agățase îndârjită de hotărârea ei, chiar dacă energia pe care o consuma ignorându-l o epuiza. Se sili să nu-i privească părul, care-i crescuse un pic față de cum era când îl cunoscuse, sau buzele, la fel de frumoase și de pline de haz ca oricând. Refuză să se gândească la corpul lui, așa cum i-l văzuse pe plaja din Cape Cod, cu mușchii lui netezi, viguroși, și picioarele lungi, goale. Și, mai mult decât orice, se forță să nu-i privească ochii.

Singurul lucru pe care Cassie izbuti să-l rețină din toată întrunirea fu acela că Diana se afla într-o poziție precară. Conducătoare „temporară” însemna că sabatul putea oricând să solicite un vot și s-o destituie, deși data oficială pentru alegere fusese fixată, dintr-un anume motiv, în noiembrie. Iar Faye căuta evident sprijin ca să preia *ea* conducerea.

Îi atrăsese de partea ei pe frații Henderson, afirmând că aveau nevoie să folosească imediat craniul, ca să afle cine a asasinat-o pe Kori. După toate aparențele, pe Sean și-l trecuse în tabăra ei pur și simplu terorizându-l. Deborah și Suzan, firește, o sprijiniseră de la început.

Așadar, erau șase. Ar fi fost tot șase și de partea Dianei, însă Nick refuza să-și exprime opinia. Apăruse la întrunire, dar nu făcuse altceva decât să fumeze și să dea impresia că se gândea la altceva. Când îl întrebară, răspunse că pe el nu-l interesa dacă foloseau sau nu craniul.

— Prin urmare, după cum vezi, ești în minoritate, îi atrase Faye atenția Dianei, cu ochii ei de culoarea mierii înflăcărați de triumf. Fie ne lași să folosim craniul... fie cer să se voteze chiar acum și-o să vedem dacă mai rămâi tu conducătoarea.

Diana strânse din dinți.

— Foarte bine, rosti în cele din urmă. Vom încerca să-l activăm – și doar să-l activăm, nimic mai mult – sâmbătă. E suficient de curând pentru tine?

Faye încuviință printr-o înclinare grațioasă a capului. Câștigase – și o știa.

— Sâmbătă seara, consimți și zâmbi.

* * *

Înmormântarea lui Kori era vineri. Cassie participă alături de toți ceilalți membri ai Clubului și plânse împreună cu ei în timpul slujbei. Pe urmă, la cimitir, avu loc o încăierare între Doug Henderson și Jimmy Clark, băiatul cu care umblase Kori toată vara trecută. Fu nevoie de intervenția întregului Club ca să-i despartă. Adulților părea să le fie prea frică să se atingă de ei.

Dimineața de sâmbătă sosi, senină și răcoasă. Pe seară, Cassie se duse acasă la Diana, după ce-și petrecuse toată ziua stând cu o carte în brațe, prefăcându-se c-o citește. Își făcea griji pentru ceremonia cu craniul, dar Adam o neliniștea și mai tare. Orice s-ar întâmpla, își repetă, *orice*, n-o să las pe nimeni să știe ce simt. O să păstrez secretul și de-ar fi să mă omoare.

Diana arăta obosită, părând că nu dormise îndeajuns. Erau pentru prima dată singure de când cu inițierea... de când se întorsese Adam. Stând în frumoasa cameră a Dianei, cu privirea ațintită pe prismele din dreptul ferestrei, Cassie aproape reuși să-și imagineze că Adam nu se întorsese, că nici măcar nu exista. Atunci, totul ar fi fost atât de simplu; ar fi fost fericită doar pentru că era împreună cu Diana.

Remarcă, pentru întâia oară, un alt perete plin cu gravuri, asemănătoare celor văzute în prima zi.

— Și ele sunt tot zeițe? întrebă.

— Da. Aia e Persefona, fiica zeiței agriculturii.

Vocea Dianei suna moale din cauza oboselii, însă zâmbi spre desen. Înfățișa o fată zveltă, care râdea în timp ce culegea un braț de flori. Peste tot, în jurul ei, era primăvară, iar chipul îi era luminat de bucuria de a fi tânără și plină de viață.

— Și acolo cine e?

— Atena. Era zeița înțelepciunii. Nici ea nu s-a măritat, la fel ca

Artemis, zeița vânătorii. Toți ceilalți zei obișnuiau să vină la ea, cerându-i sfaturi.

Era o zeiță înaltă, cu o frunte lată și senină, cu ochii cenușii și calmi. Păi, normal că erau cenușii; doar e o gravură alb-negru, își zise Cassie. Dar, cumva, simțea că ar fi fost oricum cenușii, plini de o inteligență rece, meditativă.

Se întoarse spre următoarea gravură.

— Și cine...

Tocmai atunci, dinspre scară se auziră voci.

— Alo? E cineva acasă? Ușa de la intrare era descuiată.

— Haideti sus, le strigă Diana. Tata e la treabă... ca de obicei.

— Uite, zise Laurel, făcându-și apariția în cadrul ușii. M-am gândit că o să-ți faci plăcere. Le-am luat de pe drum.

Și-i întinse un braț de flori.

— O, săpunărite¹³! Au un roz atât de frumos și pot să le usuc, să fac mai târziu săpun din ele. Și gura-leului și sulfină. Mă duc să aduc o vază.

— Ar fi trebuit să aduc și câțiva trandafiri din grădină, dar i-am folosit pe toți pentru purificarea craniului.

Melanie îi zâmbi lui Cassie.

— Și ce mai face noua noastră vrăjitoare? O întrebă, cu ochii ei reci și cenușii, dar înțelegători. Total derutată?

— Păi... un pic derutată. Adică – alese la întâmplare unul dintre lucrurile pe care nu le înțelesese –, cum poți să purifici un craniu cu trandafiri?

— Asta ar fi mai bine s-o întrebi pe Laurel: ea e experta în plante.

— Iar Melanie, adăugă Laurel, e experta în pietre și cristaluri, și acesta e un craniu din cristal.

— Dar ce anume e un cristal, în definitiv? Întrebă Cassie. Cred că nici măcar asta nu știi.

— Păi...

Melanie se așeză la biroul Dianei, în timp ce Diana se întorcea cu vaza și începea să aranjeze florile. Laurel și Cassie se așezară pe pat. Cassie voia cu adevărat să știe cât mai multe despre lucrurile de care se folosea Cercul pentru vrăji. Chiar dacă nu putea să facă

13 Plantă cu flori trandafirii, mai rar albe, ale cărei rădăcini se folosesc la scoaterea petelor de pe stofe (n. red.).

niciodată singura vrajă pe care și-ar fi dorit-o, tot o vrăjitoare rămânea.

— Unii numesc cristalele „apă fosilizată”, începu Melanie, pe un ton prefăcut didactic. Apa se combină cu un element care le face să se dezvolte. Totuși, mie îmi place să mă gândesc la ele ca la o plajă.

Laurel pufni, iar Cassie clipi nedumerită.

— O plajă?

Melanie zâmbi.

— Da. Plaja înseamnă nisip și apă, corect? Iar nisipul nu e altceva decât siliciu. Dacă pui siliciu în apă, în anumite condiții, se formează dioxid de siliciu: cristale de cuarț. Așa că apă plus nisip plus căldură plus presiune egal cristal. Rămășițele unei plaje străvechi.

Cassie era fascinată.

— Și din așa ceva e făcut craniul?

— Da. E din cuarț limpede. Mai există și alte feluri de cuarț; și alte culori. Ametistul e mov. Laurel, porți vreunul?

— Ce întrebare! Normal, mai ales că diseară are loc o ceremonie, replică Laurel, dându-și la o parte părul lung, șaten-deschis, ca să-i arate urechile lui Cassie. În fiecare îi atârna câte un cristal violet-închis. Îmi plac ametistele, îi explică. Te calmează și te echilibrează. Iar dacă le porți împreună cu un cuarț roz, atrag dragostea.

Lui Cassie i se strânse stomacul. Atât timp cât evitau subiecte precum dragostea, va fi în regulă.

— Și ce alte pietre mai există? o întrebă pe Melanie.

— O, o grămadă. Din familia cuarțului mai face parte citrinul: Deborah poartă mult așa ceva. E galben și favorizează activitatea fizică. Îți dă energie. Condiție fizică. Lucruri de-astea.

— Deborah ar avea nevoie de ceva mai puțină energie, bombăni Laurel.

— Mie-mi place să port jad, continuă Melanie, răsucindu-și încheietura stângă și arătându-i lui Cassie o brățară superbă. În ea era montată o piatră ovală, translucidă, de un verde-pal. Jadul e liniștitor, calmant. Și face mintea ageră.

— Dar... chestiile astea au cu adevărat efect? întrebă șovăitoare Cassie. Adică, știu că toți adepții New Age se dau în vânt după cristale, dar...

— Cristalele nu țin de New Age, o întrerupse Melanie, aruncându-i lui Laurel o privire care impunea tăcere, fiindcă fata părea pregătită s-o contrazică. Pietrele prețioase au fost folosite încă de la începuturi de vechile popoare... și, uneori, chiar în slujba binelui. Problema e că sunt pe atât de bune pe cât e și persoana care le întrebuințează. Sunt capabile să înmagazineze energia și să te ajute să invoci Puterile, dar numai dacă ai talent pentru așa ceva. Așa că, pentru majoritatea oamenilor, sunt mai degrabă inutile.

— Dar nu și pentru *noi*, zise Laurel. Deși nu întotdeauna au efectul la care te-ai aștepta. Lucrurile pot să scape de sub control. Ți-aduci aminte când Suzan s-a *îmbrăcat* pur și simplu în carneol¹⁴ și a fost cât pe ce să fie linșată la meciul de fotbal? Am crezut c-o să se stârnească o revoltă.

Melanie începu să râdă.

— Carneolul e o piatră portocalie și foarte... stimulativă, îi explică ea lui Cassie. Poți să îi entuziasmezi excesiv pe alții, dacă o folosești greșit. Suzan încerca să-l atragă pe mijlocaș, dar a întârâtat aproape toată echipa. N-o s-o uit niciodată cum arăta pe urmă, în toaletă, pe când își scotea toate pietrele alea din haine.

Izbucni și Cassie în râs, imaginându-și scena.

— Nu e bine să porți tot timpul pietre portocalii sau roșii, adăugă zâmbind Laurel. Dar, evident, Suzan nu vrea să asculte. Și nici Faye.

— Așa e, confirmă Cassie, amintindu-și. Faye poartă o piatră roșie la gât.

— E un rubin cu efect de stea¹⁵, îi explică Melanie. Sunt rare, iar al ei e foarte puternic. Poate să amplifice pasiunea – sau furia – extrem de repede.

Cassie mai voia să pună o întrebare. Sau, mai bine zis, *trebuia* s-o facă, fie că-și dorea, fie că nu.

— Dar o piatră cum ar fi... calcedonia? zise într-o doară. E bună de ceva?

— O, da. Are o influență protectoare – poate să te păzească de

14 Cuarț cu irizații feroase, a cărui culoare variază de la roz la roșu-închis (n. red.).

15 Este vorba despre asterism, fenomen optic prezent uneori la anumite pietre prețioase (rubine, safire etc.), al căror interior reflectă lumina sub formă de stea. În cazul rubinelor, acest fenomen apare datorită impurităților de dioxid de titanu (n. red.).

asprimile lumii. Chiar, Diana, nu i-ai dat tu...?

— Ba da, confirmă Diana, care stătuse tăcută pe băncuța de la fereastră, ascultând. Acum, zâmbi ușor, amintindu-și. I-am dat lui Adam o calcedonie atunci când a plecat, astă-vară. E o bucată de calcedonie cu totul specială, îi explică ea lui Cassie. Netedă și rotundă, cu un fel de model spiralat, ca petalele trandafirilor. Și e presărată peste tot cu mici cristale de cuarț.

Și cu minuscule cochilii negre pe spate, adăugă în sinea ei Cassie. I se făcu rău. Până și darul pe care i-l făcuse el îi aparținea, de fapt, Dianei.

— Cassie?

Toate privirile erau îndreptate spre ea.

— Scuze, zise, deschizând ochii și afixând un zâmbet fals. N-am nimic. Doar... doar cred că sunt puțin cam emoționată din pricina evenimentului din seara asta. Orice ar fi el.

Toate fetele se dovediră înțelegătoare. Diana încuviință mohorâtă, mai însufletită decât fusese de la venirea lui Cassie.

— Și eu sunt îngrijorată, mărturisii. E mult prea curând. Încă n-ar fi trebuit să facem așa ceva... dar nu avem de ales.

— Vezi tu, o lămuri Melanie pe Cassie, craniul a absorbit energiile celui care l-a folosit ultimul. Ca o amprentă a ceea ce a făcut și a celui care a împlinit fapta. Noi vrem să vedem care ar fi amprentecele acestea. Așa că ne vom concentra asupra lui și vom vedea ce ne arată.

Firește, e posibil să nu reușim deloc să-l activăm. Uneori, numai o anumită persoană poate s-o facă sau un anumit cod de sunete, de lumini sau de gesturi. Dar, dacă reușim și dacă nu e periculos, am putea până la urmă să ne folosim de energia lui ca să ne arate anumite lucruri: de exemplu, cine a ucis-o pe Kori.

— Cu cât cristalul e mai mare, cu atât mai multă energie conține, rosti Diana. Iar acesta e un cristal *mare*.

— Dar de ce l-au sculptat cei din vechiul sabat în formă de craniu? se interesă Cassie.

— Nu l-au sculptat ei, o lămuri Melanie. Nu știm cine a făcut-o, dar e un obiect mult mai vechi decât trei secole. Mai există și alte cranii din cristal prin lume; nimeni nu știe cu adevărat cât de multe. Majoritatea se află în muzee și alte instituții. Unul dintre ele, Craniul Britanic, e în Muzeul Omenirii din Anglia. Iar Craniul Templierilor

aparține unei oarecare societăți secrete din Franța. Vechiul nostru sabat a reușit cumva să intre în posesia acestuia și să se folosească de el.

— John cel Negru a făcut-o, o corectă Diana. Mi-aș fi dorit ca Adam să descopere oricare alt Instrument Suprem, în locul craniului. Acesta a fost al *lui*, preferatul lui John cel Negru, și se poate să-l fi folosit ca să se descotorosească de persoanele care-l incomodau. Mă tem că astă-seară... nu știu. Dar mă tem c-o să se-ntâmples ceva îngrozitor.

— N-o să permitem așa ceva, se auzi o voce nouă, dinspre ușă.

Inima lui Cassie începu să bubuie înfundat, iar sângele îi năvăli în obraji.

— Adam! exclamă Diana.

Se destinse vizibil după ce el veni până la băncuța de la fereastră, o sărută și i se așeză alături. Mereu părea mai liniștită și, în același timp, mai radioasă când era el prin preajmă.

— Vom ține ceremonia de astă-seară sub un control strict, zise el. Și, dacă vedem că începe să se întâmple un lucru primejdios, îl oprim imediat. Ai pregătit garajul?

— Nu, te-am așteptat. Putem să-l ducem jos, acum.

Diana deschise dulapul cel mare, iar Cassie văzu craniul de cristal odihnindu-se într-o tavă de sticlă plină de petale de trandafiri roz.

— Parc-ar fi capul Sfântului Ioan Botezătorul, murmură ea.

— Am încercat să-l curăț cu sare și cu apă de ploaie, explică Diana. Dar, de fapt, are nevoie de un tratament complet cu cristale și cu esențe florale, pentru ca, apoi, să stea îngropat în nisip umed timp de câteva săptămâni.

— O să luăm toate măsurile de precauție necesare, o asigură Adam. Un triplu cerc de protecție. O să fie bine.

Luă craniul, de care se lipiseră câteva petale de trandafir, după care plecă, împreună cu Diana, spre garaj. Cassie îl urmări cu privirea când ieși.

— Nu trebuie să te lași copleșită de emoție, o sfătui Melanie. N-o să faci nimic, de fapt, în timpul ceremoniei. N-o să *poți*; e nevoie de timp îndelungat până să stăpânești divinația; de obicei, de ani întregi. Trebuie doar să stai acolo și să nu rupi Cercul.

Cassie încercă să nu ia în seamă tonul condescendent al vocii ei.

— Auziți, avem timp să mă ducă vreuna dintre voi până acasă? Le

întrebă. Aș vrea să iau ceva de-acolo.

Garajul Dianei era gol; de mașini, cel puțin. Podeaua era curată, excepție făcând cercul trasat cu cretă albă.

— Îmi cer scuze că vă pun să stați pe beton, zise Diana, dar am vrut să facem asta înăuntru... unde pot să fiu sigură că vântul n-o să stingă vreo lumânare.

În centrul cercului erau așezate mai multe lumânări albe, alcătuind un cerc mai mic. Iar în centrul acestuia se afla ceva învelit cu o bucată de pânză neagră, deasupra unei cutii de pantofi.

— Foarte bine, le spuse Diana celorlalți, care sosiseră în mici grupuri și acum stăteau cu toții în garaj. Hai să terminăm odată cu asta.

Se schimbase și purta acum toga ei albă și bijuteriile. Privindu-le cu alți ochi, Cassie bănuie că diadema și brățara lată – și poate chiar și jartiera – aveau anumite semnificații mistice. O urmărește pe Diana „trasând” Cercul, parcurgându-i circumferința cu vârful pumnalului, apoi cu apă, pe urmă cu tămâie și, în sfârșit, cu o lumânare aprinsă. Pământ, apă, aer și foc. Urmare câteva incantații, la care Cassie încercă să fie atentă. Dar, când toți se înșiruiră în interiorul cercului și se așezară, genunchi lângă genunchi, așa cum îi instruisese Diana, îi dispăru orice interes față de ceremonia în sine.

Nu se știe cum, se nimerise între Faye și Adam. Stătuse la rând, vrând să se așeze lângă Sean, dar Faye se strecurase cumva în fața ei. Poate că Faye nu voia să fie lângă Adam. Ei bine, nici Cassie, deși din cu totul alt motiv.

Genunchiul lui Adam era lipit de al ei. Așa le ceruse Diana să stea. Îi simțea căldura, fermitatea. Și nu se mai putea gândi la nimic altceva.

De cealaltă parte a ei, Faye mirosea a parfum amețitor, tropical. Îi dădea o ușoară senzație de amețeală.

Deodată, toate luminile se stinseseră.

Cassie nu văzuse cum se procedase, dar era convinsă că nimeni dintre cei așezați nu părăsise cercul. Însă neoanele din tavan se stinseseră brusc.

Era întuneric beznă în garaj. Acum, unica sursă de lumină o reprezenta lumânarea pe care Diana o ținea în mână. Cassie

întrezărea chipul fetei, dar nimic altceva.

— Bine, rosti încetișor Diana. Acum, vom căuta ultimele amprente rămase. Nimic mai mult decât atât – nimeni să nu pătrundă foarte adânc până când nu ne dăm seama cu ce avem de-a face. Și nu mai e nevoie să vă atrag atenția că, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să rupem cercul.

Nu se uită la Cassie pe când pronunța ultima frază, însă alți câțiva, da, vrând parcă să dea de înțeles că, poate, *era* nevoie să-i atragă atenția.

Diana atinse cu flacăra lumânarea pe care i-o întinse Melanie. Lumina se dublă. Apoi, Melanie se aplecă în partea cealaltă, aprinzându-i lumânarea lui Deborah și iată că acum licăreau trei lumini.

Focul se transmise în jurul cercului, până când Laurel aprinse lumânarea lui Adam. Lui Cassie îi tremură mâna cu care-și ridică lumânarea spre Adam. Speră doar că toată lumea va presupune că de vină ar fi doar emoția generală.

În cele din urmă, aprinseră toate cele douăsprezece lumânări și le lipiră, folosind propria ceară topită, de podea. Fiecare răspânda un cerc de lumină și proiecta pe pereți umbre uriașe ale celor așezați.

Diana întinse mâna spre cercul lumânărilor și trase de pânza neagră.

Cassie icni.

Craniul era chiar cu fața spre ea, găvanele goale privind drept în ochii ei. Dar nu acesta era lucrul cel mai alarmant. Craniul *strălucea*. Flăcările lumânărilor jucau pe suprafața lui, iar cristalul reflecta și refracta la rândul lui lumina. Aproape că părea... viu.

Și ceilalți din cerc deveniseră rigizi, încordați.

— Acum, zise Diana, găsiți-vă câte un punct de interes în interiorul craniului. Concentrați-vă asupra lui, priviți-i detaliile. Pe urmă, căutați și mai multe detalii. Continuați să căutați, până când vă simțiți atrași în interiorul craniului.

Un punct de interes? se miră Cassie. Dar, când privi cu mai multă atenție craniul strălucitor, observă că nu era în întregime transparent. Înăuntrul lui erau funigei și ceva care semăna a fuiuare de fum. Erau și crăpături interne, care păreau să acționeze aidoma prismelor, alcătuiind peisaje miniaturale. Cu cât se uita mai atent, cu atât zărea mai multe detalii.

Asta arată ca o spirală sau ca o tornadă, se gândi ea. Iar asta – asta aproape seamănă cu o ușă. Și un chip...

Își desprinsе privirea de pe craniu, cu stomacul zvâcnindu-i. Nu fi proastă; nu sunt decât imperfecțiuni ale cristalului, se muștră singură.

Aproape că se temea să se uite din nou. Însă nimeni altcineva nu părea tulburat. Umbrele celorlalți se înălțau și pâlpâiau pe pereți, însă toți ochii erau ațintiți pe craniu.

Privește-l! *Imediat*, își porunci.

Când se uită din nou la craniu, nu mai putu să găsească fața aceea cețoasă. Asta dovedește că n-a fost decât o iluzie optică, își zise. Însă craniul căpătase o altă însușire tulburătoare. Ceva părea să se miște înăuntru lui. Ca și cum ar fi fost făcut din apă, învelită într-o piele subțire, și diverse lucruri pluteau încet înăuntru.

Of, încetează și alege-ți un detaliu asupra căruia să te concentrezi, își comandă din nou. Ușa, uită-te la ușă. Ea nu se mișcă.

Privi fix mica spărtură multicoloră din găvanul stâng, exact în locul unde s-ar fi aflat pupila. Arăta ca o ușă deschisă pe jumătate, din care se revărsa lumina.

Privește-l. Observă detaliile.

O cuprinse amețeața din pricina parfumului lui Faye. Privea – nimic mai mult. Putea să vadă ușă. Cu cât o privea mai atent, cu atât i se părea mai mare. Sau poate că se apropia.

Da, mai aproape... mai aproape. Începea să-și piardă orientarea în spațiu. Craniul era acum atât de mare; părea să nu mai aibă margini, să nu mai aibă formă. Era pretutindeni în jurul ei. Devenise lumea întreagă. Iar ușă era chiar în fața ei.

Se afla înăuntru craniului.

Ușa nu mai era acum minusculă, ci în mărime naturală, îndeajuns cât să poți trece prin ea. Era întredeschisă, iar de dincolo se revărsa lumină colorată.

Ajunsă înăuntrul craniului, Cassie privi ușa, simțind furnicături pe pielea capului. Dacă s-ar deschide, aș putea să intru? Se întrebă. Dar cum ar putea să se deschidă?

Poate că dacă și-ar imagina-o deschizându-se... dar nu funcționează. Ce spusese oare Melanie? Cristalele te ajută să invoci Puterile. Ce puteri puteau să fie legate de cuarțul transparent? Pământul și apa? Care sunt reprezentate de nisip și mare?

Suna aproape ca începutul unei poezii.

*Pământ și apă, mare și nisip,
Faceți-mi voia în fel și chip...*

Se concentrează asupra ușii, dorindu-și să se deschidă. Și, în timp ce privea, avu impresia că se revărsa tot mai multă lumină în culorile curcubeului. Mai multă... și mai multă. Deschide-o mai tare. Lasă-te atrasă mai aproape. Acum, plutea în fața ușii. Era enormă, ca ușa unei catedrale. Deschide... deschide... Era scaldată în lumina multicoloră.

Acum! Intră!

Însă, în acea clipă, un țipăt spintecă încăperea.

Era un țipăt de groază, ascuțit și sălbatic, și țâșnise prin tăcerea aceea desăvârșită. Ușa încetă să se deschidă, iar Cassie se simți trasă înapoi. Ușa se îndepărta tot mai repede și mai repede. Apoi, cu o clipă înainte să se pomenească iarăși în afara craniului, un chip îi fulgeră prin fața ochilor. Același chip pe care-l zărise mai devreme, însă nu se îndepărta: venea spre ea. Devenind tot mai mare. Mai mare și mai mare, atât de repede... o să facă să explodeze cristalul. O să...

— Nu! țipă Diana.

În aceeași clipă, o simți și Cassie: o copleșitoare senzație a răului. A ceva care se năpustea spre ei cu o iuțeală incredibilă. Ceva care trebuia oprit.

Nu și-a dat seama ce s-a întâmplat pe urmă. Sean stătea de

cealaltă parte a lui Faye. Poate că el se mișcase primul; poate că intrase în panică și încercase s-o rupă la fugă. În orice caz, se produsese o busculadă. Faye părea că vrea să facă un lucru, iar Sean, s-o împiedice, sau poate că era invers. Oricum, se luptau. Diana striga „Nu, nu!”, iar Cassie nu mai știa ce să facă.

Încercă să-și stăpânească impulsul de a se îndepărta de Faye, dar nu mai conta deja. Faye se clătină înainte și Cassie îi simți genunchiul desprinzându-se de al ei. Cercul era rupt, iar lumânarea lui Faye se stinse.

Instantaneu, pieriră și flăcările celorlalte lumânări, ca răpuse de o rafală de vânt. În aceeași clipă, Cassie simți cum acel ceva care dădea buza atinge granițele cristalului. Năvăli afară din craniu și trecu de lumânările întunecate, fumegânde. Cassie nu știa cum își dăduse seama – totul era cufundat în beznă. În schimb, îl *simțise*. Simțise acel ceva năvălind ca o negreală mai intensă decât tușul. Explodase dincolo de ea, suflându-i părul drept în sus și într-o parte. Își ridică un braț să-și apere fața, dar acel ceva deja dispăruse.

Se auzi un strigăt slab prin întuneric.

Apoi, se așternu tăcerea.

— Aprindeți *lumina!* icni cineva.

Deodată, Cassie putu să vadă. Adam era în picioare, lângă comutator. Diana se ridicase și ea, palidă și înspăimântată. Pe toate fețele din cerc se citea panica și consternarea — cu excepția celei a lui Nick. El era impasibil, ca de obicei.

Faye tocmai se ridica în șezut. Arăta de parcă ar fi fost trântită pe spate de cine știe ce forță uluitoare. Cu ochii învăpăiați de furie, se întoarse spre Sean.

— M-ai împins!

— Ba nu! se apără Sean, căutând ajutor din priviri. Ea încerca să ajungă la craniu! Se întindea spre el!

— *Vierme* mincinos! Încercăi s-o ștergi. Voi ai să rupi cercul.

— Ea...

— Ba nu, *nu-i așa!*

— Gata! Strigă Diana.

Adam veni alături de ea.

— Nu mai are importanță cine și ce a făcut, zise el pe un ton încordat. Importantă este... energia... care a scăpat.

— Ce energie? replică țâfnoasă Faye, examinându-și cotul, în căutarea vânătăilor.

— Energia care te-a trântit pe spate, îi răspunse înverșunată Diana.

— Am *căzut*. Din cauză că mucosul ăsta m-a *împins*.

— Ba nu, interveni Cassie, neputându-se abține. Începu să tremure, ca o reacție întârziată. Și eu am simțit-o. Ceva a ieșit de acolo.

— O, ai simțit-o *tu*. Uite unde era experta, comentă Faye, aruncându-i o privire disprețuitoare și zeflemitoare.

Cassie privi fețele celorlalți, care erau încă așezați, și fu surprinsă să observe nesiguranța din expresiile lor. Oare n-o simțiseră și ei?

— Eu am simțit... ceva, interveni Melanie. Ceva întunecat înăuntru craniului. O oarecare energie negativă.

— Indiferent ce-a fost, e clar că a fost eliberată când am rupt cercul, conchise Adam. Își întoarse privirea spre Diana. Eu sunt de vină, îi zise. N-ar fi trebuit să permit să se-ntâmples așa ceva.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să păstrezi secret craniul față de noi, ceilalți, adăugă Faye. Ca să-l folosești de unul singur.

— Ce mai contează acum? strigă Laurel din cealaltă parte a cercului. Dacă *a fost* eliberat ceva dinăuntru craniului, atunci, în clipa de față, e *afară*. Făcând Dumnezeu știe ce.

— E ceva... rău, conchise Cassie.

Ar fi vrut să spună „malefic”, însă i se părea un cuvânt prea melodramatic. Și totuși, așa ceva simțise în lucrul acela întunecat, năvălitor. Ceva malefic. Intenția de a distruge, de a vătăma.

— Trebuie să-l oprim, hotărî Adam.

— Cum? întrebă Suzan, care-și făcea de lucru cu un nasture de la bluză.

Tăcerea care se așternu fu îndelungată și apăsătoare. Adam și Diana se priveau, părănd să poarte o conversație mută și înverșunată. Și frații Henderson își telegrafiau diverse lucruri, însă pe ei nu părea să-i deranjeze faptul că un anume lucru criminal și malefic scăpase în imediata lor vecinătate. De fapt, în ansamblu, păreau încântați.

— Poate c-o să-i vină de hac oricui a omorât-o pe Kori, își dădu cu părerea Chris, într-un târziu.

Diana îl țintui cu privirea.

— Chiar crezi asta?

Apoi, fata se schimbă la față.

— La asta te *gândeai* când ai încercat să pătrunzi în el? Asta îi cereai?

— Trebuia doar să ne străduim să-i descifrăm ultimele amprente, rosti Melanie, cu o voce mai furioasă decât o auzise vreodată Cassie.

Frații Henderson se priviră, apoi ridicară din umeri. Expresia lui Deborah era un amestec de încruntare și rânjet. Suzan continua să se joace cu nasturele. Nick se ridică, având chipul impenetrabil.

— Se pare că am terminat pe astă-seară, spuse el.

Atunci, Diana explodă.

— Ai al naibii de multă dreptate! Strigă ea, uimind-o pe Cassie. Acum, ăsta – înșfăcă brusc craniul cu ambele mâini – o să meargă într-un loc sigur, unde trebuie să stea. Unde trebuia să fi stat de la bun început. Trebuia să-mi dau seama că sunteți prea iresponsabili ca să vă puteți ocupa de el.

Și, strângând craniul la piept, părăsi garajul cu pași mari și apăsăți.

Faye fu instantaneu în alertă, ca o pisică la vederea fulgerătoare a codiței unui șoarece.

— Nu cred că a vorbit prea drăguț cu noi, rosti cu vocea ei guturală. Nu cred că are *încredere* în noi, așa e? Sus mâna: câți dintre cei de-aici vreți să fiți conduși de cineva care nu are încredere în voi?

Dacă privirile ar fi fost capabile să mutileze, atunci cea pe care Melanie i-o aruncă lui Faye ar fi desfigurat-o.

— O, mai du-te *învârtindu-te*, Faye, zise, cu accentul ei stilat. Haide, Laurel, adăugă, ridicându-se s-o urmeze pe Diana spre casă.

Cassie, neștiind ce altceva mai bun să facă, porni după *ele*. În urmă, îl auzi pe Adam spunându-i lui Faye, pe un ton scăzut, greu stăpânit:

— Ce-aș mai fi vrut să fii băiat!

Ca și răspunsul hohotit, răgușit, al lui Faye:

— Aoleu, Adam, n-am știut că ai gusturi de-astea!

Diana tocmai punea la loc craniul în tava de sticlă când intră Adam, în urma lui Cassie. Se duse drept spre Diana și-o cuprinse în brațe.

Ea se rezemă de el pentru o clipă, cu ochii închiși, dar nu-i

răspunse la îmbrățișare. Și apoi se desprinse, îndepărtându-se.

— N-am nimic. Doar sunt supărată pe ei și am nevoie să mă gândesc.

Adam se așeză pe pat, trecându-și degetele prin păr.

— *Eu* ar fi trebuit să păstrez secretul față de ei, zise. Numai orgoliul meu prostesc...

— Nu, se împotrivi Diana. Ar fi fost incorect să ții ascuns față de Cerc un lucru care-i aparține.

— Mai incorect decât să le permiți să-l folosească în scopuri prostești, răutăcioase?

Diana îi întoarse spatele, rezemându-se de dulap.

— Uneori, zise încet Adam, mă întreb dacă știm ce facem. Poate că Vechile Puteri ar trebui doar lăsate să doarmă. Poate greșim închipuindu-ne că le-am putea mânui.

— Puterea nu e altceva decât Putere, zise obosită Diana, fără să se întoarcă. Nu sunt nici bune, nici rele. Numai felul în care le folosim noi poate fi bun sau rău.

— Dar dacă nu pot fi folosite fără să o facă într-un mod rău?

Cassie rămase în picioare, ascultând și dorindu-și să se fi aflat oriunde altundeva. Era conștientă de faptul că, într-un chip teribil de civilizată, Diana și Adam se certau. Îi întâlneau privirea lui Laurel și văzu că și ea era la fel de stânjenită.

— Eu nu cred așa ceva, spuse până la urmă Diana, încetișor. Nu cred că oamenii ar fi atât de incorigibili. Atât de *răi!*

Expresia feței lui Adam era tristă, melancolică, de parcă și-ar fi dorit să-i poată împărtăși convingerea.

Cassie simți un junghi dureros, urmat de un val de amețeală. Se foi puțin, căutându-și un loc în care să se așeze.

Diana se întoarse imediat spre ea.

— Te simți bine? Ești palidă ca un mort.

Cassie încuviință, apoi ridică din umeri.

— Doar puțin amețită... bănuiesc că ar trebui să plec spre casă... Furia din ochii Dianei se stinse.

— Foarte bine, încuviință ea. Dar nu vreau să mergi singură. Adam, o conduci tu? Pe plajă se ajunge mai repede.

Cassie deschise gura, într-un gest reflex de oroare, însă Adam fu imediat de acord.

— Sigur, rosti. Cu toate că n-aș vrea să te las singură...

— Vreau ca Melanie și Laurel să rămână cu mine, spuse Diana. Trebuie să începem purificarea craniului așa cum se cuvine, cu esențe florale – privi spre Laurel – și cu alte cristale. Apoi, se uită la Melanie. Nu-mi pasă dacă ne ia toată noaptea. Vreau să fie pus la punct. Și voi începe chiar acum. În clipa asta.

Cele două fete o aprobară. La fel și Adam.

— Foarte bine, zise el.

Iar Cassie, care rămăsese cu gura căscată, se gândi deodată la ceva, după care aprobă la rândul ei. Atinse instinctiv buzunarul blugilor, pipăind micul bulgăre dur dinăuntru.

Și astfel se pomeni plimbându-se pe plajă, împreună cu Adam.

Era o noapte fără lună. Stelele sclipeau cu o strălucire aprigă, de gheață. Valurile vuiiau și șuierau la țârm.

Nu era o atmosferă romantică. Era una primară. Primitivă. Dacă făceau abstracție de slabele lumini dinspre casele de deasupra, de pe faleză, puteau foarte bine să-și imagineze că se află la mii de kilometri de lumea civilizată.

Aproape ajunseseră la capătul potecii strâmte care urca pe faleză spre numărul doisprezece când el îi puse întrebarea. Știuse, în adâncul sufletului, că nu putea s-o evite la nesfârșit.

— De ce nu vrei să afle nimeni că ne-am cunoscut înainte?

Cassie inspiră adânc. Acum era momentul să vadă dacă e o bună actriță. Era foarte calmă; știa ce avea de făcut și, într-un fel sau într-altul, avea s-o facă. *Trebuia* s-o facă, de dragul Dianei... și pentru ea.

— A, habar n-am, zise, minunându-se singură cât de nepăsătoare îi suna vocea. N-am vrut ca cineva – cum ar fi Suzan sau Faye – să-și facă o impresie greșită. Nu te superi, nu? Nu mi s-a părut prea important.

Adam o privi într-un mod neobișnuit, ezitant, însă, după un timp, încuviință.

— Dacă asta vrei, n-o să mai aduc vorba, căzu el de acord.

Cassie se simți străbătută de un val de ușurare. Cu toate acestea, își menținu tonul lejer.

— A, apropo, continuă ea, vârându-și mâna în buzunar. Am tot vrut să ți-o dau înapoi. Uite.

Ciudat, dar i se părea că degetele i se lipesc de trandafirul de calcedonie; totuși, reuși să le desfacă și să-i lase piatra în palmă. Acolo și rămase, cristalele de cuarț părănd să capteze puțin din lumina stelelor.

— Mulțumesc pentru că mi-ai împrumutat-o, zise ea. Dar acum, că sunt oficial vrăjitoare, probabil c-o să-mi descopăr propriile pietre cu care să lucrez. Și, în plus – își arcui buzele într-un zâmbet șăgalnic – doar nu vrem ca cineva să-și facă vreo impresie greșită despre *asta*, nu?

Niciodată în viața ei nu se mai comportase așa cu un băiat, glumeață, nepăsătoare și încrezătoare. Aproape flirta cu el, dându-i totuși clar de înțeles că nu însemna nimic. Și era atât de ușor – nu-și imaginase că ar putea fi atât de ușor. Presupuse că era datorită faptului că juca un rol. În fața lui nu se afla Cassie, ci altcineva, cineva care nu se temea, fiindcă se întâmplase deja ceea ce putea să fie mai rău, așa că nu-i mai rămăsese nimic de care să se teamă.

Un zâmbet ambiguu flutură pe buzele lui Adam, ca și cum ar fi reacționat instinctiv la tonul ei, însă dispăru aproape instantaneu. O privea cu intensitate, iar Cassie se forță să-i întoarcă o privire blajină și nevinovată, cam cum îl privise pe Jordan, pe plajă, în ziua aceea din august. *Crede-mă*, îi transmise în gând, iar de data aceasta își cunoștea puterea gândului, puterea pe care era capabilă s-o atragă ca să-și impună voința. *Pământ și apă, mare și nisip, Faceți-mi voia în fel și chip...* Crede-mă, Adam. Crede-mă. Crede-mă.

Deodată, el își abătu privirea de la ea, întorcându-se cu fața spre ocean. Spre mirarea ei, gestul îi aminti lui Cassie de felul în care se eliberase de privirea hipnotizantă a lui Faye.

— Te-ai schimbat, observă el și în voce i se simțea mirarea. Apoi, se uită iar la ea, intens și neînduplecat. Chiar te-ai schimbat.

— Normal. Acum sunt vrăjitoare, răspunse ea. Trebuia să-mi spui de la început – ai fi evitat o mulțime de probleme, adăugă pe un

ton muștrător.

— Dar n-am știut. Am simțit... ceva... în tine, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi de-a noastră.

— A, în fine, până la urmă totul a ieșit cum trebuia, zise repede Cassie. Nu voia ca el să vorbească despre ceea ce detectase în ea. Era prea primejdios. Oricum, continuă, mersi pentru că m-ai condus. Aici o să urc.

Cu un ultim zâmbet, se întoarse și parcurse repede poteca îngustă. Nu-i venea să creadă. O scosese la capăt! Ușurarea care o inundă era însă, în realitate, chinuitoare, iar când ajunse în capătul de sus al potecii și-și văzu casa, i se înmuiară genunchii. Of, mulțumesc, zise în sinea ei și porni din nou.

— Așteaptă, rosti o voce răsunătoare, autoritară, din spatele ei.

Ar fi trebuit să știu că n-o să fie chiar atât de ușor, se gândi Cassie. Încet, cu chipul lipsit de orice expresie, se întoarse să-l privească.

Lumina slabă se reflecta pe fața lui, stând acolo, pe faleză, cu oceanul ca fundal. Pomeții aceia înalți, buzele acelea pline de umor, expresive. Acum însă, nu aveau nici urmă de umor. Iar ochii îi erau la fel de pătrunzători și de sfredelitori ca în ziua aceea, pe plajă, când privise în urma lui Jordan și a lui Logan, radiind o putere neînțeleasă de ea, înfricoșând-o. O înfricoșau și acum.

— Ai jucat bine, zise el. Dar nici eu nu sunt prost. Îmi ascunzi ceva și vreau să știu ce anume.

— Ba nu, nu vrei.

Vorbele îi scăpaseră de pe buze înainte să le poată opri, însă sinceritatea lor categorică era neîndoielnică.

— Adică... nu-ți ascund nimic.

— Ascultă-mă bine, o rugă el și, spre groaza lui Cassie, se apropie. Când te-am întâlnit prima dată, habar n-am avut că ești de-a noastră. Cum aș fi putut să știu? În schimb, mi-am dat seama că ești altfel decât prefăcuta aia de prietenă a ta. Nu doar o fată drăguță ca toate celelalte, ci una cu totul specială.

Drăguță? I s-a părut că sunt drăguță? Se gândi Cassie, înnebunită. Liniștea deznădăjduită și limpede începea s-o părăsească, deși se agăța din răspuțeri de ea. Rămâi rece și inexpresivă, își porunci. O mirare politicoasă. Nu lăsa să se vadă *nimic* altceva.

Ochii albaștri-cenușii ai lui Adam străluceau, iar chipul lui neobișnuit, mândru, îi dezvăluia clar mânia, însă durerea din adâncul lui o tulbură cel mai mult pe Cassie.

— Tu n-ai fost ca oricare altă fată pe care am cunoscut-o în exterior – ai putut să accepți unele lucruri misterioase, chiar mistice, fără să te temi de ele sau să vrei să le distrugi pe loc. Ai fost... deschisă. Tolerantă. N-ai detestat și respins automat ceea ce era diferit.

— Dar nu la fel de tolerantă ca Diana. Diana e cea mai...

— Asta n-are nicio legătură cu Diana! Se răsti el, iar Cassie își dădu seama că vorbea serios. Era atât de sincer și de direct, încât ideea de trădare nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte. Am crezut, continuă el, că ești o persoană în care pot să am încredere. Una căreia să-i încredințez chiar viața. Și, când te-am văzut înfruntându-l pe Jordan – un tip practic de două ori cât tine –, am știut că nu mă înșelasem. A fost una dintre faptele cele mai curajoase din câte am întâlnit vreodată... și ai făcut totul pentru un străin. L-ai lăsat să te *maltrateze* pentru mine și nici măcar nu mă cunoșteai.

Nu arăta *nimic*, își repetă Cassie în gând. Nimic.

— Iar pe urmă, am simțit ceva special la tine. O înțelegere specială. Nu pot să explic. Dar m-am gândit la asta de atunci încoace. M-am gândit foarte mult la tine, Cassie, și abia așteptam să-i povestesc Dianei despre tine. Voiam să știe că avusese dreptate, că mai sunt și unii străini capabili să se împace cu existența noastră, unii în care să putem avea încredere. Care ar putea să devină prieteni ai lumii magice. Ea încearcă de multă vreme să-i facă pe cei din Club să creadă asta. Voiam să-i spun că tu mi-ai deschis ochii... în foarte multe privințe. După ce-am plecat, am avut impresia chiar că văd mai multe, când am ieșit în larg, pe barca de pescari, căutând Instrumentele Supreme. Eu mă uitam după insule în timp ce ei întindeau plasele și, dintr-odată, am simțit că pot să văd mai limpede — sau că însuși oceanul îmi dezvăluie anumite lucruri. Că mă ajută. Și asta voiam să i-o spun Dianei și să văd dacă ea poate să-mi explice.

Adam își concentrează întreaga putere a ochilor albaștri-cenușii asupra lui Cassie.

— Și, în tot acel timp, continuă, nu mi-a părut nicio clipă rău că

ți-am dăruit calcedonia... chiar dacă nu procedăm niciodată așa cu străinii. Speram să nu dai niciodată de un necaz atât de mare încât să ai nevoie de ea, însă voiam să fiu alături de tine, dac-ar fi fost cazul. Dacă vreodată ai fi făcut ce te-am învățat, ai fi strâns-o în pumn și te-ai fi gândit la mine, aș fi știut și i-aș fi dat de urmă, oriunde-ai fi fost. Atât de specială te-am considerat.

Să fi fost adevărat? Se întrebă amețită Cassie. Toate acele dăți în care ținuse piatra în mână... dar niciodată n-o strânsese în pumn și nici nu se gândise numai la el. Niciodată nu-i urmase povața, din cauză că nu credea în magie.

— Iar acum, mă întorc... și descopăr că, până la urmă, nu ești o străină. Sau nu ești decât pe jumătate. M-am *bucurat* să te văd aici și să aud că ai intrat în Cerc. Și, din câte am înțeles de la Diana, și ea a știut din prima clipă cât ești de specială. Dar n-am putut să-i spun că te cunoșteam – pentru că, din cine știe ce motiv, nu voiai să se afle. Ți-am respectat dorința; mi-am ținut gura, închipuindu-mi c-o să-mi explici când o să poți. Dar, în loc de asta...

Făcu un gest atotcuprinzător.

— Uite! Toată săptămâna te ferești de mine, iar acum te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între noi. Ba chiar invoci Puterile împotriva mea, ca să mă obligi să cred o minciună. Iar acum, vreau să știu *de ce*.

Se lăsă tăcerea. Cassie auzea valurile de dedesubt, ca un bufnet moale, ritmic. Simțea mireasma aerului curat și rece al nopții. În cele din urmă, ca vrăjită, își ridică ochii spre chipul lui. Avea dreptate; nu putea să-l mintă. Chiar dacă ar râde de ea, chiar dacă ar *compătimi-o*, trebuia să-i mărturisească adevărul.

— Pentru că m-am îndrăgostit de tine, rosti cu simplitate, liniștită.

Și apoi nu mai putu să-și dezlipească privirea de a lui.

Adam nu râse.

Cu toate acestea, o privea fix, parcă neîncrezător. Neînțelegând ce i se părușe c-o aude spunând.

— În ziua aceea, pe plajă, și eu am simțit ceva special, continuă Cassie. Dar am simțit și ceva... mai mult. Am simțit ca și cum am fi fost... legați, cumva. Ca și cum am fi fost atrași unul spre celălalt. Ca și cum ne-am fi aparținut unul altuia.

Vedea bine deruta în ochii lui Adam – asemănătoare cu deruta

aceea ca un vârtej, ca o tornadă, pe care o simțise ea atunci când descoperise cadavrul lui Kori.

— Știu că sună prostește, adăugă ea. Nici măcar nu-mi vine să cred că-ți spun toate astea... însă mi-ai cerut adevărul. Tot ce am simțit în ziua aia, pe plajă, a fost o greșeală, știu asta acum. Tu o ai pe *Diana*. Nimeni întreg la minte nu și-ar putea dori mai mult. Numai că, în ziua aia... mi-au trecut prin minte tot felul de prostii. Chiar mi s-a părut că văd ceva legându-ne, ca o strună de argint. Și m-am simțit atât de aproape de tine, de parcă ne-am fi înțeles reciproc. Ca și cum am fi fost *născuți* unul pentru celălalt și n-avea niciun rost să ne împotrivism...

— Cassie, rosti el.

Ochii i se întunecaseră de emoție. O privire care exprima... ce? Totală neîncredere? Repulsie?

— Acum *știu* că nu e adevărat, adăugă ea, neajutorată. Dar atunci nu mi-am dat seama. Și, când stăteai atât de aproape de mine, privindu-mă, am crezut că o să...

— Cassie.

Cuvintele ei parcă ar fi invocat o apariție magică din neant sau poate că simțurile i se ascuțiseră... I se tăie răsuflarea în clipa în care o văzu iarăși. Struna de argint. Zbârnâia și tremura, mai puternic și mai vibrant ca oricând, legându-i. De parcă inima ei ar fi fost direct conectată de a lui. Apoi, respirația i se accelerează și-și ridică uluită ochii spre el.

Se uitau unul la celălalt. Și, în clipa aceea, Cassie descifra sentimentul care îi întunecase ochii albaștri-cenușii.

Nu era neîncredere, ci conștientizare. O revelație, o surpriză care-i înmuie genunchii lui Cassie.

El... își amintește, se gândi Cassie. Și privește într-o lumină nouă ceea ce se petrecuse între ei. Înțelege, la nivel conștient, exact ce simțise de fapt în ziua aceea.

O știi la fel de precis ca și când el ar fi rostit-o. Îl știa pe *el*. Putea să-i simtă fiecare bătaie a inimii, putea să perceapă lumea prin ochii lui. Putea chiar să se vadă pe ea însăși așa cum o vedea el. O ființă fragilă, timidă, de o frumusețe pe jumătate ascunsă, ca o floare sălbatică la umbra unui copac, dar cu miezul de oțel strălucitor. Și, exact la fel cum se putea vedea, reușea să-i deslușească și sentimentele față de ea...

O, ce se *întâmplă*? Lumea se oprise în loc și nu mai rămăseseră decât ei doi. Ochii lui Adam erau mari și uluiți, cu pupile enorme, iar Cassie simți că se prăbușește în adâncurile lor, în vreme ce el o privea. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte, părul lui minunat, încălzit, ondulat, care cuprindea toate culorile toamnei din New England. Era ca un zeu al pădurii, ieșit la lumina stelelor ca să curteze o nimfă sfioasă a copacilor, și era irezistibil...

— Adam, șopti ea. Noi...

Dar nu-și mai încheie propoziția. El era deja prea aproape de ea; îi simțea căldura, simțea cum câmpurile lor energetice se contopesc. Îi simți mâinile apucând-o de coate. Apoi, încetul cu încetul, se simți atrasă spre el, până când brațele lui o cuprinseră pe de-a-ntregul. Struna de argint nu mai putea fi ignorată.

Cassie ar fi trebuit să-l împingă, ar fi trebuit să fugă de el. În loc de asta, cu un icnet sugrumat, își îngropă fața în umărul lui, în mângâierea puloverului lui gros, tricotat. Îi simțea acum căldura peste tot, ancorând-o, adăpostind-o. Protejând-o. Mirosea atât de bine – a frunze de toamnă, a focuri din lemne și a vânt dinspre ocean. Inima ei bubuia cu putere.

Atunci află Cassie ce însemna de fapt *iubire interzisă*. Asta însemna, să-ți dorești atât de mult, să te simți atât de minunat și să știi că *e greșit*. Îl simți pe Adam îndepărtându-se ușor. Își ridică privirea spre el și-și dădu seama că era la fel de coplesit ca ea.

— Nu putem, rosti el cu vocea îngroșată. Nu *putem*...

Privindu-l, zărindu-i numai ochii de culoarea oceanului din noaptea în care-i șoptise să se înece în el, buzele i se mișcară, alcătuiind un „Nu” mut. Acela fu momentul în care el o sărută.

Și toate gândurile coerente îi dispărură. Se simți luată pe sus de un val sărat de *senzație* absolută. Parcă ar fi fost prinsă într-un curent puternic, dinspre țarm spre larg, atrasă dedesubt, rostogolindu-se neputincioasă, la nesfârșit, fără vreo șansă de a se opri. Murea, dar într-un mod atât de plăcut!

Tremura, vlăguită. Dacă n-ar fi susținut-o el, ar fi căzut. Niciun băiat n-o mai făcuse vreodată să se simtă astfel. În toată dezorientarea aceea sălbatică și turbulentă, nu putea să facă altceva decât să capituleze, să i se predea în întregime.

Fiecare dulce șoc era mai grozav decât cel de dinainte. De atâta încântare, avea impresia că devine insensibilă și nu-și mai dorea deloc să opună rezistență. În ciuda imprudenței și a abandonului ei, nu se temea. Pentru că putea să aibă încredere în el. O conducea, cu ochii mari, plini de mirare, într-o lume de a cărei existență nu știuse vreodată.

Și o tot săruta și iar o săruta... erau amândoi ca drogați, amețiți de nebunia a ceea ce făceau. Știa că obrajii și gâtul i se înroșiseră; le simțea dogorind.

Nu mai știu cât timp rămaseră astfel, încleștați într-o îmbrățișare capabilă să topească stânca de sub ei. Știu doar că, la un moment dat, mult mai târziu, fără să-i dea drumul din brațe, el o conduse spre o ridicătură din granit, făcând-o să se așeze. Respirația i se mai

liniști și-și îngropă din nou fața în scobitura umărului lui Adam.

Își găsi tihna acolo. Pasiunea aceea necontrolată lăsase, în sfârșit, loc liber unei moleșeli calde, languroase. Era în siguranță, era la locul ei. Și totul era atât de simplu, atât de frumos.

— Cassie, rosti el cu o voce pe care nu i-o mai cunoscuse, iar la auzul ei inima i se topi și i se evaporă din piept, prin tălpi, prin palme, prin vârfurile degetelor.

Niciodată nu mai avea să fie aceeași.

— Te iubesc, zise Adam.

Închise ochii, fără să-i răspundă. Îi simți buzele întredeschise odihnindu-i-se pe păr.

Struna de argint îi înfășurase într-un cocon strălucitor, învăluindu-i din cap până-n picioare, ca o apă nemișcată, scăldată în lumina lunii. Dezlănțuirea se sfârșise. Acum, totul era atât de pașnic, de liniștit. Cassie simțea că ar putea pluti așa la nesfârșit.

Destinul meu, își zise. În sfârșit, îl găsisse. Fiecare moment din viața ei o condusese spre clipa *aceasta*. De ce se temuse atât de ea, de ce și-ar fi dorit vreodată să fugă de ea? Doar nu era nimic altceva decât bucurie. Nu mai trebuia să se teamă niciodată...

Și atunci, își aminti.

Un șoc de oroare pură o biciui. O Doamne, ce-am *făcut*? Se gândi.

Se smulse atât de brusc din brațele lui, încât Adam fu nevoit s-o prindă, altfel ar fi căzut pe spate.

— O Doamne, repetă ea, de data aceasta cu voce tare, simțind cum oroarea îi alungă orice alt sentiment. O Doamne, Adam, cum am putut? șopti ea.

Pentru o clipă, privirea lui deveni tulbure; avea ochii deschiși, dar fără să vadă, de parcă n-ar fi înțeles de ce ea destrămase transa aceea minunată. Dar apoi îl văzu cum înțelege și sclipirea lor argintie se stinse, înlocuită fiind de o suferință crudă.

Încă în brațele lui, încă privindu-l, Cassie începu să plângă.

Cum de permiseseră să se-ntâmplesse așa ceva? Cum de putuseră să-i facă Dianei una ca asta? Diana, cea care o salvase, care se împrietenise cu ea, care avea *încredere* în ea. Diana, pe care o iubea.

Adam era al Dianei. Cassie știa că Diana nu concepea viața fără Adam, că toate planurile ei, toate speranțele, toate visurile îl implicau pe el. Diana și Adam erau meniți să fie împreună...

Deodată, își aminti cum ochii suferinzi ai Dianei se luminaseră la

vederea lui Adam, expresia tandră, radioasă, pe care o căpătau până și când doar vorbea despre el.

Iar Adam, la rândul lui, o iubea pe Diana. Cassie o știa la fel de sigur pe cât își cunoștea propriile sentimente. Adam o idolatriza pe Diana: o adora, cu o iubire la fel de pură, de puternică și de indestructibilă ca iubirea Dianeii pentru el.

Totuși, Cassie știa acum că Adam o iubea și pe ea, în același timp. Cum era posibil să iubești două persoane?

Cum de puteai să fii îndrăgostit de două, simultan? Dar n-avea cum s-o nege. Atracția dintre ea și Adam, empatia, legătura aceea care-i unea, toate acestea nu puteau fi ignorate. Categorie, *era* posibil să iubești două persoane diferite în același timp.

Însă Diana fusese prima.

— Încă o iubești, șopti Cassie, simțind nevoia unei confirmări.

În adâncul sufletului, începea să o doară ceva.

Adam închise ochii.

— Da, răspunse cu o voce aspră. Doamne, Cassie... cât de rău îmi pare...

— Nu, e-n regulă, se grăbi ea să spună. Recunoscu-se între timp acea durere. Era suferința provocată de pierdere, de pustietate, și creștea neîntrerupt. Pentru că și eu o iubesc, îi explică. Și nu vreau să-i fac rău. De-asta mi-am jurat că n-o să aflați niciodată, nici tu, nici ea...

— Eu sunt de vină, zise Adam, iar Cassie simțea că se învinovățește. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Trebuia să fi înțeles ce simt și să-mi rezolv problema. În loc de asta, te-am forțat să faci tocmai ce ai încercat să împiedici.

— Nu m-ai forțat tu, îl contrazise Cassie cu blândețe și cu sinceritate. Vocea îi era acum liniștită și sigură, fiindcă știa ce are de făcut. Amândoi am fost de vină, continuă ea. Dar asta nu mai contează: acum, singurul lucru important este ca așa ceva să nu se mai întâmple niciodată. Trebuie să ne asigurăm de asta.

— Dar cum? întrebă el. Putem s-o regretăm oricât – pot chiar să mă urăsc –, dar, dacă vom mai fi vreodată singuri... nu știu ce s-ar putea întâmpla.

— Atunci, nu putem să mai rămânem singuri. Niciodată. Și nu putem să mai stăm vreodată unul lângă celălalt sau să ne atingem sau chiar doar să ne gândim la asta.

Iată că ea îl învăța pe el ce trebuie să facă; totuși, nu se temea. Doar se simțea sigură de ceea ce spunea.

Ochii lui erau întunecați.

— Îți admir autocontrolul, zise, pe un ton și mai mohorât.

— Adam, insistă ea, cu toate că simțea cum se topește pe dinăuntru doar rostindu-i numele. *Trebuie*. Atunci când te-ai întors, marți noapte, după inițierea mea, atunci când mi-am dat seama că tu și Diana... Ei bine, în noaptea aia, mi-am jurat să n-o fac niciodată pe Diana să sufere din cauza a ceea ce simt pentru tine. Am jurat că n-o s-o trădez niciodată. *Tu ai vrea s-o trădezi?*

Urmă o tăcere prelungă, iar ea auzi cum trage aer în piept. Și îi detectă suferința cu toate simțurile ei interioare. Apoi, el răsuflă și închise din nou ochii. Când îi deschise, Cassie citi răspunsul în ei înainte să fie rostit și-i simți brațele desprinzându-se și-l văzu trăgându-se înapoi, în timp ce aerul rece se grăbea să umple locul lăsat liber între trupurile lor, despărțindu-i, în sfârșit.

— Nu, zise el, iar în voce avea acum o energie cu totul nouă.

Pe chip i se citea o nouă hotărâre.

Atunci, se priviră din nou, nu ca doi îndrăgostiți, ci ca doi soldați. Ca doi camarazi de arme, pe deplin hotărâți să atingă un scop comun. Pasiunea era înfrânată și închisă undeva, atât de adânc, încât să n-o poată vedea nimeni. Era o altfel de apropiere, una nouă, poate chiar mai intimă decât încrederea dintre doi îndrăgostiți. Orice s-ar întâmpla, orice preț ar avea de plătit, n-o vor trăda pe fata pe care o iubeau amândoi.

Privind-o drept în ochi, el o întrebă:

— Ce jurământ ai făcut în noaptea aceea? A fost vreunul luat dintr-o Carte a Umbrelor?

— Nu, răspunse Cassie, după care se opri să se gândească. Nu știu, recunosc apoi. Am crezut că l-am născocit pe loc, dar acum am impresia că mi-a venit de undeva, de mult mai departe. Era cam așa: „Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta...”

El dădea aprobator din cap.

— Da, am citit ceva care avea asemenea versuri. E un descântec vechi... și foarte puternic. Invoci toate cele patru Puteri ca martore și, dacă îți încălci vreodată jurământul, ele sunt libere să se ridice împotriva ta. Vrei să mai juri o dată, acum? Împreună cu mine?

Bruschețea întrebării lui îi tăie respirația. Însă era atât de

mândră de ea însăși, încât, aproape fără ezitare, rosti răspicat:

— Da.

— Ne trebuie sânge, zise el, ridicându-se și scoțând un cuțit din buzunarul de la spate.

Cassie se gândi că ar trebui să fie surprinsă, dar își dădu seama că nu e cazul. Oricât de drăguț putea să fie un tip ca Adam, era obișnuit să-și poarte singur de grijă.

Fără prea multe introduceri, el își creastă palma. Sângele își făcu apariția, negru în palida lumină argintie. Apoi, îi întinse ei cuțitul.

Cassie trase aer în piept. Nu era curajoasă și detesta durerea... Cu toate acestea, strânse din dinți și-și lipi lama de palmă. Gândește-te doar la durerea pe care i-ai fi provocat-o *Diane*, își zise și apăsă tăișul dintr-o singură mișcare. O duru, dar nu scoase niciun sunet.

Își ridică privirea spre Adam.

— Acum, spune după mine, îi ceru el, ridicându-și palma spre cerul presărat cu stele. Pământ, Apă, Aer, Foc...

— Pământ, Apă, Aer, Foc...

— Ascultați și martore să fiți.

— Ascultați și martore să fiți.

În ciuda simplității cuvintelor, Cassie simți că elementele erau într-adevăr invocate și că ascultau. Aerul nopții păru deodată încărcat de electricitate, iar strălucirea stelelor de deasupra deveni parcă mai rece și mai luminoasă. I se făcu pielea de găină.

Adam își întoarse palma într-o parte, astfel încât picăturile negre să cadă pe iarba răvășită și pe nisip. Cassie îl privi fascinată.

— Eu, Adam, jur să nu-mi trădez încrederea... să n-o trădez pe Diana, rosti el.

— Eu, Cassie, jur să nu-mi trădez încrederea... șopti ea, privindu-și propriul sânge picurându-i din palmă.

— Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, nici pe trezie, nici în somn, nici prin grai, nici prin tăcere...

Cassie repetă după el.

— ... pe-acest tărâm sau pe oricare altul. Dacă-mi voi încălca jurământul, fie ca focul să mă mistuie, aerul să mă înăbușe, pământul să mă înghită, iar apa să-mi acopere mormântul.

Ea repetă cuvânt cu cuvânt. Și, în timp ce rostea ultima parte, „iar apa să-mi acopere mormântul”, simți un *pocnet*, ca și cum ceva

s-ar fi pus în mișcare. Ca și cum materialul din care erau croite spațiul și timpul ar fi fost ciupit cu două degete chiar în locul acela, iar acum se întindea la loc, vibrând. Ținându-și respirația, ascultă pentru o clipă.

Pe urmă, se uită la Adam.

— S-a terminat, șopti ea, fără să se refere numai la jurământ.

Ochii lui păreau să fie întunericul însuși, tivit cu argint.

— S-a terminat, confirmă el, întinzându-și spre ea palma pătată de sânge.

Ea ezită, apoi i-o luă. Simți – sau își închipui că simte – cum li se amestecă sângele, picurând laolaltă pe pământ. Un simbol a ceea ce nu va putea să se întâmple niciodată.

Apoi, încetșor, el își retrase mâna.

— O să-i dai calcedonia înapoi Dianei? îl întrebă cu hotărâre.

Adam scoase piatra din buzunar, ținând-o în palma încă umedă.

— O să i-o dau înapoi.

Cassie încuviință. Nu putea să spună cu glas tare ce gândea, anume că locul lui Adam era același cu al pietrei.

— Noapte bună, Adam, rosti în schimb, cu delicatețe, privindu-l cum stătea acolo, pe faleză, cu cerul nopții pe fundal.

Pe urmă, se întoarse și porni spre ferestrele luminate ale casei bunicii. Iar de data aceasta el n-o mai chemă înapoi.

— A, da, zise bunica lui Cassie. Uite, am găsit asta de dimineață, în antreu. Cineva a strecurat-o probabil prin fanta pentru scrisori.

Îi întinse un plic lui Cassie.

Stăteau amândouă la masa din bucătărie, iar soarele de duminică se revărsa înăuntru prin ferestre. Cassie chiar era uimită de cât de normal părea totul.

Cu toate acestea, o singură privire aruncată plicului îi făcu inima să i se strângă. Numele ei era scris pe el, mare și neglijent. Cerneala era roșie.

Sfășie plicul și privi biletul din interior, în vreme ce cerealele din bol i se înmuiau. Citi:

Cassie,

După cum vezi, de data asta îmi folosesc propriul nume. Vino pe la mine (la numărul șase) când vrei, astăzi. Vreau să discut cu tine ceva

important. Crede-mă, nu-ți dorești să ratezi asta.

Te pup cu drag,

Faye

P.S. Nu spune nimănui din Club că vii pe la mine. O să înțelegi de ce când o să ajungi aici.

Întregul trup începu s-o furnice a alarmă. Primul ei impuls fu s-o sune pe Diana, însă se gândi că, dacă Diana stătuse trează toată noaptea, purificând craniul, probabil că era ruptă de oboseală. Numai cu Faye nu mai trebuia să-și bată capul.

Foarte bine, n-o s-o deranjez, se gândi mohorâtă Cassie. Mai întâi, mă duc să văd ce mai pune la cale Faye. Ceva legat de ceremonie, sunt convinsă. Sau poate că are de gând să ceară să se voteze conducătoarea.

Casa lui Faye era printre cele mai frumoase de pe stradă. Îi deschise o menajeră, iar Cassie își aminti ce-i spusese Diana, cum că mama lui Faye murise. Erau tare multe familii monoparentale pe strada Crowhaven.

Camera lui Faye era camera unei fete bogate. Telefon fără fir, computer, televizor și videorecorder, tone de CD-uri. Țesături cu flori uriașe, luxuriante, acopereau totul, inclusiv un pat plin vârf de perne moi, brodate. Cassie se așeză pe băncuța de la fereastră, așteptând-o pe Faye să-și facă apariția. Pe noptieră erau câteva lumânări roșii, neaprinse.

Deodată, volanele prăfuite ale cuverturii patului se mișcară și de sub ele se ivi botul unei pisicuțe portocalii, urmată aproape imediat de o alta, gri.

— O, scumpele de voi! exclamă Cassie, încântată fără voie.

N-ar fi crezut că Faye ar fi genul care să aibă pisici pe post de animale de companie. Rămase cât putu de nemișcată și, spre bucuria ei, cele două animăluțe ieșiră cu totul. Se apropiară, țopâind pe băncuță și lipindu-se de ea, torcând ca două bărci cu motor.

Cassie chicoti și se foi în clipa în care una dintre ele i se agăță de pulover, cățărându-i-se apoi, în echilibru instabil, pe umăr. Erau doi motănei adorabili: cel portocaliu, pufos și zbârlit, iar cel gri, suplu și îngrijit. Micile lor gheare, ascuțite precum acele, o cam înțepară în timp ce se cocoțau pe ea. Cel portocaliu i se urcă în păr și

începu s-o împungă fără menajamente în spatele urechii, făcând-o să izbucnească în noi hohote de râs.

Pisoiașul încerca să sugă, masându-i gâtul cu lăbuțele, îi simțea botișorul micuț și rece. În partea cealaltă, cel gri făcea același lucru. O, cât de scumpi sunt, micuții...

— *Au!* Țipă deodată. Au... nu, terminați! Dați-vă jos, imediat! Jos de pe mine!

Începu să tragă de micile vietăți, străduindu-se să și le desprindă de pe ea. I se încurcaseră prin păr și se țineau de el cu ghearele... și cu dinții. Când reuși în sfârșit să le smulgă de pe ea, fu cât pe ce să le trântescă de podea. Apoi, se apăsă pe propriul gât.

Degetele i se umeziră. Privi șocată roșeața.

Micii monștri o *mușcaseră*. Iar acum stăteau tolăniți pe podea și-și lingeau netulburați sângele de pe boturi. Pe Cassie o străbătu un val de dezgust.

Din prag, Faye chicoti.

— Poate că nu le ajung vitaminele și mineralele din mâncarea pentru pisici, zise ea.

Arăta uluitor în dimineța aceea. Părul ei încurcat, negru ca tăciunele, era încă umed și i se revărsa în valuri ondulate natural. Și pielea îi era umedă, strălucind în contrast cu roșul-închis al halatului.

N-ar fi trebuit să vin, își zise Cassie, simțind că o străbate un val de frică irațională. Dar Faye n-ar îndrăzni acum să-i facă vreun rău. Diana ar afla, tot Cercul ai afla. Faye trebuie să știe că n-ar avea cum să scape.

Faye se așeză pe pat.

— Ce părere ai de ceremonia de aseară? întrebă într-o doară.

Știam eu.

— A fost bine, până când s-a întâmplat *ceva*, răspunse Cassie.

Apoi, o privi din nou.

Faye îi răspunse cu râsul ei copios și tărăgănat.

— Of, Cassie. Îmi place de tine, zău că-mi place. Am văzut că ai ceva special încă de la început. Știu că noi două n-am pornit-o prea grozav, dar cred că, de-acum, o să se schimbe totul. Cred că o să fim bune prietene.

Cassie rămase fără grai pentru o clipă. Apoi, izbuti să spună:

— Eu nu cred, Faye.

— Dar *eu* cred, Cassie. Și asta-i tot ce contează.

— Faye...

Cumva, după întâmplările din seara trecută, Cassie descoperi că avea curaj să spună unele lucruri pe care altădată nici n-ar fi visat să le rostească.

— Faye, nu cred că noi două am avea prea multe în comun. Și nu cred că *îmi doresc* măcar să fim bune prietene.

Faye se mulțumi să zâmbească.

— Mare păcat, zise ea. Pentru că, vezi tu, eu știu ceva, Cassie. Și cred că e ceva ce ți-ai dori să știe numai o foarte bună prietenă.

Lumea începu să se învâртеască sub picioarele lui Cassie.

Era imposibil ca Faye să spună că... o, nu putea să se refere la ceea ce credea Cassie. O fixă cu privirea pe fata mai mare, simțind un nod înghețat în stomac.

— Vezi tu, continuă Faye, întâmplarea face ca eu să am o grămadă de alți prieteni. Și prietenii aceștia îmi spun tot felul de lucruri, lucruri interesante, pe care le observă și le aud prin cartier. Și știi ceva? Azi-noapte, unul dintre prietenii aceștia a zărit ceva foarte, foarte interesant pe faleză.

Cassie se așeză, cu vederea încetoșată.

— A văzut două persoane pe faleză, în dreptul numărului doisprezece. Și aceste două persoane erau în fine, să spunem că erau foarte prietenoase. Extrem de prietenoase. Atmosfera a fost tare înfierbântată, din câte am auzit.

Cassie încercă să zică ceva, dar nu reuși să articuleze niciun sunet.

— Și n-o să-ți vină să crezi cine erau acele două persoane! Nici eu n-aș fi crezut, dacă nu mi-aș fi amintit de un poem pe care l-am citit pe undeva. Ia stai, cum era? „Noapte de noapte, stau și-l visez pe-acel...”

— Faye!

Cassie era acum în picioare.

Faye zâmbi.

— Cred că ai înțeles unde bat. Diana n-a citit acel anumit mic poem, nu-i așa? Nu prea cred. Ei bine, Cassie, dacă nu vrei ca ea să-l audă sau să afle ce s-a petrecut azi-noapte pe faleză, aș zice c-ai face bine să începi să-mi devii prietenă, și încă repede, nu ești de părere?

— Dar n-a fost așa, protestă Cassie. Era înfierbântată și tremura de furie, de teamă. Tu nu înțelegi deloc...

— Ba sigur că înțeleg. Adam e foarte atrăgător. Și mereu am bănuit că regula asta a lor, de „fidelitate eternă”, nu e decât o prefăcătorie. Nu te învinuiesc, Cassie. E ceva foarte firesc...

— Dar nu s-a întâmplat așa. Nu e nimic între noi...

Faye rânji cu superioritate.

— Din câte am auzit, a rămas extrem de puțin între voi, azi-noapte... scuză-mă. Nu, pe bune acum, mi-ar plăcea să te cred, Cassie, dar mă întreb dacă și Diana ar privi lucrurile în același fel. Mai ales după ce ar afla că ai uitat, într-un mod foarte convenabil, să-i dezvălui că i-ai cunoscut iubitul astă-vară – când te-a *trezit*, presupun. Ce mai ziceai în poemul acela?

— Nu... șopti Cassie.

— Și, pe urmă, felul în care l-ai privit atunci când și-a făcut apariția, după ceremonia de inițiere – în fine, Diana n-a observat asta, dar trebuie să-ți mărturisesc că mie mi-a stârnit bănuielile. Mica scenă de pe faleză n-a făcut decât să mi le confirme. Și, când o să-i povestesc Dianei...

— Nu *poți* să-i povestești, se repezi disperată Cassie. Nu se poate să-i spui. Te rog, Faye. Ea n-ar înțelege. Nu e absolut deloc așa, însă ea n-ar *înțelege!*

Faye plesni din limbă.

— Dar, Cassie, Diana mi-e verișoară. Rudă de sânge. Sunt *obligată* să-i spun.

Cassie se simțea ca un șoricel alergând înnebunit printr-un labirint, căutând o ieșire inexistentă. Panica făcea urechile să-i bubuie. Faye nu *putea* să-i spună Dianei. Așa ceva nu putea să se întâmple. Gândul la ce ochi ar face Diana – cu ce ochi ar privi-o pe ea...

Și pe Adam. Era aproape și mai rău. Ea ar crede că a trădat-o, că Adam și Cassie au trădat-o cu adevărat. Și cum ar arăta atunci... cum ar arăta Adam...

Cassie ar fi îndurat orice, numai asta nu.

— Nu poți, șopti iar. Nu poți.

— Ei, Cassie, ți-am mai spus. Dacă am fi *prietene*, foarte bune prietene, poate că aș reuși să-ți păstrez secretul. Chiar dacă Diana mi-e verișoară, pentru o prietenă aș face orice. Și, continuă Faye,

fără ca ochii ei de culoarea mierii să părăsească vreo clipă fața lui Cassie, mă aștept ca o prietenă atât de bună să facă, la rândul ei, orice pentru mine.

Abia atunci înțelese Cassie, în sfârșit, despre ce era vorba. Totul rămase nemișcat, cât se poate de nemișcat. Inima îi mai bubui o dată cu putere, după care păru să se îngreuneze precum plumbul. Tot mai jos, și mai jos, și mai jos.

Din fundul unei gropi adânci, o întrebă pe Faye, cu o voce goală:

— Ce anume?

Faye zâmbi. Se rezemă cu spina de pat, relaxată, iar halatul i se desfăcu, scoțând la iveală un picior dezgolit, bine format.

— Păi, stai să mă gândesc, rosti târăgănat, prelungind momentul, savurându-l. Știam eu că ar fi ceva... a, da. Mi-ar plăcea foarte mult să am craniul de cristal descoperit de Adam. Sunt convinsă că știi unde-l ține Diana. Și, dacă nu știi, sunt la fel de sigură că ai putea să afli.

— *Nu!* exclamă îngrozită Cassie.

— Ba da, insistă Faye, zâmbind din nou. Asta vreau, Cassie. Să-mi demonstrezi cât de bună prietenă îmi ești. Nimic altceva nu va fi îndeajuns.

— Faye, ai *văzut* ce s-a întâmplat aseară. Craniul ăla e malefic. Deja a fost eliberat ceva îngrozitor, din cauza lui... și, dacă-l folosești încă o dată, cine știe ce-ar mai putea să se întâmple?

Și, îi sugeră deodată lui Cassie mintea ei amortită, cine știe la ce ar avea de gând să-l folosească Faye?

— La ce-ți trebuie? izbucni ea.

Faye clătină îngăduitoare din cap.

— Asta e micul meu secret. Poate o să-ți arăt mai târziu, dac-o s-ajungem foarte bune prietene.

— Nu fac una ca asta. Nu *pot*. Nu pot, Faye.

— Ei, ce păcat! Spuse Faye, ridicând din sprâncene și țuguindu-și buzele pline. Pentru că asta înseamnă c-o să fiu nevoită s-o sun pe Diana. Cred că verișoara mea are dreptul să știe ce face iubitul ei.

Întinse mâna spre telefon și apăsă butoanele cu un deget elegant, cu unghie stacojie.

— Alo, Diana? Tu ești?

— Nu! strigă Cassie, apucând-o de braț.

Faye apăsă butonul „mute”.

— Asta înseamnă, o întrebă pe Cassie, că ne-am înțeles?

Cassie nu izbuti nici să confirme, nici să infirme.

Faye se întinse spre ea și-i cuprinse bărbia în palmă, exact așa cum procedase și în prima zi de școală, pe trepte. Cassie simți duritatea unghiilor ei lungi, răceala și forța degetelor lui Faye. O fixa cu ochii aceia ciudați, de culoarea mierii. Șoimii au ochii galbeni, îi trecu deodată prin minte lui Cassie. Iar degetele lui Faye o strângeau ca ghearele. Nu avea scăpare. Era prinsă... captivă... ca un șoricel alb, înhățat de o pasăre de pradă.

Ochii aurii o priveau în continuare fix... până în străfundurile ei. Era atât de ameită, atât de înfricoșată... Și, de data aceasta, nu mai avea sub picioare o stâncă, să-și poată recăpăta echilibrul. Era în camera lui Faye, la etaj, departe de oricine și orice ar fi putut s-o ajute.

— Ne-am înțeles? repetă Faye.

Nicio scăpare. Nicio speranță. Ochii i se încețoșară, se tulburară; cu greu o mai auzea pe Faye, căci urechile îi vâjâiau.

Simți cum ultimele picături de rezistență, de voință, i se scurg din trup.

— Ei? insistă Faye cu vocea ei răgușită, batjocoritoare.

Orbită, fără să-și dea prea bine seama ce face, Cassie încuviință.

Faye îi dădu drumul.

Pe urmă, apăsă iar butonul „mute”.

— Scuză-mă, Diana, am greșit numărul. Am vrut să-l sun pe instalator, să repare mașina de spălat. Pa!

Și, zicând acestea, închise.

Se întinse ca o felină uriașă, punând telefonul la loc pe noptieră și lăsându-se pe spate. Apoi, își strecură brațele sub cap și o privi, zâmbind, pe Cassie.

— Foarte bine, zise. În primul rând, îmi aduci craniul. Și pe urmă... în fine, pe urmă o să mă mai gândesc ce altceva o să vreau. Îți dai seama că, de-acum încolo, ești proprietatea mea, Cassie.

— Am crezut, șopti Cassie, încă neputând să vadă dincolo de pâcla cenușie, că suntem prietene.

— A fost doar un eufemism. Adevărul este că, de-acum încolo, ești sclava mea. Iar eu sunt stăpâna ta, Cassie Blake. Îmi aparțin trup și suflet.